

Bản Ghi Chú Hàng Ngày (Khởi Cư Chú)

Contents

Bản Ghi Chú Hàng Ngày (Khởi Cư Chú)	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	2
3. Chương 2	10
4. Chương 3	17
5. Chương 4	22
6. Chương 5	31
7. Chương 6	38
8. Chương 7	45
9. Chương 8	53
10. Chương 9	59
11. Chương 10	66
12. Chương 11: Phiên Ngoại 1	73
13. Chương 12: Phiên Ngoại 2	77

Bản Ghi Chú Hàng Ngày (Khởi Cư Chú)

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ cổ trang, cung đình, ám áp và nhăng~, nhất thụ nhất công, tình cảm chậm rãi dưng khi chín thì rất u

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-ghi-chu-hang-ngay-khoi-cu-chu>

1. Chương 1: Tiết Tử

Chốn hoàng cung của Đại Vi là nơi rất xa hoa mỹ lệ, nào là cột trụ vàng lấp lánh nằm dưới mái ngói lưu ly khiến người chói lòa mắt. Mái điện khắc chín hình con rồng hùng vĩ ngạo nghễ ngo xuống khắp đất nước.

Ánh nắng chiếu vào song cửa đàn hương, chẻ xán mặt đất đỏ ngầu thành tám bản đồ chằng chịt. Trong màn bụi bay mờ mịt, màu nắng dạ ra điểm lấp lánh giữa không trung.

Cung Lưu Hi là nơi thượng triều, ngày thường vào lúc này là thời điểm quan văn tướng võ lên triều mới phải, nhưng giờ trên điện một bề trống toác. Nhìn lần theo bậc thang phía trên thì thấy có một thiếu niên nhỏ nhắn ngồi trên long ỷ khảm vàng tô đỏ.

Long ỷ rất lớn nên thiếu niên ngồi chẳng đến phân nửa ghế. Y mặc chiếc long bào vàng rực mà không có mũ mào, mái tóc đen xõa xuống lấp nửa khuôn mặt.

Không gian đang yên tĩnh là thế thì bỗng chốc, tiếng ồn ào từ xa ập vào. Dần dần tiếng thét la giết chóc càng rõ hơn và ngoài cửa cung điện, bước chân dồn dập kéo rần rập đến.

Thiếu niên ngồi trên ngai rồng từ tốn đứng lên, vạt lụa hoàng bào rũ nặng trĩu xuống. Y bước tới thêm bậc thang, chậm rãi rút bảo kiếm từ kẻ đứng cạnh mình, chống kiếm xuống mà chờ đợi.

Cửa lớn cung Lưu Hi bị phá toang ra, một đám người lăm le binh khí sáng loáng xộc vào trong. Quan sát kỹ thì thấy áo quần họ đều rách te tua, máu nhuộm cả mặt mày. Kẻ dẫn đầu quả thực cứ như xông từ thác máu mà ra, từ trên xuống dưới đều thẫm đỏ. Lưỡi đao trên tay anh không dính lấy một giọt máu, hiển nhiên thấy đó là một bảo đao.

Nhóm người xông vào cung Lưu Hi thấy điện châu trống hoác thì ngơ ngác. Người cầm đầu ngẩng nhìn trực diện thiếu niên đứng trên nấc thang. Kẻ thủ lĩnh phất tay ngăn đám người phía sau đứng yên, rồi tiến lên từng bước nói với người thiếu niên, “Ngươi là hoàng đế sao?”

Thiếu niên cúi đầu nhìn anh do dự trong thoáng chốc, sau cùng mím chặt răng, giọng cao kiêu lên. Lưỡi kiếm phản xạ ánh sáng chói lòa. Đám người bên dưới tưởng y muốn động thủ liền nháo nhào lên. Trong tiếng hỗn loạn đó thì giọng nói thiếu niên đinh đặc hẳn, “Trẫm thà chết chứ bất tuân rơi vào tay loạn thần tặc tử!”

Người dẫn đầu kinh hoàng phóng lên bậc thang, “Khoan đã, ngươi đừng tự sát—”

Thiếu niên quét mắt nhìn bên dưới một lượt, “Giang sơn Đại Vi bị hủy trong tay trẫm, trẫm còn mặt mũi nào nhìn tổ tiên dưới suối vàng chứ!” Y dứt lời thì quay ngoắt bảo kiếm đâm vào cổ mình. Máu phun ra tung tóe lên người vừa xông lên. Thiếu niên chậm chạp ngã xuống, tà áo rồng vàng rực bị máu tươi nhuộm thẫm sáng.

Có một người mặc áo xanh lam đang quỳ bên trái ngai rồng, đầu đội mũ ô sa có dây dài hai bên dành cho quan chức thấp. Trong cảnh tượng rối loạn thế, người đó còn cầm bút viết liền thoáng xuống một quyển sổ.

Vào ngày Đinh Dậu tháng bảy, năm thứ ba Thừa Chiêu, loạn quân ập vào hoàng cung. Hoàng đế tự vận trước đám tặc tử.

Giang sơn Đại Vi đến đây là kết thúc...

2. Chương 1-2

Kẻ học cao thường hay sáo rỗng,

người dốt chữ thắm lấm cái bần cùng

Một đám nông dân xộc vào tận hoàng cung trong kinh giết đại thần rồi bức tử luôn hoàng đế, thật ra loại chuyện này đầy dẫy trong sử sách.

Ngặt nổi dĩ nhiên Phương Quý Bắc không có đọc qua sách sử, hay nói chính xác anh không đọc được được. Giả như đặt ba chữ Phương Quý Bắc tổ chảng gần nhau thì anh còn lơ lửng nhận ra, chứ nếu tách riêng ra thì khó nói lắm.

Lúc này Khổng Chi Cao, quân sư duy nhất của quân khởi nghĩa đưa một chiếu thư kể vạ cho anh, thế mà anh chỉ chăm chăm nhìn chữ trên đó ngờ vực hỏi, “Đây là cái gì?”

Khổng Chi Cao trả lời, “Đây là bố cáo do ta viết, chiêu cáo thiên hạ rằng do chúng ta không chịu nổi chính sách bạo tàn của triều đình cũ nên mới khởi nghĩa. Chúng ta tuyệt sẽ không làm tổn thương dân chúng. Người đứng đầu nghĩa quân nên phải có người ghi tên đồng ý thì bố cáo này mới có tính bảo chứng.”

Phương Quý Bắc ngẫm thấy cũng có lý, nên cầm bút ngo ngoáy vẽ ba cái vòng tròn giống nhau. Khổng Chi Cao liền đưa khiến mực lại, anh chấm ngón cái xong thì dí mạnh lên chiếu thư.

Khổng Chi Cao cầm chiếu thư có dấu ấn thì ra chiều đặc ý, dợm chân tính đi ngay. Hắn đảo mắt nhìn một vòng cung điện mà nghĩa quân đang tạm nghỉ ngơi, trong đám hán tử thô kệch hào sảng bỗng có một kẻ mặc áo quan xanh lam. Hắn nhui mắt, tay chỉ kẻ đó mà quay sang hỏi Phương Quý Bắc, “Tên kia là ai?”

Phương Quý Bắc nhìn sang mới nhớ ra, “Phải rồi lão Khổng, hình như người này là quan gì đó. Lúc hoàng đế tự sát hắn đã ở trong này. Ta bảo hắn cứ ra ngoài sống mà hắn một mực đòi ở trong cung, giá nào cũng không đi, bảo ra ngoài cũng chết đói thôi...”

Khổng Chi Cao chau mày. Mục đích chính của nghĩa quân là chỉ lật đổ nhà Đại Vi nên cũng lưu tình với đại thần của triều trước. Dù vậy khi xâm nhập cung, hắn đã dặn dò quân lính rằng, đám thái giám cung nữ và phi tần quan viên đều là kẻ hầu cận hoàng đế nên có giữ cũng tổ nuôi họa, bảo họ cứ gắng giết được ai thì cứ giết.

Hắn đến trước mặt quan viên kia gần hỏi, “Người tên là gì? Chức quan ra sao?”

Quan viên kia ngẩng đầu lên lộ ra khuôn mặt trắng ngần làm Khổng Chi Cao cả kinh – Tuy họ vào kinh nhiều ngày đã thấy rất nhiều mỹ nhân, nhưng tuyệt không có ai sánh với con người này.

Khổng Chi Cao không phải Phương Quý Bắc, khi đối mặt nhau thế này thì ý nghĩ đầu tiên của hắn không phải là ‘người này đẹp quá đi’ mà là ‘hồng nhan họa thủy đây.’ Hắn nhớ lại việc Phương Quý Bắc không giết kẻ này đi thì xúc động đến muốn bạt đao tuốt kiếm.

Nhưng xúc động cũng chỉ là xúc động thôi, đừng nói hắn không có lỗ măng tới mức giết người trước mặt Phương Quý Bắc. Dù có muốn thì thân là quân sư, hắn cũng không có khả năng đó. Trong lúc hắn đang suy tính thì tên quan kia đã trả lời, “Ta tên Tất Tử Hạo, là thường nhật xá nhân.”

Khổng Chi Cao suy nghĩ: thường nhật xá nhân là chức gì chứ? Một hồi sau hắn mới nhớ ra, “Là quan ghi chép lời nói và việc làm của hoàng đế à?”

“Phải.” Tất Tử Hạo cúi đầu đáp.

Khổng Chi Cao đang do dự phải xử lý hắn thế nào thì Phương Quý Bắc tiến lại gần, “Tiểu Tất bảo với ta muốn tiếp tục làm quan bên cạnh hoàng đế mới, nên ta đã đồng ý cho hắn ở lại trong cung. Đợi khi hoàng đế mới lên ngôi thì...”

Tất Tử Hạo ngẩng mặt lên, mái tóc rũ che nửa mặt càng tôn thêm làn da trắng ngần như tuyết. Y cung kính thưa, “Ta làm thường nhật xá nhân đã nhiều năm nên không biết sống cách nào khác, vì vậy ta hy vọng có thể theo tân đế, Phương— ...Người kia đã đồng ý rồi.”

Khổng Chi Cao nghe câu cuối đó mà giật mình. Chẳng lẽ tiểu tử này đã nhìn ra? Nhưng khi hắn quan sát kỹ thì không nhận ra biểu tình tiểu tử này có gì khác thường, chắc tại hắn đa nghi cũng không chừng. Hiện tại đang là thời điểm mấu chốt, không cần tạo thêm rắc rối cho mình.

“Được rồi, vậy người cứ ở trong cung, cố gắng chăm lo cho... Phương soái đi.” Khổng Chi Cao bảo. Nghĩa quân không có vua nên thủ lĩnh Phương Quý Bắc được tôn làm nguyên soái. “Người rành trong cung hơn nên hãy dẫn Phương soái tới tẩm cung ở. Các huynh đệ sẽ kiêm luôn làm hộ vệ, ngày mai ta sẽ vào cung xử lý những chuyện còn lại.” Hắn nói câu cuối với Phương Quý Bắc. Anh gật đầu: “Bận bịu cho người rồi lão Khổng. Trong cung cũng không có chuyện lớn gì, ta trông chừng cho cũng dễ mà. Nhưng lão Khổng à, người mau tìm ai đó lên chức hoàng đế đi, bằng không là người lên làm đó.”

Khổng Chi Cao cười gượng gạo, “Làm sao ta có khả năng đó... Được rồi, ta phải đi đây. Phương soái mau làm quen với hoàng cung đi.”

Phương Quý Bắc gãi gãi đầu lẩm bẩm, “Ta làm quen với chỗ này làm gì? Không lẽ lão Khổng tính cho ta làm thị vệ à?” Bỗng nhiên Phương Quý Bắc nghe tiếng hừ lạnh, anh sững người dáo dác nhìn xung quanh. Chung quanh toàn là các huynh đệ rải rác đứng, không có gì khác thường.

Thật sự việc tiếp nhận một hoàng cung lớn thế này là rất khó khăn. Hơn nữa nghĩa quân không có văn hóa nhiều, cách thức làm việc cũng không. Có điều Phương Quý Bắc không biết chữ nhiều nhưng lại thông minh. Ngày thường anh chỉ huy nghĩa quân rất rành rọt nên cũng biết chút cách tổ chức.

Khi anh đang tất bật xử lý công chuyện thì Tất Tử Hạo đeo sát người anh không nói lời nào. Tướng mạo cậu hết sức xinh đẹp, lại vận quan bào nên gây chú ý với rất nhiều người. Có mấy kẻ nhay cảm liền kéo ‘Phượng soái’ sang bên bảo rằng không tin nhiệm loại cự thần này được, không giết thì cũng cần giam lại mới ổn.

Phượng Quý Bắc nhìn sang Tất Tử Hạo, thấy dáng thiếu niên nhỏ nhắn đứng giữa đám người đại hán thô kệch, khuôn mặt trắng nõn bất an thì mềm lòng. “Hắn chỉ là đứa nhỏ, đâu có quan hệ gì. Các người đó, giờ đánh xong thì dừng hờ chút là nghĩ chuyện giết chóc, bằng không sau này không có đường về quê làm ruộng tiếp đâu!”

Anh dứt lời thì sắc mặt mấy kẻ kia hơi thay đổi. Phượng Quý Bắc thấy suy nghĩ họ hiện cả lên trong mắt thì nói, “Chẳng lẽ chém giết bao nhiêu năm thế này, các người không nhớ nhà sao? Chúng ta vốn không có tổ chất làm quan, sau này hãy an phận về nhà sống đi.” Phản ứng mọi người đều khác nhau khi nghe anh nói câu này. Tất Tử Hạo ngẩng đầu nhìn Phượng Quý Bắc ngạc nhiên.

Tới sập tối, đầu bếp của nghĩa quân mới chạy tới phòng ngự trù nấu nướng. Tất cả ăn no nê xong thì ai nấy tự kiếm một góc đánh một giấc. Cũng thăm thay cho hoàng cung xa hoa của Đại Vi, giờ nó trở thành chỗ cho một đám nông dân ngáy pho pho.

Số thái giám cung nữ còn lại rất ít, hơn phân nửa đã bỏ chạy, nếu không bị giết thì cũng bị đuổi ra ngoài. Số còn lại chưa biết xử lý ra sao thì bị dồn vào một góc trong hậu cung.

Phượng Quý Bắc hiểu rõ nghĩa quân đã chinh chiến từ bắc đến nam biết bao năm qua, nếu không cho họ chút lợi thì không xong. Thế nên chỉ cần không phá hư đồ, anh để mặc họ cướp đoạt những món bài trí trong cung. Nhưng cái ngọc tỉ gì đó và tấu chương đang mở trên bàn trong tẩm cung thì cần giữ nguyên vẹn cho hoàng đế sắp kế vị. Thế nên Phượng Quý Bắc ngủ ở gian phòng ngoài tẩm cung. Rồi anh thấy tướng mạo Tất Tử Hạo quá xinh đẹp đi, thấy lo lo cho thằng nhỏ nên kêu nó vào ngủ chung phòng với mình luôn.

“Người là thường nhật xá nhân, vậy bình thường có phải người luôn đi theo hoàng đế không?” Dù sao trước khi ngủ còn rảnh nên Phượng Quý Bắc bắt chuyện với Tất Tử Hạo. “Hôm nay ta có thấy hắn, xem ra hắn cũng nhỏ tuổi...”

“Lúc tiên đế mười sáu tuổi đã kế vị ngôi, năm nay người đã mười chín tuổi.” Tất Tử Hạo trả lời.

“Thực ra cũng còn là đứa nhỏ thôi. Người nói coi, sao hắn nhất định tự sát chứ? Đúng là khiến người ta tội nghiệp...”

Đôi mắt Tất Tử Hạo ươn ướt lấp lánh nhưng cậu vội lau đi. “Chuyện thay triều đổi vua rành rành ra đấy, ngoài việc tự sát chết vì giang sơn thì tiên đế còn cách nào khác? Chẳng lẽ sống để chịu nhục sao?”

Phượng Quý Bắc nghe giọng cậu tức tưởi thì thở dài. “Trước đây ta có bàn chuyện với bọn lão Khổng, chúng ta khởi nghĩa không phải muốn giết hoàng đế mà muốn hắn sửa đổi. Giờ hắn chết rồi thì chúng ta tìm đâu ra hoàng đế khác đây?”

Tất Tử Hạo thấy quái lạ, khó hiểu quay sang nhìn Phượng Quý Bắc, “Không phải người thắng tất làm vua sao?”

“Vua? Ta đang nói tới hoàng đế kia mà?” Hiển nhiên Phượng Quý Bắc không hiểu thành ngữ là gì nên đưa tay gãi đầu. “Đánh tiến kinh thành thì dễ nhưng lo hậu quả thiệt khó...”

Tất Tử Hạo cắn chặt răng để không lộ ra hận ý.

Phượng Quý Bắc đánh giá đứa nhỏ này, sợ rằng hắn còn trẻ hơn vị hoàng đế kia nữa. Nếu anh không che chở nó thì chắc nó cũng chết rồi. Chém rồi giết, ai cũng giết người đến đỏ mắt thì làm sao còn nhớ người khác cũng là người như mình chứ? Giết hết hoàng đế rồi tới đại thần thì lấy ai thay thế họ đây? Bọn họ làm sao so được với mấy người đã quen làm mấy chức đó?

Anh hiểu rõ thân là chủ soái cần gánh trọng trách nặng nề, nhưng quan trọng nhất là bản thân anh không đủ sức lực gánh đáng nó.

Thôi không nghĩ nữa, đau bụng cái đầu rồi, đi ngủ. Nội hôm nay cũng đủ mệt, giết người tới đuổi cả sức.

Trước giờ Phương Quý Bắc ngủ rất dễ, đặt lưng xuống là ngủ ngay. Tất Tử Hạo nằm cách anh không xa cứ lặng yên nhìn. Khuôn mặt cậu biểu hiện đủ sắc thái, trong khi bàn tay thì lưỡng lự hết siết lại thả. Cuối cùng, cậu cũng cắn chặt răng rứt nắm tay lại, cố gắng nhẫn nại chờ.

Đúng lúc này, ngoài cửa có tiếng xào xáo khiến cậu kinh hoàng vội nhắm mắt lại giả bộ ngủ. Cậu nằm yên nhưng Phương Quý Bắc đã bật dậy đi ra đẩy cửa. “Làm gì vậy...?”

Anh đứng sững ngay cửa, sắc mặt cực kỳ khó coi. Nháy mắt anh bặm môi xông ra ngoài hét lớn, “Dừng tay!”

Tất Tử Hạo nhìn qua khe cửa thì thấy một toán người tụ tập bên ngoài, có một tên lính có thớ đang ôm một cung nữ với xiêm y xốc xệch, hẳn thấy Phương Quý Bắc thì kinh ngạc. Người cung nữ đang giãy giụa rất kịch liệt, nhắc thấy Phương Quý Bắc đã van nài. “Xin các người hãy tha cho ta, ta đã đến tuổi xuất cung được rồi...”

Phương Quý Bắc bình tĩnh đi đến trước mặt tên lính kia. “Tiểu Xuyên, người đã quên lý do người theo chúng ta tạo phản à?”

Tên Tiểu Xuyên kia sợ run người, ấp úng nói, “Phương soái, bọn cầu quan hại Tiểu Thúy của ta. Giờ ta trả thù lại thì có gì...”

“Người làm vậy thì có khác gì tên cầu quan đó?” Phương Quý Bắc đánh mặt rồi chỉ vào người cung nữ. “Tất cả người trong cung đều là người dân bị đưa vào cung, không chừng ở nhà họ cũng có người yêu hay người thân đang trông. Những cô gái này đã làm sai gì hả?”

Tiểu Xuyên buông cung nữ kia ra, mặt mày hơi hổ thẹn. “Phương soái, ta biết sai rồi, người phạt ta đi.”

“Ta dẫn các người đi đánh hoàng cung là vì ngay lúc đầu khởi nghĩa các người đã theo ta, đều là những người bị buộc đến đường cùng... Ta cho rằng, các người hiểu rõ nỗi khổ của dân nên dù vào cung chém giết cũng sẽ biết nương tay với cung nữ và những kẻ yếu đuối...” Phương Quý Bắc lắc đầu, “Bỏ đi, người mau ra khỏi cung, sau này không cần ở trong đội quân Dĩnh Châu nữa.”

Tên Tiểu Xuyên kinh hãi ra mặt. Đội quân Dĩnh Châu là toán lính đi theo Phương Quý Bắc và Khổng Chi Cao ngay từ đầu, dù không có đặc quyền gì nhưng cũng là đội quân có uy phong và vinh quang nhất. Hắn luôn miệng cầu xin ở lại nhưng Phương Quý Bắc kiên quyết không đổi. “Người còn nhớ quy tắc của quân Dĩnh Châu không? Tự ngầm coi liệu ta tha cho người được sao?”

Anh nhìn chung quanh đại sảnh thấy còn một số cung nữ thì nhẹ giọng bảo, “Những ai dám *** dâng với con gái nhà người ta thì trục xuất khỏi quân ngũ hết.” Anh lập tức cao giọng, “Các người—”

Một tên lính đang ôm một cung nữ khác ngắt lời anh. “Bẩm Phương soái, những cô gái này đều tự nguyện theo chúng ta!”

Phương Quý Bắc ngăn ra, nhìn về người cung nữ đó thì có mấy người gật đầu. Anh suy ngẫm giây lát đã hiểu ra. Những người con gái này trải qua biến đổi chớp nhoáng, hoang mang không biết mình sẽ bị xử trí ra sao, thế nên ai lanh trí cũng đều kiếm chỗ dựa dẫm.

“Được rồi. Tóm lại các người không cần dùng bạo lực, cứ nói để đổi phương nguyện ý theo sẽ hay hơn.” Phương Quý Bắc hít một hơi, “Ngoài ra, nếu đã hỏi người ta rồi thì liệu hồn đối xử tốt với người ta, đừng có mấy ngày lại đi tìm cái mới.” Ai cũng nhao nhao đồng ý, rồi cũng có một số nhá mắt nhau mà gạ hỏi anh. “Phương soái, một mình ngủ cũng không hứng gì. Hay để bọn ta chọn một người xinh đẹp cho Phương soái nha?”

Có một số người thấy thần sắc Phương Quý Bắc sầm xuống thì mau mau nhá mắt với mấy tên ngu kia, có một số lại hoàn toàn không thấy, còn ráng phá lên cười. “Ai biểu người nhiều chuyện, vậy con thỏ bạch trong phòng Phương soái là để làm gì? Người tưởng Phương soái chậm tay hơn người à?”

Phương Quý Bắc sa sầm mặt, “Con thỏ bạch nào?”

Lại có kẻ tự cho là nhìn mặt đã rành ý người bèn lanh chanh, “Thỏ bạch gì chứ? Mấy tên bắt nam bắt nữ trong Hạnh Hoa lâu mới là thỏ bạch. Còn cái loại không thể tính là nam nhân kia thì kêu thỏ thét gì?”

Phương Quý Bắc nhìn sang thì thấy có một người cung kính tay đứng sát bên kia, trông quần áo hần cũng xốc xếch, nhìn tướng mạo sao cũng là một công công hoàn toàn. Phương Quý Bắc tổng biết, trong nghĩa quân có một số người do không kiếm được nữ nhân nên quay sang để ý nam nhân, nhưng cũng có một số cá biệt lại chuyên khoái khẩu vị thái giám. Anh không có ý kiến gì, với anh hễ đôi bên tình nguyện là được. Có điều giờ không hiểu sao anh thấy hơi ghê ghê, không có bụng dạ nào giải thích mình không có quan hệ loại đó với Tất Tử Hạo.

...

Phương Quý Bắc vào phòng, đóng cửa rồi thì ngồi thừ trên giường, hoàn toàn không ý thức còn người nữa trong phòng. Anh cứ thì thào, “Nếu thế này thì còn ý nghĩa gì? Sai rồi, tất cả đều sai lầm rồi... Không phải chúng ta làm là vì dân chúng hay sao... Không phải muốn nói cho hoàng đế và bọn đại thần biết nỗi thống khổ chúng ta chịu sao... Tại sao lại ra thế này? Bọn họ vốn là nông dân lương thiện, tại sao có thể làm vậy...?” Phương Quý Bắc úp mặt vào tay tự nhủ. “Chẳng lẽ biết bao huynh đệ chết đi là vì thế này sao?”

“Đây là chuyện bình thường. Chính vì có quá nhiều người chết, chuyện sống sót không dễ dàng nên mới muốn ưu đãi.” Trong phòng có tiếng vang lên, Phương Quý Bắc ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tất Tử Hạo. Cậu không để ý ánh mắt anh mà nói tiếp, “Cho dù vì cái ăn mà khởi nghĩa, nhưng lúc đánh giết vào nơi này thì không ai còn nghĩ chuyện no bụng mình, trong khi người lại khẳng khẳng bảo họ giải ngũ về quê làm ruộng. Nếu họ biết không có cái lợi rõ ràng như làm quan phát tài thì đương nhiên phải tranh thủ, đoạt được cái gì thì cứ đoạt. Đây là hiển nhiên.”

“Vậy... ta không nên nói thế sao?” Phương Quý Bắc ngờ ngác hỏi, “Nhưng nếu không nói, nhất định bọn họ sẽ muốn làm hoàng đế, rồi làm đại thần này nọ...”

Tất Tử Hạo nhếch môi, ánh mắt khẽ nháng ý giễu cợt nhưng cậu che giấu rất giỏi. “Người có nói hay không vốn không quan trọng, trước khi đại cục được định thì luôn có chuyện xào xáo. Đợi khi chuyện lắng xuống, những kẻ liên quan đều an bề chắc vị thì sẽ yên ắng ngay. Biết bao nhiêu triều đại đều như thế, người không cần suy nghĩ nhiều quá.”

Mắt Phương Quý Bắc sáng rõ, “Quả nhiên là người đọc sách, thiết thông minh quá. Xem ra ngày mai ta phải mau tìm lão Khổng bàn chuyện.”

Tất Tử Hạo mỉm cười, “Đọc sử đọc đến thuộc lòng mà thôi.”

Phương Quý Bắc tính nói có lẽ sẽ cho cậu một chức quan thì sức nhớ thái giám không thể có chức nên đành ngậm tậm.

Đương nhiên, Phương Quý Bắc không có đủ tri thức để biết rằng không nhất thiết phải là thái giám mới làm được thường nhật xá nhân.

Mới sáng sớm Phương Quý Bắc và Tất Tử Hạo gần như dậy cùng lúc. Ngoài trời hửng còn đang tờ mờ.

Đêm qua bên ngoài đủ chuyện lùm xum mà giờ chỉ nghe toàn tiếng ngáy ra rả. Phương Quý Bắc ngồi dậy, bận quần áo xong thì quen thói đi tìm chỗ đất trống để luyện võ. Hoàng cung rất lớn nên chẳng mấy chốc anh đã lạc trong cái cung điện chỗ nào cũng na ná nhau.

Do bọn họ đuổi giết nên cảnh tượng trong cung rất ngổn ngang, nơi nơi đều dính ngập mùi máu tanh tươi, cũng không kiếm ra ai để hỏi đường nữa. Phương Quý Bắc đang đi lạc thì thấy một dáng người đi tới như cũng đang dáo dác kiếm ai đó.

Anh nhắc thấy người kia đã nhanh nhẩu kêu, “Lão Khổng, ta ở đây!” Khổng Chi Cao cũng thấy anh, vừa đi tới vừa nói, “Phương soái, ta tìm người cả buổi trời. Sao người lại ở đây?” Sắc mặt Phương Quý Bắc hơi đỏ, cũng may da anh đen sần nên không dạ ra lắm, “Ta đi lạc...”

Khổng Chi Cao ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi nhiều, “Phương soái, hiện nay quân ta đã khống chế toàn bộ kinh thành. Có vài cựu đại thần nguyện ý tiếp tục làm quan nên ta đã không giết họ. Để cho họ viết thư khích lệ lên ngôi thì càng tốt.”

“Thư khích lệ lên ngôi?” Phương Quý Bắc không hiểu cho lắm, ngờ vực nhìn hần.

“Là khích lệ người làm hoàng đế đó.” Khổng Chi Cao nói toạc ra. “Ta thu xếp xong rồi, chỉ cần người đăng cơ ở đây thì các nơi khác sẽ không có đường phản đối. Ta cũng định xong quốc hiệu lẫn niên hiệu rồi, chỉ chờ người đồng ý là xong.”

“Lão Khổng, ý người là sao hả? Ta đã nói không muốn làm hoàng đế mà!” Phương Quý Bắc cuống quýt cự lại, “Hoàng đế phải do người dân đưa lên, bằng không người lên làm đi. Ta thì hoặc là gia nhập quân ngũ lại, bằng không thì kiếm mảnh đất cày ruộng cũng được.”

“Phương soái, về sau người đừng nói câu này nữa.” Khổng Chi Cao đánh cái thở dài, “Đừng nói là kiếm người ở đâu đâu lên làm hoàng đế, cho dù có đi nữa thì người nghĩ ta và mười mấy vạn huynh đệ nghĩa quân sẽ phục sao? Người cũng đừng có nhắc đến ta. Lúc bắt đầu ta chỉ nêu ra cách đoạt chính quyền, còn định đoạt mọi chuyện đều là người...”

“Lão Khổng nói vậy là sao? Có khi nào Quý Bắc ta ép người làm gì hả?” Phương Quý Bắc ngắt lời hẳn, mặt thì đỏ mà tai lại tái, “Ta chưa từng nói chuyện đánh giặc là do ta mưu tính, mấy chuyện khác ta đều thương lượng với các người. Ta... ta...”

Anh nghe Khổng Chi Cao nói mình độc quyền quyết thế thì muốn phản bác, nhưng vì không có văn hay chữ giỏi nên nói đến mặt mày đỏ ché cũng không diễn đạt được. Có điều Khổng Chi Cao hiểu ý anh, “Ý ta không phải vậy. Ta nói là tất cả chúng ta ai cũng phục người chứ không phải phục ta. Thiên hạ này chỉ có mình người lên ngôi được thôi, không có ai khác đâu.”

Nhưng Phương Quý Bắc lắc đầu quày quặt, “Ta không làm hoàng đế nổi đâu, người kiếm ai có khả năng hơn đi.”

Khổng Chi Cao cũng lắc đầu không kém, “Không có ai đâu, ta cũng tìm nát nước rồi.”

“Sao không có được? Không phải kinh thành có nhiều người chữ giỏi sao?” Phương Quý Bắc hỏi, “Dù đa số quan là xấu, nhưng chí ít gì cũng phải có một số quan tốt chứ?”

“Vậy chúng ta đánh cuộc đi.” Khổng Chi Cao thuận miệng bảo. Phương Quý Bắc ớ người hỏi lại, “Đánh cuộc gì?”

“Chúng ta ra hạn ba ngày thời gian để quan trong kinh thành trả lời câu hỏi của chúng ta. Nếu ai trong họ trả lời vừa lòng người thì cho hẳn làm hoàng đế.” Khổng Chi Cao giải thích. “Nếu người không thấy ai đạt thì người lên ngôi, thế nào hả?”

Phương Quý Bắc nghe hẳn nói thế đương nhiên gật đầu ngay, “Được. Nhưng người không được gian lận đó, ta sẽ cho người theo dõi người. Lúc đọc câu hỏi phải có thêm mấy người khác chứng kiến, không thể cho toàn bộ là người của người được.”

Khổng Chi Cao nhận lời, rồi tự thâm thì, “Người cứ nói mình dốt mãi mà làm gì cũng cân nhắc nhớ rõ mồn một... Người không làm hoàng đế thì còn ai vào làm?”

“Người nói gì đó?” Phương Quý Bắc nghe hẳn rầm rì thì hỏi lại. Khổng Chi Cao lắc đầu, “Ta có nói gì đâu.”

Phương Quý Bắc thấy vẻ mặt hẳn thì thấy như mình đã bị lừa nhưng không nghĩ ra là ở đâu. Anh suy nghĩ, rồi quyết định lúc chắt vát sẽ cho gọi hết quan viên còn lại tới, mắc công tên Khổng Chi Cao kia lại phá rối.

Thương lượng xong xuôi rồi, Khổng Chi Cao bèn kéo Phương Quý Bắc trở về. Phương Quý Bắc đi được mấy bước đã thấy có kẻ lấp ló sau cây cột đằng hành lang kia. Anh nhú mắt nhìn thì nhận ra là Tất Tử Hạo.

“Người cũng ra đây tìm ta sao?” Phương Quý Bắc cười, “Hoàng cung rộng quá mà phòng ốc lại giống y chang nhau. Sau này ta nhất định không đi lung tung nữa.”

Tất Tử Hạo điềm đậm bước đến, rồi theo sau bọn họ mà chỉ đường về tẩm cung.

Phương Quý Bắc kiên quyết, lần đánh cược này mình thắng chắc rồi. Lúc nghĩa quân xâm nhập kinh thành, một số dân chúng do hạn bọn quan đã cùng binh lính đánh chết một số tên, một mớ thì bị bỏ tù, số quan

còn lại đều thuộc dạng tạm tạm. Một đồng người như vậy, chẳng lẽ không kiếm ra ai làm hoàng đế được sao? Huống chi là do chính anh xét đoán.

Do sợ đám quan viên viết lách khó quá anh sẽ không hiểu, thế nên Phương Quý Bắc cố ý bảo họ phải viết đáp án bằng văn nói. Câu hỏi là do anh và Khổng Chi Cao thương lượng rồi định ra, toàn bộ là vấn đề hai người họ cho là thiết yếu khi quản trị đất nước, hơn nữa cũng không khó lắm.

Trong ba ngày này, thư khuyến khích lên ngôi bay vào như tuyết đổ thành đồng trên bàn. Phương Quý Bắc đâu có đọc hiểu được gì, đôi khi bảo Tất Tử Hạo xem giúp coi trong thư có ghi chuyện quan trọng gì không. Có điều làm sao Phương Quý Bắc hiểu thủng mấy áng thư dùng toàn câu đối bốn chữ với lại sáu vần chữ, cuối cùng chỉ có thể chịu thua.

Dù sao anh cũng bận lắm, biết bao chuyện trong nghĩa quân cần anh xử lý, còn phải đề phòng Khổng Chi Cao bày trò nên anh không thể lơ đãng được. May mắn là Tất Tử Hạo vẫn theo sát bên nên giúp anh khá nhiều – Đối với Phương Quý Bắc một chữ bẻ đôi cũng không biết, có người học văn cao đi sát cạnh là rất cần kíp.

“Tiểu Tất, người có muốn trả lời câu hỏi của ta không? Ta thấy người rất thông minh, còn có học văn cao nữa.” Phương Quý Bắc hỏi.

Tất Tử Hạo suy nghĩ xong thì lắc đầu, “Ta quả quyết, người sẽ thấy đáp án của ta là không tốt.”

“Người không trả lời thì làm sao biết? Vấn đề này rất đơn giản, tỉ như đối với quan tham ô...”

“Chuyện quan tham thế nào hay hối lộ ra sao không quan trọng, chủ yếu là hấn thuộc phe nào kia.” Tất Tử Hạo cắt ngang, “Khi làm hoàng đế, cái quan trọng là phán đoán được cái gì có lợi với triều đình và phải cân bằng thế lực ra sao. Câu đặt đề của người căn bản không phải là vấn đề.”

“Không phải làm hoàng đế là khiến cuộc sống dân chúng tốt hơn sao?” Phương Quý Bắc nhìn cậu ngây ngô hỏi.

Tất Tử Hạo mím môi khẽ cười diêm lệ, “Đọc nhiều sách sử và bản ghi chú mới biết làm hoàng đế là ra sao. Cuộc đánh cược này giữa Phương soái và Khổng quân sư, nhất định người sẽ thua.”

Phương Quý Bắc chỉ thấy thiếu niên mỹ lệ này hết sức khó hiểu nhưng không cách nào tin lời cậu nói được. Có điều, đứa nhỏ còn trẻ măng thế mà nói chuyện lạnh lùng vậy thật không tốt lắm. Nếu có cơ hội, chắc phải cho cậu ta ra ngoài cung tiếp xúc với dân chúng.

Thiệt tiếc cho đứa nhỏ thông minh như vậy.

Khi bận rộn thì thời gian luôn trôi qua mau.

Thoáng chốc đã hết ba ngày, Phương Quý Bắc tụ tập hết đám cựu thần đến cung Lưu Hi để bắt đầu xem xét bài thi họ trình lên. Đề tài thứ nhất là câu hấn hỏi Tất Tử Hạo. Thực ra một câu hỏi đó có đến ba phần – làm sao ngăn ngừa quan xấu xuất hiện, giám sát quan viên thế nào và xử trí ra sao.

Trên cơ bản, ai cũng trả lời là cần lấy nhân đức mà cảm phục. Vì sợ Phương Quý Bắc không hiểu đức nghĩa là gì nên vị văn sĩ đầu tiên, chính là quan tham tri chính sự Ngô Tam Tỉnh còn đặc biệt viết bài luận văn tràng giang đại hải để chú thích. Có điều văn dùng quá nhiều đạo lý khó hiểu và cấu trúc quá rườm rà nên căn bản Phương Quý Bắc đàn gảy tai trâu nghe không hiểu.

Mấy đại thần cũ còn sót lại cũng chẳng bao nhiêu. Một số bị giết, số khác chết vì đất nước, còn số sống sót không chịu làm bề tôi thờ hai chủ nên thà ở dí trong nhà chứ không chịu ra làm quan. Khổng Chi Cao cũng không nói rõ ý nghĩa lần vấn đáp này ra cho họ. Còn vị nho thần Ngô Tam Tỉnh có tài thì xuất khẩu rằng ‘làm vì dân chúng chứ chẳng bởi quân vương.’

“Nhưng mà...” Sau khi Phương Quý Bắc nghe hết câu trả lời, anh nghi ngờ quay sang hỏi Tất Tử Hạo, “Rốt cuộc những kẻ này là giả ngu hay dốt thật? Bọn họ tưởng nói thế thì ta sẽ đồng ý, hay thiệt tình nghĩ cứ viết mấy câu ‘Khổng viết tố nhân’ thì ai cũng sẽ làm người tốt ngay?”

“Là ‘Khổng viết thành nhân’...” Tất Tử Hạo bắt đắc dĩ sửa sai cho anh, hiển nhiên vừa rồi cậu đọc mấy bài luận văn kia đều không lọt vào lỗ tai Phương Quý Bắc. “Cũng không phải bài nào cũng trả lời thế. Chẳng phải Thượng thư bộ Hình có nói ở mỗi châu phủ đều có mật thám và hình phạt nghiêm khắc đó sao...?”

Tương đối mà nói, quan viên trẻ có xuất thân cơ hàn thường trả lời thiếu điềm đạm nhưng lại thừa sát khí. Thế nhưng Phương Quý Bắc vẫn lắc đầu, “VẬY ai quản lý đám mật thám kia?”

“...” Tất nhiên không có lời đáp. “VẬY người nói thử đi?”

“Đương nhiên là ta không biết.” Phương Quý Bắc thẳng thừng trả lời. “Ta không có học mà cũng không có đọc sử sách thì làm sao ta biết chứ?”

Tất Tử Hạo cúi đầu, trong mắt vô thức toát ra nụ cười.

Hai người xầm xì với nhau khiến quan cả triều bồn chồn, cũng có mấy người chụm đầu to nhỏ làm khắp nơi rào rào. Phương Quý Bắc cũng thấy thái độ mình không nghiêm nghị lắm, nên vội bảo Khổng Chi Cao cho người của hắn và Tất Tử Hạo đọc đề kế tiếp.

Câu trả lời của Thượng thư bộ Hình cho ba đề tài trên đều giống nhau là dùng mật thám và nghiêm hình. Tuy đáp áp những người khác và của Thượng thư bộ Hình khác nhau nhưng chung quy đều dựa vào Ngự sử và quan cấp trên. Do triều nhà Đại Vi luôn ưu đãi thư sinh trí thức, thậm chí còn không có thông lệ giết sĩ phu nên phương án xử trí mà tất cả nêu ra đều na ná nhau rằng cho đi đày ở Lĩnh Nam.

Phương Quý Bắc càng nghe thì thất vọng càng gia tăng. Quả thật anh không hiểu cách trị nước là gì, thậm chí nghe không thông mấy lời văn hoa dông dài của mấy vị cự thần kia, nhưng anh hiểu cái nào là xài được mà cái nào là nói cho suông tai rồi thôi. Kỳ thật, anh cầm đầu nghĩa quân cũng tương đương với nắm giữ một đất nước. Nếu quản lý theo kiểu họ nói thì nghĩa quân đã sụp đổ từ lâu, làm sao còn tới màn họ đánh thẳng được vào kinh thành?

Cần có cách trực chỉ nêu tội ra, dù là thượng tướng phạm sai lầm cũng bắt. Cần dùng hình phạt nghiêm khắc để họ không dám tái phạm. Đương nhiên lúc cần tha thì cứ tha, cần hiểu nguyên tắc bảo đảm quyền lợi và ưu đãi cho tất cả. Với lại, không thể giao quyền cho một người quá nhiều, ít nhất phải có một người đối kháng lại hắn – Điều ấy anh học được trong câu trả lời của Tất Tử Hạo, thật ra là do đạo lý quân chế rất rõ ràng rồi. Dĩ nhiên ngoài miệng anh không nói gì.

“Đủ rồi, đừng đọc nữa!” Tối phần đáp án câu hỏi ‘Lúc thiên tai, nếu bá hộ địa phương giữ lương thực mà nâng giá thì phải làm sao,’ rốt cuộc Phương Quý Bắc chịu hết thấu, quát bảo ngưng đọc. “Các người coi có bài nào nhắc chuyện mở kho phát gạo và ra lệnh nhờ trợ giúp bên ngoài thì hãy đọc!”

Mở kho phát gạo? Đám quan này mà biết làm gì với kho lương thực của quan phủ sao?

Ban đầu khi Phương Quý Bắc đứng lên khởi nghĩa ở Dĩnh châu là do sau thiên tai mà triều đình lại không làm gì, còn tăng giá gạo khiến dân chúng không cách nào sống nổi. Sau khi tạo phản và mở kho lúa của quan phủ ra, họ mới phát giác trong kho không có lấy một hạt gạo. Số tiền mua lương thực kê trong sổ sách đều bị bọn tham quan đút vào túi làm giàu. Còn bọn cường hào bá hộ có đầy lúa trong kho nhưng lại không đem ra bán để cân bằng giá, ngược lại thừa nước đục thả câu.

Thế mà đám quan này còn nói gì ‘mở kho lúa, ra lệnh cho bá hộ bán gạo’ chứ? Phương Quý Bắc đã nghe không nổi nữa. Rốt cuộc anh đã hiểu, nguyên do anh tạo phản không phải vì thiên tai, cũng chẳng phải do quan ở Dĩnh Châu xấu xa.

Anh đảo mắt nhìn văn võ bá quan đang có mặt trong này. Những người này đều có một bụng trí thức và biết rất nhiều chữ, nhưng tại sao đạo lý mà họ nói anh hoàn toàn nghe không hiểu. Còn nói cái gì là vì dân chúng, thế mà cả cuộc sống dân thường ra sao họ đều không biết chi. Bất cứ người dân dốt chữ nào cũng nhìn thấu vấn đề, vậy mà họ lại không biết.

Cuộc đánh cược này là anh thua vậy.

~Bàn giải đáp thắc mắc vắn xoắn

~Phương Quý Bắc : ‘Phương’ của chính trực và thẳng thắn, ‘Quý’ là thứ út/thứ tư trong anh em, ‘Bắc’ của hướng Bắc.

Tất Tử Hạo : ‘Tất’ thì ý nghĩa hợp truyện là thẻ gỗ dùng viết chữ thời xưa, nhưng cũng là sao Tất trong nhị thập bát tú, ‘Tử’ là chữ đệm cho nam, ‘Hạo’ thì là mệnh mệnh hay trắng sáng nè.

3. Chương 2

Hoàng đế nghèo có một không hai

Tháng bảy năm Thừa Chiêu thứ ba, ở vào triều nhà Đại Vi, nghĩa quân xâm nhập kinh thành giết chết vua. Thủ lĩnh nghĩa quân là Phương Quý Bắc đăng cơ kế vị, sửa quốc hiệu thành Đại Nhạc, niên hiệu là Tiếp Dư.

Hiển nhiên Khổng Chi Cao giữ chức ‘Đồng Trung thư Môn hạ Bình chương sự,’ cũng chính là thừa tướng của Đại Nhạc – Do Phương Quý Bắc thấy tên chức quá ư là dài, phiền phức lắm nên giản lược hết. Khổng Chi Cao là tể tướng, vị Ngô Tam Tỉnh kia là tả phó tướng, còn hữu phó tướng tạm thời để trống. Thượng thư bộ Hình vẫn cai quản bộ Hình, còn mấy tam tỉnh lục bộ chẳng biết để làm gì như bộ Lễ thì dẹp tất.

‘Xem chừng giang sơn có nguy cơ sụp đổ’ là lời mà Ngô Tam Tỉnh lên nói với mấy cựu thần khác.

Mấy người có hình dung ra, đường đường vua một nước lại là kẻ thô kệch một con chữ bẻ đôi cũng không biết. Thậm chí anh còn đẹp đi long ỷ trong cung Lưu Hi và dỡ cả bực cao xuống, rồi bảo người ta khuôn mười mấy cái ghế đặt trong triều. Anh nói là về sau mọi người lên triều hay bàn bạc chuyện gì thì cứ ngồi ghế nói.

Còn ra thể thống gì nữa chứ! Tức khắc mấy vị đại nho gia đương triều ngắt đi, rồi được đưa ra căn phòng vừa sửa thành chỗ nghỉ ngơi ở sau cung Lưu Hi. Trong khi cái vị hoàng đế chẳng ra thể thống kia đang ngồi ngay ngắn trong đại điện, xung quanh toàn là nhóm thần tử ngồi vắt vẻo khắp nơi.

Hiện nay nghĩa quân đều được sắp xếp vào quân đội của Đại Nhạc – Ngay cả lính hộ tống đều là những người lính quê mùa. Theo lý mà nói, trị quốc cần dựa nhiều vào lão thần của tiền triều. Thế nhưng thuộc hạ dưới trướng Khổng Chi Cao cũng có chút kiến thức, họ đi vòng vòng trong triều mấy ngày thì bắt đầu khinh bỉ lũ lão thần kia, cảm thấy bọn họ chỉ giỏi giảng đạo chứ khi khởi sự thì không làm gì ra hồn.

Hết thấy bọn họ đều đi theo làm khởi nghĩa với Phương Quý Bắc. Họ hiểu rõ cuộc sống của bá tánh bình dân hơn bọn quan viên quyền oai mỗi ngày chỉ ru rú trong phủ. Hơn nữa, họ mới nhậm chức nên chưa đến độ chỉ biết trục lợi cho bản thân – Tuy nhiên, Tất Tử Hạo bảo theo kinh nghiệm sử sách thì đó là chuyện chẳng sớm thì muộn thôi.

Trong số quan viên cũ thì vị trí hiếm hoi không bị hủy bỏ là thường nhật xá nhân Tất Tử Hạo này.

Phương Quý Bắc cho gần hết thái giám và cung nữ trong cung ra ngoài. Bước tiếp theo trong kế hoạch là mở rộng hoàng cung ra thành từng khu riêng biệt, ai muốn đều có thể vào ở – Đương nhiên chủ ý của anh là khu cho người nghèo thì hoàn toàn miễn phí, còn khu cho người giàu thì phải thu bạc, đưa vàng cũng được tất.

Trước đây anh có nói với Tất Tử Hạo rằng cậu cũng có thể ra cung, tuổi trẻ vậy ra ngoài sống sẽ tốt hơn. Có điều đừng nói chi chuyện tìm nương tử gì đó, thế chẳng phải hại đời con gái người ta sao?

Tất Tử Hạo cúi đầu làm tóc mai rũ xuống. “Ta ở lại không được sao? Đi ra ngoài... Ta đâu biết sống ra sao...” Cậu ngẩng phắt lên, đôi môi phớt hồng khê cong. “Bệ hạ có biết vì sao lại có chức thường nhật xá nhân này không? Vốn hoàng đế chí tôn thiên hạ thì sao lại muốn có người theo sát bên mình mất tự do như thế?”

Phương Quý Bắc cũng miễn cảm với vấn đề này, “Chẳng lẽ người là người giám hộ hoàng đế?”

“Chỉ nhìn chứ không bình phẩm, ghi lại hành động và lời nói của hoàng đế để lưu truyền cho đời sau, đây là ý nghĩa của thường nhật xá nhân.” Tất Tử Hạo nói, đôi mi dài khê chớp. “Làm hoàng đế có mấy ai không muốn lưu danh ngàn đời? Nếu thường nhật xá nhân không biết kiêng kị những vị tôn giả trưởng bối thì hẳn sẽ viết những lời thật ra. Ban đầu khi lập ra chức này là để hạn chế hoàng đế.”

Phương Quý Bắc gãi gãi đầu, “Được rồi, vậy người cứ ở lại đi. Khi nào muốn đi thì nói với ta một tiếng. Nhưng... ta thiết thấy không tự nhiên cho lắm, có người cứ đeo kề bên mình. Chẳng lẽ lúc ta tắm rửa hay đi nhà xí, người cũng ở bên ghi chép sao?”

Tất Tử Hạo bật cười. Vốn dáng dấp cậu rất đẹp nên khi cười càng tỏ chóa lòa người ta. “Ta đâu chỉ mới ở cạnh hoàng thượng hai ba ngày nay đâu, thế lúc người tắm rửa hay đi tiện có thấy ta sao? Hoàng thượng yên tâm đi, lúc người ở với phi tần hậu cung ta sẽ không đeo theo nhìn đâu.”

Nhất thời sắc mặt Phương Quý Bắc đỏ bừng khiến Tất Tử Hạo kinh ngạc. Mặt anh đỏ chét một hồi mới bớt. Phương Quý Bắc nhớ đến tình cảnh thân thể của Tất Tử Hạo nên thấy không tiện bàn chuyện này với cậu. Anh cũng không giải thích rằng anh không có ý định lập phi tần hậu cung gì đó.

Cậu ta không thể cưới vợ chắc hẳn rất khó chịu. Rõ ràng là đứa nhỏ xinh đẹp thế, nên sánh đôi với mỹ nữ mới tốt.

Có điều đôi khi Phương Quý Bắc thấy chuyện này không được tự nhiên thiết. Bản thân anh đã không có học vấn lại rất dốt, trong mắt Tất Tử Hạo chắc anh rất ư kém cỏi. Nếu chỉ có mấy ngày thì còn tạm tạm, chứ mỗi ngày ở chung với nhau, chẳng phải mình làm chuyện ngu xuẩn gì đều bị đối phương nhìn thấu hết sao?

Chỉ ít anh cũng nên thông minh lên chút, cỡ nào cũng phải học thêm vài chữ, không cần bồi thêm nhọ cho nấp nổi làm gì.

Thực ra Phương Quý Bắc không cần lo lắng về hình tượng mình trong lòng Tất Tử Hạo, vì thật ra cậu có hình tượng gì về anh đâu.

Cái tên đó bày đặt giả thủ đoạn nghênh rước cả đám hề vào cung rồi sửa đổi loạn đả quy luật trong triều, đối nhân xử thế thì vô phép vô tắc. Cậu bị ở chung phòng, nên cần nén cơn cáu cú với loại thô tục này đến bao lâu đây?

Trong tay cậu đang cầm bản ghi chú cũ mà chậm rãi lật trang, ánh mắt lần theo từng nét chữ viết trong đó. Hoàng đế thiếu niên đăng cơ ngay lúc triều chính đang kết bè lập đảng, trong khi bên ngoài của hậu cung thì lộng quyền tướm chức. Bản ghi chép ấy viết lại quá trình đoạt quyền tranh vị của tiên hoàng, đặt nó cạnh bản của Phương Quý Bắc thật sự là một sự đối lập rõ ràng. Một bên viết rằng giành quyền là để bản thân sống sót. Còn bên kia... dù rằng thô kệch thất học và dốt lẽ nghĩa, nhưng làm vì dân vì chúng.

Tất Tử Hạo cắn môi, biểu tình biến đổi khôn lường.

Trong tấm cung đã sớm tắt đèn, cậu đang ngồi ở gian phòng nhỏ bên ngoài, chẳng mấy chốc cũng thôi tắt nến đi ngủ. Gian nhỏ ngoài tấm cung cho hạ nhân ở nên điều kiện cũng tạm tạm. Với địa vị cậu thì giờ có chỗ ngoài này đã là khó khăn rồi. Cậu đành chịu đựng, nằm thao thức lẫn lộn hồi lâu mới ngủ được.

Buổi sáng cậu phải dậy sớm cùng với Phương Quý Bắc còn lúc tối thì cũng ngủ sớm như anh, trong khi ban ngày chăm chăm nhìn Phương Quý Bắc mà ghi chú. Sau khi tan triều còn phải đọc tấu chương cho Phương Quý Bắc nghe – cũng may không chỉ có mình cậu đọc thôi. Trong nghĩa quân, Phương Quý Bắc có một người thân cận biết chữ là Nhậm Thiên. Hắn và Tất Tử Hạo luân phiên đọc, chứ bằng không giọng Tất Tử Hạo đã khàn từ lâu.

Nhưng khi viết chữ thì anh đều muốn Tất Tử Hạo viết cho, cũng tại nét chữ của Nhậm Thiên xấu quá tổ làm đau mắt người ta. Tốt xấu gì Phương Quý Bắc cũng là vua một nước, chữ viết vẫn là đại diện cho một quốc gia.

Áp lực từ ngày này sang ngày khác khiến Tất Tử Hạo mệt còn hơn Phương Quý Bắc. Hơn nữa trước giờ thân thể cậu luôn yếu ớt nên không thể kiên trì lâu, đâu có như thân trâu khỏe mạnh của tên kia. Tối đến cậu đã rã rời, về phòng thì gục ngay.

Lúc cậu thức dậy hiển nhiên trời đã sáng, giật mình nhận ra mình đang nằm trên long sàng. Cậu kinh hoàng tỉnh ngồi dậy đã bị ai đó ấn nằm lại.

Người trước mặt đúng là Phương Quý Bắc, anh nhe răng cười. “Đừng có nhúc nhích, thái y nói người cần nằm nghỉ thêm. Người mà cục cựa là ta phải đi gọi thái y nữa đó. Tuy tiện lợi nhưng giá vẫn đắt lắm nha!”

Tất Tử Hạo thờ người, nhớ ra một trong sở thích lớn nhất của vị hoàng đế Đại Nhạc này là kiếm tiền. Thế là anh gom hết thái y lại một nơi rồi dựng nên Thái Y Viện, thái y nào đồng ý ở lại chữa bệnh thì cứ ở, ai không muốn thì không miễn cưỡng. Mỗi ngày họ sẽ mở cửa viện khám cho bên ngoài chừng bốn, năm canh giờ — Nửa canh giờ cuối là thời gian chẩn bệnh miễn phí, ai được kiểm chứng là nghèo thật sẽ được khám mà không cần trả tiền. Nghe nói tiền khám bệnh triều đình thu được chỉ có một số ít là sung vào việc tu bổ và mướn người, số còn lại đều cho thái y.

Ngay cả Phương Quý Bắc cũng không có quyền khám bệnh miễn phí. Mà anh lậm nặng cái thói nghèo nên có hắt xì mấy cái cũng không đi coi bệnh làm gì. Văn võ cự thủ trong triều chỉ hận anh không bằng hà nhanh nhanh chút đi, dĩ nhiên sẽ không ai khuyên anh nên bảo trọng long thể.

Tất Tử Hạo biết nguyên do đó nên cảm thấy lạ, con người giữ tiền chặt hơn hũ nút này lại dám xuất tiền khám bệnh cho mình.

“Hoàng thượng sẽ không trừ lương ta đâu hả?” Tất Tử Hạo lên tiếng hỏi.

Phương Quý Bắc ớ cả người, rồi vỗ vai cậu mấy cái, “Họ Phương ta đâu có bủn xỉn tới cỡ đó. Là ta khiến người mệt đừ thế này, sao còn cắt xén tiền công người chứ?”

“Là ta vô dụng.” Tất Tử Hạo nói, cậu mới dậy nên khuôn mặt nhỏ nhắn còn trắng bệch. “Kỳ thật cũng không phải mỗi mệt gì, chỉ là sức khỏe ta không tốt...”

“Chắc loại quan văn chuyên viết chữ như người không có tập luyện nâng vác gì rồi.” Phương Quý Bắc gật đầu phụ họa. “Coi ta nè, làm nương làm rẫy hay đánh giặc cũng không thấy mệt. Người phải gắng bởi sức nhiều đó!”

“Gắng bởi sức?” Tất Tử Hạo khó hiểu nhìn Phương Quý Bắc.

“Phải. Ta quyết định rồi, bắt đầu từ chiều mai sẽ rèn luyện cho người. Giờ đang mùa hè nên chưa được, cứ luyện quyền cước trước đi đã. Đợi sang xuân rồi chúng ta xới một mẩu đất trong cung, ta chỉ người cách trồng tọt.” Phương Quý Bắc nói với cậu.

Tất Tử Hạo choáng váng cả người, thấy xúc động muốn ngất xỉu nữa.

“Tại sao phải trồng tọt? Chẳng lẽ hoàng thượng muốn bỏ hết những kỳ hoa dị thảo trong hoa viên sao?” Tất Tử Hạo tiếc nuối hỏi.

“Tất nhiên đâu có bỏ mấy cái hoa đó được.” Phương Quý Bắc trả lời, nhưng câu kế tiếp mới làm tim Tất Tử Hạo rớt ra ngoài. “Ta tính bán mấy cái hoa lá kiểng đó đi, nhưng nghe nói chúng cũng không được bao nhiêu giá thì phải?”

Cái thứ đi nấu chim hạc lại đốt đàn cầm! Đúng là hạng thô tục chẳng sai mà!

Phương Quý Bắc nói đến đây lại xuất thần như đang suy nghĩ gì. “Trước kia ta có nghe người ta ngâm một câu thơ, cái gì mà nhất đoá tương đương đủ tiền cho một nhà mười người sống gì đó...”

“Là ‘nhất tùng thâm sắc hoa, thập hộ trung nhân phú.’” Tất Tử Hạo sửa lời anh. “Không phải ‘nhất đoá.’”

“Phải rồi, là câu thơ đó!” Phương Quý Bắc hào hứng bảo. “Rõ ràng ta nghe nhiều lắm nhưng không có nhớ.”

Hừ, đúng là vũ phu chẳng sai.

Ban đầu Phương Quý Bắc chỉ ngồi ở mép giường, dần anh hơi mệt nên nằm trên giường luôn. Dù sao long sàng rất lớn, hai người có nằm cũng còn rất rộng. Anh gối tay sau đầu, nhìn lên lộng giường vuông vắn với màn vắt rũ mà nói, “Trước kia khi bị đầy tới Linh Nam thì ta vẫn làm ruộng ở Dương Châu. Mỗi lần xuân tới, hoa nở đẹp lắm kìa. Ta cứ mong sẽ mua cho Tiểu Hồng ở nhà họ Hầu một đoá hoa. Nếu cô ấy cài hoa

đó lên chắc chắn sẽ rất đẹp...” Bất chợt anh kể chuyện. Đôi mắt cậu chớp chớp nhưng không nói gì mà chờ đợi Phương Quý Bắc.

Ai cũng biết Phương Quý Bắc phát động khởi nghĩa ở Lĩnh Nam và Dĩnh Châu, nhưng những chuyện trước đó thì không được truyền bá rộng rãi. Không ai biết cuộc sống trước đây của anh ra sao lại khiến anh có năng lực phát động một đám dân nhỏ nhoi khởi nghĩa lớn mạnh đến giành cả thiên hạ.

Nhưng Phương Quý Bắc không nói tiếp mà nhìn chăm chăm mấy đồ án phức tạp bên trên, thờ ơ cả người ra. Vừa thấy đã biết là đang nghĩ tới nữ nhân. Hừ...

Trong đầu Tất Tử Hạo vừa nghĩ câu đó đã vội ngăn chính mình – Cách nói chuyện của cậu càng ngày càng tùy tiện. Rõ ràng cậu đã bị tên thô kệch này ảnh hưởng, thật sự không được rồi.

Nằm hồi lâu mà không nghe Phương Quý Bắc nói nữa nên Tất Tử Hạo tò mò quay sang, thì thấy mắt anh đã nhắm, đúng là đang ngủ.

Chẳng lẽ đêm nay hai người phải ngủ chung giường? Sắc mặt Tất Tử Hạo đen như đất nung, một hồi lâu sau cậu đành tự an ủi. Cũng may tên này không có ngáy pho pho – à không, là ngáy ngủ chứ. Thật ra Phương Quý Bắc ngủ rất im lặng. Nếu không biết sẽ cảm thấy anh chết cũng nên. Tất Tử Hạo nghe nhịp thở nhẹ nhàng và đều đặn của anh thì cũng thấy thiu thiu.

Hôm sau cậu thức dậy thì trên giường đã không có ai. Tất Tử Hạo cuống quýt xuống giường nhưng có một cung nữ đã đi tới tươi cười, “Tất xá nhân, hoàng thượng bảo ta đến săn sóc cho người. Người có cần gì cứ sai ta là được.”

Phương Quý Bắc cho hết phần lớn người trong cung ra ngoài, số còn lại thì giữ theo cách phát tiền công hàng tháng. Nhiều năm nay Phương Quý Bắc đã quen tự lo nên tuyệt đối không đành lòng xài chút tiền đó, thế nên anh chưa hề gọi người hầu hạ.

Tất Tử Hạo có thể tưởng tượng mình bệnh lần này đã khiến Phương Quý Bắc chi khá nhiều tiền. Nhất định tên kia đang thâm đau tiền tiếc của đây.

Cậu không khỏi cười trộm.

Người cung nữ thấy cậu đứng cười thầm thì hết hoảng hốt, “Tất xá nhân? Tất xá nhân?”

Tất Tử Hạo vội hoàn hồn, không thể tin bản thân lại vô thức chứng ra cái biểu tình ngu xuẩn thế này. Người cung nữ thấy cậu hồi phục lại thì nói, “Tất xá nhân, người cần gì cứ sai ta làm đi.”

Tất Tử Hạo nghiêm mặt lại, “Ta sợ cô làm không được thôi.” Người cung nữ kia vốn rất lanh lợi nên mau mắn nói, “Xá nhân cứ phân phó, trong cung này có chuyện gì mà tỷ muội chúng ta làm không được...”

Tất Tử Hạo vừa mang giày vừa liếc cung nữ một cái: “Ta muốn đi nhà xí.” Tức thì mặt cung nữ đỏ ửng, không dám ngăn nữa mà để cậu ra ngoài. Tất Tử Hạo ra khỏi tấm cung rồi thì thâm mắng nhiech mình sao lại thô tục tới độ này. Cậu sửa sang áo mũ chỉnh tề, rút cuốn sổ lúc nào cũng kè kè bên mình ra rồi đi đến cung Lưu Hi.

Tới lúc thượng triều thì cung Lưu Hi cũng chẳng hề tĩnh lặng.

Ngồi ở ghế chính giữa đại điện hiển nhiên là vị hoàng đế khác người của Đại Nhạc, Phương Quý Bắc kia. Hơn phân nửa triều đình là tướng sĩ đi theo hần nên những người ung dung ngồi không theo quy củ chính là họ. Còn bọn cựu quan thần thì ngồi tùm tùm trong một góc, cứ chực chờ là sẽ bật dậy quỳ xuống ngay.

Tất Tử Hạo rón rén đi từ cửa hông vào rồi im lặng ngồi trong một góc khuất. Vốn sự tồn tại của quan ghi chú như cậu là không hề gây chú ý, trong hoàn cảnh ồn ào quả thực là người trong suốt không ai thấy.

Ồn ào, phải, tình cảnh trong đại điện là cảnh tượng ồn ào. Ngay cả đám cựu thần luôn coi trọng chừng mực, tuyệt không to tiếng trong triều cũng không kiềm chế được kích động.

“Tuyệt đối không được đầu Hoàng thượng. Mấy tên lao dịch bản tiện với tài lẻ gì đó sao có thể đăng lên nơi thanh nhã được!”

“Đúng vậy. Mấy tên làm nghề đó đều là kẻ hạ đẳng mà Hoàng thượng lại muốn cho chúng diện mặt thánh, còn muốn thăng quan nữa? Thánh nhân để ở đâu, Khổng nhân nhìn được sao?”

“...”

Tất Tử Hạo nhếch môi, biết rõ tại sao bọn thần tử đó phản ứng như thế. Lúc cậu viết ý chỉ cho Phương Quý Bắc đã nghĩ động thái này sẽ đắc tội với văn nhân thi sĩ khắp thiên hạ, thế nhưng cậu không hề mở lời nhắc nhở. Còn vị Nhậm Thiên kia chỉ là biết vài ba chữ nên không tính là người đọc sách, tất nhiên hẳn sẽ không hiểu được mấu chốt của tập quán xưa nay.

“Đúng là ăn nói tầm xàm!” Cuối cùng Phương Quý Bắc chịu hết nổi, đập tay ghế dựa quát lớn. “Lá trà bắt truyền Linh Nam mà các người đang uống là cái gì? Cày bừa gặt gong không được sửa nhưng vẫn phải sản xuất lương thực cho các người ăn, vậy mà còn bị hỏi chỉ làm ra có bấy nhiêu sao là cái gì? Áo tơ lụa các người đang bận, quần xô gai dân chúng bận là ở đâu dệt ra? Cái khác không nói, căn phòng các người đang ngồi đây không có bị sụp chằng lẽ nhờ thánh nhân của các người? Tường thành là do các người xây? Bình khí do các người rèn? Đê điều do các người đắp lên? Xe ngựa chạy ngoài đường là do các người làm sao? Các người ngoại trừ giỏi nói hai chữ thánh nhân ra thì làm được cái gì? Một lũ ngu dốt!!”

Tất cả quan đều choáng váng, đương nhiên toàn bộ là đám cự thần, còn số tân quan thì che miệng cười lên. Cho mấy lão già đó trắng mắt ra, đừng thấy thường ngày Phương soái dễ gần mà muốn giảng đạo sao là giảng. Nói cho cùng thiên hạ này là do bọn ta đổ máu giành được, mấy lão già sắp chết có cơm ăn là phúc lắm rồi, còn ở đó nói ba điều bốn chuyện. Coi chừng cái đầu đó.

Phương Quý Bắc thấy đám huynh đệ hí hửng trước đại nạn của người khác thì cũng mở miệng cảnh cáo, “Các người cũng đừng cao hứng. Ta cần những người có khả năng để giúp sức, các người lo về kiểm sách đọc và học thêm mấy chữ đi. Các người đều biết cách ta làm việc, tên nào làm quan mà dám quên gốc gác mình thì đừng trách ta đánh cho rã xương!”

Đám tân quan im bật ngay, sau đó len lén trừng mắt sang mấy lão thần kia. Cũng do các người hại bọn ta bị mắng!

Chỉ trong chốc lát, những tên cự thần cơ trí liền xui lơ mau mắn nhận lỗi, còn một số ương ngạnh thì không dám nói gì. Dù sao đây cũng là ý tưởng do Phương Quý Bắc đưa ra, đợi khi tiến hành thì ngăn cản cũng đâu muộn. Dù sao thiên hạ này vẫn thuộc về văn nho sĩ tử thôi.

Tạm gác lại đề tài đó, ai nấy liền kiếm chuyện khác bàn tiếp. Có kẻ bẩm báo rằng từ khi Phương Quý Bắc đăng cơ đến nay khắp các nơi trời giáng điềm lành, vậy có nên cho phép dân chúng vào kinh dâng điềm lành hay không?

“Dân chúng muốn vào kinh thì cứ vào, sao đi xin làm gì?” Phương Quý Bắc khó hiểu hỏi. “Nhưng điềm lành là cái gì?”

Đương nhiên câu hỏi này làm Tất Tử Hạo đang ghi chép ngẫm coi thường, nhưng đại thần trong điện do không biết Phương Quý Bắc bằng cậu nên cứ tưởng anh hỏi điềm lành có cái gì. Thế nên cả bọn nhao nhao trình báo, nào là giếng cạn đột nhiên chảy ra nước, cây khô héo gặp mùa xuân, rồi thì rồng bay trên trời với lại rùa lớn bò ra biển, còn có gì mà hạt thóc to dài tủa ra máu với ngựa báu thượng đẳng, ôi thôi đủ thứ hằm bà lằng. Đương nhiên không thể cho hiển mấy cái kể ra đó, nhưng nghe trúng vụ hoa màu hay gà vịt một ngày đẻ hai mươi trứng thì lấy té được.

Phương Quý Bắc nghe xong thì rất cao hứng, bèn phân phó rằng khi dân chúng vào kinh hãy đem mấy thứ đó cho anh xem.

Dâng điềm lành cho hoàng thượng ngự lãm là chuyện thường tình nên không ai nghĩ có gì kỳ quái. Tất Tử Hạo vừa đặt bút xuống thì cũng hừ khê một cái. Bình thường thấy bộ dáng tên đó ngu dốt vậy, tới mấy chuyện này cũng đâu có khôn ra nổi.

Hôm nay lâm triều không có gì vui nên anh cho tan triều sớm. Phương Quý Bắc hơi nhớ Tất Tử Hạo nên quay lại tầm cung.

“Ừa, người đâu rồi?” Anh chạy về mà không thấy thằng bé luôn điềm đằm kia thì hoảng hốt, quay sang hỏi cung nữ.

Người cung nữ kia cũng không phải ngu ngốc. Tất Tử Hạo nói đi nhà xí mà lâu thế chưa về dĩ nhiên là không ổn. Nhưng bản thân là nữ thì lẽ nào chạy tới nhà xí gọi Tất Tử Hạo sao? Với lại, trong cung không còn bao nhiêu cung nữ và thái giám nhưng chuyện cần làm thì vô số, thế nên cô có muốn tìm cũng không được nên đành chờ Phương Quý Bắc tan triều. “Hoàng thượng, Tất xá nhân... Y... Y nói là đi nhà xí nhưng mãi không thấy tăm hơi đâu...”

Phương Quý Bắc gãi đầu, “Thường ngày đâu thấy thằng nhóc đó có bệnh gì đâu, vậy mà thể trạng yếu quá... Hắn đi bao lâu rồi? Không phải té hố luôn rồi chứ?”

Tất Tử Hạo vừa bước vào cửa đã nổi sùng. Có người mới là té hố!

“Hoàng thượng, ta về rồi.” Tất Tử Hạo bước vào phòng hành lễ với Phương Quý Bắc, sau đó quay sang cung nữ kia, “Vị tỷ tỷ này, ta hơi đói bụng, cho ta ăn chút gì được không?” Cung nữ vội vàng đi chuẩn bị đồ ăn. Phương Quý Bắc kéo cậu bảo nằm lên giường rồi đắp chăn cho mà quên bằng mình tính hỏi Tất Tử Hạo này giờ đi đâu.

Có điều anh suy nghĩ hồi lâu thì rút một thỏi bạc ra đưa cho cậu, “Giờ người còn trẻ mà có bệnh thất ruột thể này thì về già sẽ không ổn đâu. Đừng có tiếc bạc, đợi khỏe lên chút thì kiểm thái y coi bệnh đi, có biết chưa?”

Tất Tử Hạo đến là choáng váng, thần tình đỏ bừng chẳng biết là tức hay là cáu nữa.

Có người mới bị thất ruột á!

Dĩ nhiên Tất Tử Hạo không có đi gặp thái y, mà Phương Quý Bắc cũng không biết câu thành ngữ ‘giấu bệnh thì hay sợ thuốc’ nên cũng không để ý. Anh tập trung hoàn toàn vào chuyện khác.

Giang sơn hiện nay đều nằm trong tay anh, cuộc sống hiện giờ của trăm ngàn người dân đều dựa vào suy nghĩ của anh. Phương Quý Bắc rất tự biết năng lực, nhưng muốn anh giao dân chúng cho bọn thư sinh suốt ngày chỉ biết nói ‘thánh nhân có viết’ thì thật sự anh không làm được.

Cho dù gượng gạo và chỉ có thể sờ soạn đi từng bước một trong đêm, anh cũng muốn tạo ra một đất nước khác hoàn toàn cho dân chúng.

Có điều phải bắt tay từ đâu đây?

Đầu tiên nhất định phải kiểm người. Về phía quân binh thì không cần lo, là anh đánh chiếm được thiên hạ nên mặc kệ bọn tướng quân được tước phong kia thế nào, trên thực tế binh quyền và địa vị họ không qua khỏi hoàng đế là anh. Nhưng nếu nói về người có tài thống trị quốc gia và làm quan tốt thì đúng là ít ỏi lắm. Càng không thể trông cậy vào đám đại thần luôn miệng nói lời nhân nghĩa được. Anh đã gặp qua nhiều tên quan giả mù sa mưa, cũng thấy quá nhiều kẻ tự cho là thanh cao chính trực nhưng lại bắt tài nên bị bọn thuộc hạ qua mặt.

“Ta không tin Đại Nhạc nhiều người như vậy mà tìm không ra người tốt sao?” Phương Quý Bắc lẩm bẩm. “Có điều... đi đâu kiểm đây?”

“Muốn tìm kiếm nhân tài đương nhiên phải mở khoa thi rồi.” Tất Tử Hạo ngồi bên cạnh, buông bút xuống nói chen vào. “Hoàng thượng đăng cơ cũng hơn một tháng, chuyện trong triều cũng lắng xuống phần nào nên cũng tới lúc ra ân khoa tuyển trí sĩ rồi.”

“Thi Trạng Nguyên à?” Phương Quý Bắc trầm ngâm, “Có phải chọn ra mấy người như bọn cự thần kia không? Hình như lão Khổng thi toàn thứ không đúng...”

Nhậm Thiên đứng bên cạnh ngắt lời, “Ta cũng có đi thi hương, rồi thi hội nữa... Ha ha ha...”

“Người là Hoàng thượng mà, muốn thi đề gì thì có thể tự chỉ định.” Tất Tử Hạo nói, “Chẳng phải Hoàng thượng đang rất cần người lành nghề sao? Người có thể thêm nội dung này vào bài thi mà.”

“Ý kiến hay đó!” Phương Quý Bắc hớn hở gật đầu. “Được, lập tức kêu lão Khổng vào đây. Có câu gì đó nói là hoa màu phải đứng nước gì đó mới tốt cho dân, ta trồng trọt bao năm qua nên đề tài đất ruộng thì không khó. Đánh giặc ta cũng rành... Chứ mấy chuyện khác phải nhờ vào lão Khổng thôi. Nếu kiếm được người đọc sách mà cũng biết trị quốc là tốt nhất.”

Phút chốc, Khổng Chi Cao nhận lệnh vào cung ngay. Hắn nghe Phương Quý Bắc phân phó xong thì chỉ trả lời sẽ đi làm ngay, tuyệt không ý kiến gì. Nhưng lúc lui ra ngoài hắn quét mắt qua Tất Tử Hạo, khẽ môi cười nhạt, “Tuổi còn trẻ không cần thông minh quá...” Câu này khiến Tất Tử Hạo kinh hãi.

Khổng Chi Cao không phải kẻ ngu dốt là điều đầu tiên Tất Tử Hạo nhận ra. Ấy thế mà, một người sắc sảo như thế lại chịu hỗ trợ cho tên gốc kia ung dung làm hoàng đế. Nếu bảo hắn có dã tâm thì hình như không giống, nhưng bảo hắn thật sự phục tùng thì cũng chưa tới mức.

Nhưng hắn Khổng Chi Cao cũng nhận ra ý tưởng này của anh sẽ gây phong ba sóng gió trong triều, thậm chí có rắc rối với đám nho sinh. Hắn không nói gì mà lẳng lặng phụng chỉ làm, có điều vẫn cần cảnh cáo Tất Tử Hạo một câu.

...

Hoàng cung càng ngày càng giống cái chợ, người loại gì cũng có thể ra vào, thậm chí ở lại cũng được. Phương Quý Bắc tìm đủ loại nhân sĩ, nông dân tay lấm chân bùn cũng có mà thợ rèn tay chân phủ đầy vết phỏng cũng có nốt, còn nhiều hạng người nữa.

Trong tình cảnh như thế làm Tất Tử Hạo không dám đi tứ tung trong cung nữa – Do cậu và Nhậm Thiên thay phiên nhau làm việc nên thỉnh thoảng cậu cũng đi tản bộ trong cung. Nhưng hiện giờ...

“Cô nương, mỡ thấy hoa lan này xứng với cô lắm, cô cài lên đi!”

...Tới nữa rồi.

“Thứ nhất, ta không phải cô nương. Thứ hai, đóa hoa lan đó trị giá ít nhất cũng nghìn vàng. Nếu người dám hái xuống thì lo chuẩn bị tiền để lại cho vợ đi!”

Thật muốn giết người mà...

Để mình không bị quấy rầy hay hiểu lầm nên Tất Tử Hạo tận lực không đi ra ngoài, cứ phòng thủ ở ngự thư phòng nhìn Phương Quý Bắc xử lý nội vụ.

“Ây da? Điềm lành tới rồi à?” Anh vừa nghe đọc tấu chương thì hí hửng. “Cho họ vào cung mau, ta muốn coi...” Hoàng thượng ra lệnh nên tự nhiên ở dưới không dám chậm trễ. Phần đông là những động vật kỳ quái được đem vào cung nên cả đoàn người cứ thế rồng rắn nháo nhào.

Nhưng mấy thứ đó tới rồi, Phương Quý Bắc đến là choáng váng.

“Cái này... là thứ hạt thóc bự như bắp mà họ nói sao?” Phương Quý Bắc tức giận cầm một bó lúa vàng óng. “Các người thôi cái trò này đi, sao bọn chúng dám làm vậy? Bông lúa bên trong đã bị nấu chín trong khi lớp vỏ ngoài lại không nứt ra là sao!?”

“Cái gì mà đưa hầu to? Tưởng buộc một chùm lại thì ta không nhìn ra sao?”

Phương Quý Bắc ngồi xem hết ngựa nhuộm màu gì đó, gà trống cắt mao với một đồng cỏ quái xong thì chịu hết nổi liền tổng hết mớ hổ lớn đó ra ngoài rồi ngồi tự mình buồn bực.

“Hoàng thượng, người nên dụng thiện đi.” Ai cũng sợ sệt không dám tiến lên, chỉ có Tất Tử Hạo không sợ mà lên tiếng mời anh dùng bữa. Phương Quý Bắc thấy cậu thì sắc mặt cũng dịu lại. Anh ừ xiu nói, “Tiểu Tất, người nói coi, sao bọn họ lại lặn lội tới đây đùa giỡn ta chứ?”

Tất Tử Hạo mỉm cười, “Chẳng phải điềm lành là thế sao? Dân chúng tin là có nên tạo ra điềm lành. Nếu Hoàng thượng sẵn lòng thì người cũng sẽ tin chúng là thật.”

“Rốt cuộc điềm lành là ý gì chứ?” Cuối cùng Phương Quý Bắc phát hiện có thể mình đã hiểu sai.

“Hoàng thượng đăng cơ là thuận ý trời nên trời mới giáng điềm lành.” Tất Tử Hạo nói thế mà vẻ mặt Phương Quý Bắc vẫn ngệt ra. Cậu bèn hỏi, “Hoàng thượng muốn nghe thần nói thật hay là...”

“Đương nhiên là nói thật.” Phương Quý Bắc nói. “Ta nói biết bao lần rồi, ngươi không cần sợ ta. Bình thường cứ xưng hô ta với ngươi là được, không cần gọi rườm rà.”

“Vì hoàng đế sinh ra thuận theo ý trời, thế nên sẽ có dấu hiệu từ trời để minh chứng hoàng đế thuận thiên mệnh.” Tất Tử Hạo dậm cười lạnh. “Nếu trời không làm, vậy thì quan phủ và dân chúng tự tạo ra. Dù sao sẽ không ai thừa nhận chuyện điềm lành là thật hay là giả. Người ngu thì muốn tin chúng là thật và muốn được khen thưởng, quan phủ thì lấy lòng hoàng đế, còn hoàng đế thì thuận theo thiên mệnh. Ai cũng có lợi, không phải sao?”

Phương Quý Bắc đập mạnh xuống bàn khiến tay anh đau nhói. “Ta còn tưởng...” Khuôn mặt giận dữ của anh dần nhếch cười nhạo mình. “Ta còn tưởng họ nói mấy chuyện tốt lành như lương thực tăng nhiều hơn, trái dưa lớn giống hơn hay ngựa được lai giống tốt... Thì ra tất cả đều là gạt ta? Ta lại vì mấy thứ này mà lãng phí tiền bạc cho họ vào cung sao?”

Tất Tử Hạo hơi ngờ ngàng, lúc sau thì thuận miệng hỏi, “Theo lệ thường, địa phương sẽ chi bạc cho dân chúng vào cung dâng điềm lành... Không ngờ là bạc của quốc khố sao?”

Phương Quý Bắc thấy điên cả người, anh khó khăn lắm mới dần được cơn bức xúc muốn rút kiếm chém tứ tung – Đồ vật trong cung toàn là thứ đắt giá, không thể giận cá chém thớt lãng phí vậy – Anh ngẫm nghĩ một hồi vẫn thấy tức nên chạy một mạch về tẩm cung.

“Hoàng thượng, bữa tối—” Tất cả đồng thanh mở miệng nhưng đều chậm một bước. Nhậm Thiên là thủ hạ thường xuyên theo cạnh Phương Quý Bắc nên đã quá quen, chỉ khoát tay, “Không cần đâu, phần nhiều đêm nay Hoàng thượng sẽ không ra lại đâu, chắc cũng đói chút thôi. Các người cứ dọn cơm vào đi, ngày mai Hoàng thượng sẽ ăn thôi.”

Những người khác lui xuống rồi, Tất Tử Hạo mới khẽ giật tay áo Nhậm Thiên, “Hoàng thượng... sẽ không vì chuyện tiết kiệm tiền mà...”

Nhậm Thiên nghiêm túc gật đầu, “Phải rồi, ngươi cũng ngủ ở tẩm cung mà? Buổi tối người khuyên Hoàng thượng, nếu có đau lòng thì cứ phạt mấy tên kia, đừng làm khó dễ bản thân làm chi.”

Tất Tử Hạo hơi hốt hoảng liền gật đầu.

4. Chương 3

Trăm nghe chẳng bằng mắt thấy

Thật ra Phương Quý Bắc rất tiết kiệm tiền, vì anh biết với hai văn tiền đã mua được ba cái bánh nướng, mà ba cái bánh nướng thì cứu sống được mười người. Nếu anh vẫn ở nơi khởi sự là Dinh Châu nhỏ bé mà cầm được nhiều bạc như vậy, anh đã sớm chia với huynh đệ rồi.

Thế nhưng giờ anh là hoàng đế chưởng quản cả Đại Nhạc. Hơn nữa anh cũng không thể phân biệt được trong thiên hạ ai cùng quần thật, ai nghèo do làm biếng hay do tứ đổ tường. Cho dù anh phân biệt được cũng không có cách phát tiền cho tất cả, càng không thể bảo bọn quan lại đi phân phát. Cai quản một châu huyện đã rầy rà lắm thì huống chi cai quản cả đất nước, thật tình rất khó khăn. Ngay cả chính huynh đệ của mình cũng bắt đầu thay đổi. Anh từng nói, muốn mọi người trở về quê làm ruộng. Nhưng cả anh cũng hiểu không có khả năng đó.

Anh nghe tiếng mở cửa nhưng vẫn ngồi thờ ở bàn, tay mân mê cục đá “nghe đâu” là điềm lành. Trên mặt đá còn khắc bốn chữ rất to ‘Tiếp Dư vạn niên.’

Phương Quý Bắc nhìn chằm chằm cục đá đó mà cười giễu. Anh tự thoai nhưng cũng nói với người mới bước vào, “Mấy chữ khác ta còn không biết, chứ bốn chữ ‘Tiếp Dư vạn niên’ này thì ta đọc ra. Thiệt tức cười, chẳng lẽ họ cho rằng cứ lấy màu viết bốn chữ này thì dù giả cũng sẽ không sao à? Điềm lành gì chứ? Cái ta muốn là ngựa giống tốt thật, gạo được mùa thật, chứ ta cần mấy thứ phô trương này làm gì? Cái gì mà

trời giáng điềm lành? Nếu không phải nhờ phần đông huynh đệ chiến đấu bỏ mạng, vào sinh ra tử thì bốn chữ trên cục đá này hẳn là ‘Thừa Chiêu vạn niên’ rồi?”

Tất Tử Hạo bước vào thì lặng thinh ngồi bên giường.

“Chẳng phải số đông người dân cũng giống ta hay sao, có bị giết bọn họ cũng không biết điềm lành là gì, càng không có động cơ tạo ra đồ giả. Bọn quan lại... mỗi ngày đều nghĩ mấy chuyện này sao? Chúng không lo quản lý tốt địa phương mình, không tuyển chọn nhân tài mà cứ ngồi nghĩ cách tạo điềm lành cho ta vui?” Sắc mặt Phương Quý Bắc vô cùng thất vọng thâm thì, “Nếu chẳng phải không tìm được ai thay thế thì thiệt muốn cách chức hết cả bọn...”

“Ở trên làm thì ở dưới bắt chước theo.” Tiếng Tất Tử Hạo vang lên. “Có đổi hết cũng vô ích, điều quan trọng là Hoàng thượng phải cho họ biết người không thích những chuyện này. Bằng không có thay người thì họ cũng quen đường cũ thôi.”

Phương Quý Bắc đắm chiêu, rồi đi tới giường vỗ vai Tất Tử Hạo, “Quả nhiên Tiểu Tất thông minh. Đúng rồi, ta thấy quan lại cũng còn non nớt quá, vẫn còn tin nhân trị đức trị gì đó, ta đây còn chưa ngu vậy mà. Thay người cũng vô dụng, phải thay đổi cách kia.”

Trong lòng anh nghĩ thông suốt rồi thì rất hưng phấn, liệng mình cái ịch xuống giường khiến Tất Tử Hạo hoảng hồn ngã lên mình anh. Cậu vội ngồi dậy rồi nhích lui ra sau, “Thần mạo phạm...” Phương Quý Bắc bật cười sảng khoái, chộp cậu lại. “Tiểu Tất, người theo ta một thời gian rồi còn nho nhả gì chứ? Thả lỏng chút đi, chúng ta còn phải bàn cụ thể bây giờ nên làm sao đây. Ta thiệt không hiểu mấy cái điều làm quan trị quốc này nọ là gì, tới điềm lành là cái nổi gì ta còn không biết. Người đã khỏe lại chưa? Đêm nay phải dạy cho ta hết mấy chuyện này đó.”

“Hiển nhiên thần xin tuân mệnh.” Tất Tử Hạo gật đầu cười. Anh mới dứt câu mà chưa gì mi mắt đã muốn sụp. Tất Tử Hạo lên tiếng, “Hoàng thượng, đã khuya rồi, người nên ngủ đi.”

“Người... nếu chưa thấy mệt thì kể xong chuyện phò tá gì đó hẵng ngủ...” Phương Quý Bắc thì thào, tiếng nói càng lúc càng nhỏ. “Được. Thật ra các triều đại đều có quy tắc, thường thì ba năm sẽ đổi quan địa phương một lần. Lúc trước đã nhắc vấn đề chiến tích rồi, còn tổ chức bên trong quan phủ thì...” Tất Tử Hạo còn đang giảng giải mà người bên cạnh chưa chi đã gục xuống, mắt thì nhắm chặt. Đúng là ngủ say rồi.

Thật ra dáng đang ngủ của Phương Quý Bắc rất đáng yêu, cho dù tính từ đó không hợp với diện mạo và nghiêm uy hoàng đế của anh.

Nhưng thật tình rất đáng yêu mà. Tất Tử Hạo nhìn anh chăm chăm. Kỳ thật hẳn cũng không lớn hơn mình bao nhiêu tuổi, cũng bất quá hai mươi mấy là cùng. Có điều khi cậu ngủ thì không bao giờ lộ ra nét ngây thơ không chút phòng bị thế kia.

Suy nghĩ một hồi, Tất Tử Hạo cũng đi ngủ. Nhưng khi cậu đặt lưng nằm xuống thì trong đầu chỉ lẩn vẩn những lời nói và việc làm của con người này. “Dân chúng, ha ha ha, dân chúng sao...” Cậu khẽ nhắm mắt câu mà khóe môi cười lạnh, đoạn cũng thiếp ngủ.

“Tiểu Tất, có muốn ra ngoài cung đi dạo không?” Phương Quý Bắc đang ngồi nghe Tất Tử Hạo dạy kiến thức cơ bản về quan trường một hồi bỗng hỏi ngang xương khiến cậu sững người.

“R- Ra cung?” Tất Tử Hạo đang nói năng lưu loát là đây, thoát cái lắp bắp như không biết hai chữ đó là gì.

“Phải, ra cung.” Phương Quý Bắc gật đầu. “Mấy hôm rày cứ ở trong cung miết, hai ngày nay lại nghe người nói nhiều vậy, ta mà không ra ngoài chắc sẽ quên hết chuyện quá.” Sẽ quên cuộc sống của dân chúng ra sao, quên mùi vị chịu khổ là thế nào, quên sinh mệnh là ý nghĩa gì đối với mỗi người.

Tất Tử Hạo hiếm lộ ra biểu tình mà giờ lại vui sướng đến ra mặt, “Ta có thể ra ngoài sao?”

Phương Quý Bắc thấy thiếu niên vui sướng một cách hiếm hoi thế thì cảm thấy hơi đau lòng. Có phải trước giờ đứa nhỏ này không có ra khỏi đây? Có phải nó chưa bao giờ biết trời đất bên ngoài là thế nào?

Đường như bầu trời bên ngoài xanh thắm hơn thì phải. Tất Tử Hạo nhìn khắp mọi nơi, cái gì cũng thấy tò mò. Cậu đứng rất lâu ở nơi đủ màu xanh vàng rực rỡ như chưa từng thấy chúng. Ngay cả đoàn người tập nập trên đường, đứa nhỏ cầm đồ chơi trong tay cho đến những bộ y phục tầm thường thô thiển đều là đối tượng chú ý của cậu.

Hiển nhiên Phương Quý Bắc là lén chuồn ra khỏi cung. Dù sao anh cũng là hoàng đế cầm đao cưỡi ngựa nên vốn không cần người khác bảo hộ, chỉ có anh và Tất Tử Hạo đi dạo thôi. Phương Quý Bắc nghĩ đến tâm tính thiếu niên của cậu thì bèn hỏi đường đến chỗ phồn hoa nhất của kinh thành. Tất Tử Hạo thấy người đi đường ăn mặc dần dần hoa lệ hơn thì thấy tò mò, thế nên cậu mở miệng hỏi một câu khiến Phương Quý Bắc hoảng hồn. “Vì sao những người này ăn mặc đẹp hơn những người hồi nãy? Không lẽ mấy người lúc nãy không thích áo quần vậy sao?”

Phương Quý Bắc trừng mắt, “Đương nhiên do họ nghèo rồi. Có ai lại không thích quần áo đẹp chứ?”

“Có chứ, là người đó.” Tất Tử Hạo nói. “Người đâu có thích mặc đồ đẹp, ngay cả lên triều cũng ăn mặc rách nát thế. Trong triều tất cả đứng với nhau thì có người là ăn bận kém nhất.”

Phương Quý Bắc ngạc nhiên, “Không cần so sánh với ta, nam nhân trưởng thành để ý quần áo đẹp làm gì, có ăn có mặc là mừng rồi. Hồi nãy ý ta là những người kia do không mua nổi áo mới, chứ không phải giống ta không muốn mua.”

Tất Tử Hạo a lên một tiếng rồi nghiêng đầu trầm ngâm, sau cùng nói, “Nói vậy áo quần rất đắt sao? Ta cứ cho nó rẻ lắm chứ.” Phương Quý Bắc nhũn mày, cảm thấy câu nói này có hơi kỳ quái. Tức thì anh đã hiểu. Căn bản Tất Tử Hạo không hiểu cái gì gọi là nghèo đến khốn cùng, cậu không biết trên đời này còn có người thật sự ‘mua không nổi quần áo,’ còn có người thật tình ‘sống chẳng kham chẳng đáng.’ Dù Phương Quý Bắc không biết cốt tích chuyện “tại sao không ăn thịt bằm” nhưng giờ hắn đang sờ sờ nhìn cái người hỏi câu đó.

Thậm chí Tất Tử Hạo còn nghiêng đầu thắc mắc rằng tại sao người khát cái kia cầm cái chén để làm gì. Phương Quý Bắc nói bọn họ đang xin cơm, Tất Tử Hạo lại khó hiểu bảo chẳng phải dân gian có nơi gọi là tửu lâu, họ có thể đến đó ăn mà? Anh giải thích cả nửa ngày Tất Tử Hạo mới thông suốt, “A, ra bọn họ chính là dân lưu lạc trong truyền thuyết đó sao? Ta hiểu rồi!”

... Cậu hiểu thật sao?

Tất nhiên chỗ phồn hoa luôn náo nhiệt, hai bên đường bán đủ món hàng rong. Tất Tử Hạo cũng vừa mắt mấy món rất cổ quái và hiếm thấy đối với cậu, nhưng tuyệt không trả tiền.

Người này còn không hiểu sao? Phương Quý Bắc leo đèo theo sau cậu mà trả bạc, mắt thấy mình quả là tiêu tiền như nước mà. Tất Tử Hạo cười khúc khích cầm cây kẹo đường quay về, vừa nhét một viên trả bằng tiền xài như nước của anh vào miệng, còn viên kia thì cho anh. Phương Quý Bắc nhìn cậu tươi cười mà chỉ biết thảm thở dài. Bỏ đi, cứ coi tiền như rác, thối cái là bay chứ sao giờ.

“Chỗ đằng trước là gì vậy? Xem ra rất náo nhiệt.” Tất Tử Hạo chỉ một tòa lầu hoa lệ mà hỏi. Bỗng Phương Quý Bắc đỏ ửng kéo tay áo cậu, “Chúng ta đi thôi. Ta còn có chuyện phải làm, không thể đi lâu được...”

“Nhưng chỗ đó là gì mới được chứ?” Tất Tử Hạo cố hỏi. Cậu không cần hỏi thêm vì họ đã đến gần tiểu lâu đó, lập tức có người gọi í ới, “Đại gia và tiểu gia ơi, vào sân viện chúng em mà xem. Cô nương trong đây xinh đẹp lắm đó... Ái chà, ngại quá. Chúng ta không tiếp khách nữ được...” Phương Quý Bắc vội vàng kéo Tất Tử Hạo chạy bán sống bán chết.

Cả hai chạy xa tít mù một đoạn, Phương Quý Bắc thấy Tất Tử Hạo thở hồng hộc mới dừng lại. Tất Tử Hạo hơi ngậy người hỏi lại, “Mấy người hồi nãy nói khách nữ... không lẽ là bảo ta?”

“Chỗ đó không phải chỗ tốt lành gì, đừng có hỏi nhiều.” Phương Quý Bắc sợ đụng đến chuyện thương tâm của cậu nên vội ngắt lời.

“Chẳng lẽ đó là thanh lâu trong truyền thuyết?” Tất Tử Hạo hoàn toàn phớt lờ lời anh, trong mắt lóe sáng ý hiểu kỳ. “Ta muốn vào xem một chút, nghe nói trong đó có rất nhiều mỹ nữ như hậu cung vậy...”

Phương Quý Bắc liếc cậu một cái thật sâu, “Tiểu Tắt, sau này nếu người ra ngoài một mình nhất định phải tránh xa chỗ đó ra. Mấy chỗ đó... không phải chỉ cần nữ nhân thôi đâu...” Tắt Tử Hạo sững sốt, đoạn khuôn mặt trắng nõn bừng đỏ, cúi đầu lặng thinh.

Hai người đứng nghỉ ngơi một hồi, nhân tản nhìn quanh xem mình chạy đến đâu rồi. Hiển nhiên hai người chạy quá nhanh nên đã từ chỗ náo nhiệt chạy đến khu bình dân. Nhà cửa xung quanh không còn lợp mái ngói nữa mà là bằng cỏ tranh.

Cũng may Tắt Tử Hạo không có hỏi ‘vì sao bọn họ lại dùng cỏ tranh mà lợp nhà.’

Phương Quý Bắc bắt đầu gõ cửa, rồi kéo Tắt Tử Hạo vào nhà người ta ngồi tán gẫu. Nói thật Tắt Tử Hạo trợn tròn mắt, hoàn toàn không tưởng tượng được sẽ có người mở cửa cho anh. Càng không ngờ rõ ràng là người xa lạ mà Phương Quý Bắc lại kết thân rất nhanh, cứ như đã quen lâu rồi.

Người này... thật sự là thuần thực mà!

Cậu ngồi một bên nghe, lòng phải công nhận Phương Quý Bắc rất dễ khiến người ta sinh thiện cảm. Tắt nhiên những người dân ở đây cũng không có tâm cơ gì. Phương Quý Bắc mượn cốc xin nước uống mà họ dám mở cửa. Anh nói chuyện phiếm với họ, hỏi gì thì họ đáp nấy, không có giấu diếm điều gì. Đương nhiên những người này chỉ có căn nhà và bốn bức tường, thật sự không có gì mà sợ mất.

Bình sinh Tắt Tử Hạo lần đầu tiên tận mắt thấy người nghèo, lần đầu tiên biết thế nào là sống bần cùng cam khổ. Y có đọc câu thơ của Đỗ Phủ ‘xuất nhập vô hoàn quần,’ vào nhà ra cửa chỉ có độc cái quần, nhưng chưa từng nghĩ sẽ có chuyện đó xảy ra – Hai người họ ngồi trong nhà nước nôi một hồi thì có người đằng sau hỏi, bảo người kia tán chuyện nhanh nhanh chút vì hắn còn phải ra ngoài làm.

Tắt Tử Hạo bị kích động rất lớn. Sau đó, cậu hoàn toàn bị Phương Quý Bắc lôi đi từ nhà này đến nhà kia, nghe Phương Quý Bắc nói chuyện với người ta rằng cuộc sống ra sao, địa phương không tốt thế nào đại loại. Cậu nghe mà ngẩn ngơ.

Suốt cả ngày đi nói chuyện, Phương Quý Bắc cũng giúp đỡ được nhiều người biết cách làm ăn. Anh thấy người nghèo khó quá thì cũng cho chút bạc. Dễ dàng thấy anh rất quen với cảnh làm lụng vất vả nên từ lời ăn tiếng nói đến hành động đều cực kỳ thuần thực.

Đây là một thế giới khác, một cuộc sống chân thật tồn tại trước mắt Tắt Tử Hạo. Ngay cả mồ hôi trên trán Phương Quý Bắc cũng rất đối chân thật.

“Sao hoàng thượng phải chỉ họ cách kiếm sống vậy? Không phải trực tiếp cho ngân lượng sẽ tốt hơn sao?” Trên đường hồi cung, Tắt Tử Hạo hỏi Phương Quý Bắc.

“Cứu giúp chứ không thể cứu nghèo. Ta chỉ có ngần ấy bạc, chẳng lẽ cho hết tất cả được sao?” Phương Quý Bắc hỏi lại, ngẩng đầu nhìn trời mà thở dài, “Nơi này vẫn còn là kinh thành phồn hoa. Thật sự còn có nơi bần cùng đến độ người không tưởng tượng nổi đâu...”

Anh nghiêng mặt sang bên. Tắt Tử Hạo nhìn trộm thì thấy mỗi ánh mắt bi thương chứ biểu tình anh không hề thay đổi. Thậm chí khuôn mặt anh còn giữ được vẻ rạng ngời như mới nói chuyện với người ta.

“Đời người khổ kể làm sao xiết, đành than dài gạt vết lệ hoen (1).” Tắt Tử Hạo cố ý ngâm để Phương Quý Bắc hỏi, “Cái gì mà ‘đành than dài’ gì chứ?”

Tắt Tử Hạo giải thích ý nghĩa cho anh, đồng thời hào hứng kể luôn sự tích của Khuất Nguyên. Phương Quý Bắc nghe xong thì rất nghi hoặc, “Nhưng tại sao hắn muốn nhảy sông? Hoàng đế mà không tốt thì có tạo phản là dĩ nhiên, hơn nữa nói là diệt quốc nhưng dân chúng không có chết thì cũng đâu coi là mất nước được?”

“Lúc Hoàng thượng đánh giết vào kinh, không phải cũng có rất nhiều đại thần hy sinh cho giang sơn sao?” Tắt Tử Hạo trả lời bóng gió. Phương Quý Bắc suy nghĩ xong thì gạt đầu, “Đến giờ ta cũng không hiểu vì sao họ phải tự sát. Đương nhiên cũng có một số kẻ sợ tội, nhưng cũng có số người sống rất tốt mà.”

“Hoàng thượng không hiểu được loại khí tiết đó đâu.” Tất Tử Hạo thốt ra mới thấy mình xúc động quá nên im ngay.

Phương Quý Bắc dừng bước, đoạn chỉ tay vào chỗ họ mới đi ngang qua, “Cuộc sống dân chúng ra nông nổi này mà bọn họ không ‘khí tiết’ đi tìm cái chết, ta dẫn một đám người cùng đường xâm nhập kinh thành giết hoàng đế thì họ lại tự sát? Đây là cái khí tiết gì chứ?”

“Tâm Hoàng thượng nhớ về vạn dân thật là phúc của xã tắc.” Tất Tử Hạo bình thản nói. Phương Quý Bắc nghe không ra giọng điệu trào phúng của cậu, thế nhưng anh cảm giác được. Anh gãi gãi đầu, cảm thấy người đọc sách đúng là thần bí thật mà.

Trở lại cung, Phương Quý Bắc tiếp tục bận rộn.

Anh thích ở ngoài cung cây cối trồng trọt hơn là ngồi trong làm hoàng đế, bởi vì làm lụng thì không cần nhọc lòng. Tuy với anh chuyện làm hoàng đế không phải là không thể, nhưng rất là phiền. Đương nhiên, giờ anh dè dặt quá nhiều nên có muốn buông tay cũng không thể.

Đủ chuyện túi bụi, nào là mở khoa thi, tuyển quan nghệ và chuyện trong triều cũng đủ khiến anh không cách nào nhàn hạ. Tuy mỗi ngày đều lâm triều sớm trước, nhưng giờ đã thành lâm triều luôn luôn từ khi mặt trời mọc đến mặt trời lặn. Phương Quý Bắc chỉ có bận, bận nữa và bận mãi. Sáng thì thức sớm mà đêm lại ngủ trễ nên thân thể cường tráng như trâu càng ngày càng gầy gộc.

Trong tình thế đó, anh còn muốn tập viết và đọc sách mỗi ngày. Tất Tử Hạo và Nhậm Thiên còn thay phiên nhau được chữ anh thì không thể.

Cứ thế làm Phương Quý Bắc cực kỳ mệt mỏi. Điều đáng chú ý nhất là sự tình lộn xộn mà làn sóng phản đối bên dưới lại quá lớn. Hết phân nửa đại thần thì biếng nhác, còn số nửa kia thì đâu đâu họ đi cũng bị làm khó dễ. Tuy Đại Nhạc chiếm được thiên hạ cấp kỳ nhưng việc trị quốc vẫn cần dựa vào văn thân, kể cả khi họ không có bản lĩnh vượt trội gì đi nữa.

Tiểu nhân chuyên tài trục lợi, thủ đoạn tất nhiên xảo quyệt hơn người quân tử đứng đưng. Phương Quý Bắc là tên giặc nước soán vị nên anh sẽ không được nho sĩ thừa nhận. Huống chi anh lại trưng ra bộ điệu như thế.

“Kế hoạch hiện giờ là trấn an lòng sĩ tử trước, cho họ ưu đãi nhất định nào đó. Ta thấy mở khoa thi lần này, đầu tiên dừng động gì tới bọn quan tuyển cử Minh Kinh cả. Cứ tìm người của khoa thi trước để ra đề mục, gọi là khoa văn đi. Ngoài khoa văn ra, hãy mở thêm một khoa thi tập để tuyển người có đa tài đa nghệ.” Cho dù Khổng Chi Cao và Phương Quý Bắc không có lâm triều thì mỗi ngày đều gặp nhau để bàn bạc những phiền toái trước mắt. Khổng Chi Cao vốn đang có mối lo nên nhân tiện nói, “Nên mở khoa thi tập sau khoa văn. Chúng ta cần những người không chỉ nhất nghệ tinh thôi mà phải biết chữ nữa. Ít nhất về sau, cũng dạy và phát triển được...”

“Mấy cái đó đúng là nên làm, nhưng... làm sao trấn an tình hình hiện nay? Nếu gây sức ép cho họ vậy, sợ sẽ không có bao nhiêu người đến thi khoa văn chứ đừng nói khoa tập.” Phương Quý Bắc nhúc nhích cả đầu, “Bàn sao cũng ra một kiểu, dù tìm được người tài nhưng có thể vì bị áp lực lớn mà bỏ ngang... Ấy da! Thiệt nóng máu mà, cái lão tổ tông nhà người thật sự nói mấy câu không đạo lý vậy sao?”

“Lão ta nói gì không quan trọng, điều cần kíp là người khác hiểu như thế nào kia.” Khổng Chi Cao cười khổ sở, “Nếu đầu óc những người đó cứ chăm chăm vào về sau ‘tiểu nhân nghe cái lợi riêng(2)’ thì sẽ không ai quan tâm tới những quan điểm khác mà lão nói.”

“Tổ tiên của Khổng thừa tướng— là Khổng thánh nhân sao?” Tất Tử Hạo đang đứng bên cạnh ghi chép, rốt cuộc nhịn không nổi tò mò buột miệng hỏi. Khổng Chi Cao nghiêm nghị gật đầu, trong khi Phương Quý Bắc liếc xéo hắn một cái rồi quay sang Tất Tử Hạo, “Đừng có nghe hắn nói nhảm, gặp ai hắn cũng tự xưng mình là chất trai đời bảy mươi tám của Khổng tử hết. Thiệt ra ngoại trừ cái họ thì hắn không có dính cái manh áo nào với lão ta hết.”

Hai người đầu vô miệng một hồi mới phát hiện Tất Tử Hạo bị dọa đến đờ ra, cả hai mới nhìn nhau cười, “Thôi đừng quây nữa, bàn tới đâu rồi?”

Hai người họ cùng nhau khởi nghĩa giành thiên hạ, trải qua thời gian dài với nhau nên tất hiểu nhau sâu sắc. Mấy chuyện nói đùa này thật ra rất bình thường. Nhưng vì Tắt Tử Hạo chưa bao giờ thấy họ đùa thế nên cậu có bị dọa táng hồn cũng là thường tình.

Cậu sực nhớ chuyện khi nãy thì kéo cả bọn về đúng đề tài, “Ta nghĩ cách đối phó tốt nhất với bọn văn sĩ là dùng thánh nhân trị thánh nhân. Chúng ta đừng nói Khổng tử viết sai mà bảo là bọn họ lĩnh hội lời Khổng tử sai... Chỉ hướng cả đời của Khổng tử là trị quốc thì sao lại khinh thường nông dân và thợ nghề chứ, không phải sao?”

Cậu lẳng lặng nói với biểu cảm bình thản trong khi hai người kia thì trở mắt. Khổng Chi Cao nheo mắt nhìn Phương Quý Bắc thì anh gật đầu, “Ta thấy vậy rất hay. Lão Khổng, người thấy sao?”

Khổng Chi Cao gật đầu theo, “Đây quả là biện pháp tốt, nhưng mà...” Hắn chần chờ một hồi rồi nhìn sang Tắt Tử Hạo, “Nói thì dễ, nhưng muốn tạo ảnh hưởng thì rất khó. Đầu tiên là không dễ kiếm người viết văn, mà có tìm được thì làm sao phân bố văn của hắn ra khắp nơi? Giờ không phải như trước kia, trong kinh thành không có đại nho sĩ, hơn nữa...”

“Thật ra không phải không có cách...” Tắt Tử Hạo nhìn Khổng Chi Cao, thấp giọng nói, “Quan phủ có công báo, chúng ta có thể gộp viết văn vào đó. Còn về người viết văn...”

Y giơ tay lên mà khẽ cười, “Tuy không dám xưng là đại nho sĩ, nhưng chuyện thả con săn sắt bắt con cá rô thì ta vẫn làm được.”

~Bàn giải đáp thắc mắc vắn xoắn

~(1) Đời người khổ khổ làm sao xiết, đành than dài gặt vết lệ hoen là lời Nhượng Tống dịch ra từ câu thơ của Khuất Nguyên “Trường thái tức dĩ yếm thế hề, ai dân sinh chi đa gian” trong bài thơ Ly Tao.

(2) “Quân tử nghe câu trung nghĩa, tiểu nhân nghe cái lợi riêng” là mình dịch từ câu của Khổng tử trong Luận ngữ, “Quân tử dụ vu nghĩa, tiểu nhân dụ vu lợi.”

5. Chương 4

Chớm lòng thương trộm,

hay còn gọi khi yêu người tình hóa Tây Thi

Thường nhật xá nhân và hoàng đế thường một tác cũng không rời, còn Tắt Tử Hạo càng làm vượt trội hơn là ở cùng chỗ với hoàng đế nữa – Nhậm Thiên xuất thân từ quân ngũ nên đáng người khỏe mạnh, vả lại hắn cũng biết Phương Quý Bắc lâu hơn Tắt Tử Hạo nên cũng đang xa chút, không cần gần anh lắm làm gì.

Có lẽ nên nói người hiểu hoàng đế nhất chính là thường nhật xá nhân thì hơn. Thường nhật xá nhân ngồi trong góc quan sát rồi ghi chép lại nhất cử nhất động của đối phương, chỉ biết nhìn mỗi thiên tử, mắt chẳng mành đến bất cứ ai hay thứ gì xung quanh. Đồng thời từ trước giờ thường nhật xá nhân luôn là người bàng quang. Bọn phận họ chỉ viết những gì tai nghe mắt thấy, không cần quan tâm điều gì. Nhưng ngày đó, thường nhật xá nhân của hoàng đế khai quốc Đại Nhạc Phương Quý Bắc lại tỏ ra năng lực khác biệt.

“Hoàng thượng, cần cân nhắc nhiều hơn đến chuyện quan lại chứ!” Khổng Chi Cao thừa dịp tới phiên Nhậm Thiên thay ca mà vào cung để bàn chuyện hôm trước với anh. “Mấy cái phiên phúc kia thì không nói, nhưng mỗi phiên nhất chính là tên Tắt Tử Hạo kia! Hoàng thượng phải biết hắn là cự thần của triều trước, không thể tin được.”

“Cự thần triều trước thì quan hệ gì chứ?” Phương Quý Bắc nghiêng đầu nhìn Khổng Chi Cao, “Lão Khổng, người có nhớ là chúng ta đánh giết tới kinh thành không phải để đoạt thiên hạ không? Nếu gặp được người biết trị quốc tốt thì ta sẽ không do dự tặng vị trí này cho hắn luôn.”

“Nhưng nếu những kẻ của triều trước biết trị quốc tốt thì Hoàng thượng cần gì phải khởi nghĩa? Rồi sao lại có bao nhiêu người tình nguyện đòi theo người chứ?” Khổng Chi Cao mỉm cười, “Người còn không hiểu sao? Đối với một số người thì trong mắt họ, hoàng đế là quan trọng nhất chứ không phải quốc gia và bá tánh.” Đương nhiên là Phương Quý Bắc biết. Chẳng qua anh cố chấp chứ không phải là kẻ ngốc.

“Quan trọng nhất là dân chúng, chẳng phải làm công báo là vì dân chúng đó sao? Có phiền toái gì chứ?” Phương Quý Bắc quay trở lại đề tài trước.

“Chỉ cần nắm công báo trong tay, chúng ta có thể khống chế phần đông xu thế nhân gian. Nhưng Hoàng thượng à, nếu những kẻ khác cũng muốn lợi dụng nó thì làm sao đây?” Khổng Chi Cao lắc đầu, “Vả lại, tên Tất Tử Hạo kia đòi cầm bút viết thì Hoàng thượng lại cho hắn. Chỉ sợ hắn sẽ biến công báo ra như ý riêng... Nếu hắn có ý đồ thì càng khó giải quyết hơn...”

“Sao mà hắn có rảnh thì giờ, lão Khổng suy nghĩ nhiều quá rồi.” Phương Quý Bắc cười mà nói. “Hơn nữa, ta thật sự muốn những người khác biết đến công báo này, thế nên ta sẽ không cho người trong cung chép mà muốn người bên ngoài cung làm. Người không cần lo quá.”

Khổng Chi Cao thở phào nhẹ nhõm, “Hôm qua rõ ràng là Tất Tử Hạo lấy lui làm tiến, ta còn tưởng người không nghĩ ngợi gì mà cho hắn quyền quản lý công báo chứ...”

“Lúc đầu khi tính làm công báo ta đã khẳng định sẽ nhắm vào người có ăn học, tốt nhất cứ viết những quan điểm bất đồng, nhưng cần chút đạo lý tí.” Phương Quý Bắc nói, “Nhưng ta tính sau này, không chỉ giới trí thức đọc công báo mà cả người không biết chữ cũng có thể nghe người khác đọc nó. Tất Tử Hạo hoàn toàn không biết cuộc sống ngoài cung ra sao thì hắn không quản lý công báo được.”

Khổng Chi Cao nghe anh nói vậy, suy ngẫm một hồi thì ánh mắt lóe lên. “Hoàng thượng quả nhiên là hoàng thượng, suy nghĩ rất sâu xa. Ta có thúc ngựa cũng đuổi không kịp.” Phương Quý Bắc được hắn khen nịnh thì mặt hơi đỏ bừng, “Chủ ý này là do Tiểu Tất đưa ra, ta chỉ nói theo ý của hắn thôi.”

“Ngay từ đầu ta đã biết đi theo người khẳng định là không sai.” Khổng Chi Cao tươi cười, “Công báo do Tất Tử Hạo đề cử thì khẳng định, mở rộng ảnh hưởng cũng là mục đích của hắn. Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ được tới dân trí bá tánh... Người nghĩ sẽ có sự cố gì xảy ra không?”

Phương Quý Bắc nghiêng đầu suy nghĩ, “Sẽ có chút khó khăn, nhưng dù sao ta thấy vẫn có nhiều điểm lợi.” Từ trước đến giờ, Khổng Chi Cao biết trực giác của Phương Quý Bắc cực kỳ chuẩn xác, thế nên hắn có chút xiu so bì trong lòng.

“Giờ chuyện cụ thể là cần phiên người tìm người kia.” Phương Quý Bắc nhăn mặt, “Vấn đề của chúng ta là thiếu nhân tài, nhất là người biết viết văn. Lão Khổng người đã bận bù đầu bù cổ rồi mà còn giao thêm việc cho người thì...”

“Người khách khí gì nữa. Trước khi khởi nghĩa, đâu phải chỉ mình người lập lời thề.” Khổng Chi Cao vỗ vỗ mặt bàn, “Tất cả có cơm ăn áo mặc là tốt rồi... Lúc đó chúng ta nghĩ chuyện này rất đơn giản, giờ có một nhọc thì cũng phải làm.” Nếu trời không cứu người thì người tự cứu mình vậy. Nếu quan không cứu dân thì dân đành cầm binh khí lên. Còn có rất nhiều người đang chờ bọn họ.

Hai người thảo luận kỹ thêm mấy chi tiết. Dù sao đây cũng là chuyện vô tiền lệ, mà hai người thì không hiểu gì về phương diện này. Đại Nhạc vừa mới dựng lên nên không có văn nhân nho sĩ. Mà chuyện này không thể tiến cử loại tiểu nhân trực lợi nên thật rất khó xử lý.

“Phải rồi, không phải lão Khổng người là cử nhân gì đó hay sao? Sao người không tự viết đi?” Anh nghĩ tới đây thì chợt nhớ điều nghi hoặc của mình, “Ta nhớ người viết văn cũng tốt mà. Trước đây mấy cái thảo phạt gì đó của nghĩa quân đều do chính người viết.”

Khổng Chi Cao cười khổ, “Ta là cử nhân thì trượt nhiều lần. Tại Hoàng thượng không biết chữ nên không hiểu, ta căn bản không viết ra được loại văn chương sâu xa tinh tế đó. Nếu viết được thì ta đâu có nghèo túng ở Đình Châu mà đã làm quan rồi.”

“Ồ ha...” Phương Quý Bắc gãi đầu. “Nói vậy người không làm được, vậy người thấy Tiểu Tất trẻ tuổi có nhiều tài đó, hắn có thể viết.”

“Chức vụ hần là quan cầm bút, tất nhiên hần có thể viết...” Khổng Chi Cao bị đụng chạm đến chỗ đau nên mặt tỏ ra khinh thường, “Hơn nữa hần có tài gì? Lúc người ở tuổi hần, chuyện gì mà chưa từng gặp qua? Như hần vậy chỉ làm thứ bình hoa vô dụng, bị ném ra ngoài cung không chừng chó nó tha đi, chưa từng chịu chút cực khổ nào...”

“Chẳng phải chưa từng chịu khổ tốt hơn sao?” Phương Quý Bắc ngắt lời hần. “Lúc trước khi ta chịu khổ đã nghĩ, về sau khi có năng lực sẽ không để ai chịu khổ vậy nữa...”

Khổng Chi Cao cười, “Vận khí tên tiểu tử kia đúng là tốt... Phải rồi, nhắc mới nhớ, người và hần vẫn còn ở chung chỗ sao? Cái này... có tốt không? Người cũng nên kiếm nương tử đi.” Sắc mặt Phương Quý Bắc hơi giật giật, trở nên khó coi, “Lão Khổng, người nên biết...”

“Người nên quên chuyện cũ đi.” Khổng Chi Cao thở dài, “Hiện giờ người là hoàng đế, nên có hoàng hậu rồi sinh con đi. Người ở chung với Tất Tử Hạo sẽ khiến người ta dị nghị đó.”

“Về sau hăng tính...” Hiển nhiên Phương Quý Bắc không muốn bàn chuyện này. “Đứa nhỏ kia rất xinh đẹp, nếu không dẫn hần theo bên mình ta sợ người ta sẽ ăn hiếp nó. Tâm tư hần rất nặng nề, chắc trước đây đã chịu nhiều vất vả. Nếu ta biết được thì sẽ không để hần chịu khổ nữa.”

Khổng Chi Cao nghe anh nói vậy thì không khuyên nữa mà nói sang chuyện khác. Nhậm Thiên là người thô kệch nên căn bản không theo kịp tốc độ nói chuyện của hai người. Hần nghe họ nói một hồi thấy quá nhàm nên đã gục ngủ trên bàn từ đời nào.

Tuy bức tường đằng sau cái bàn rất dày, nhưng nếu áp sát tường sẽ nghe phong phanh được tiếng nói bên trong phòng. Sau khi hai người bàn luận xong thì tiếng nói dần chuyển thành tiếng chân vọng xa.

Ở một góc khuất của bức tường, chẳng biết từ đâu lộ ra một bóng người. Tướng mạo mỹ lệ khiến người khác phải thót mình, giờ đây biểu cảm người kia lại ngơ ngẩn.

“Ta... nhìn lầm rồi sao...?” Thanh âm cậu khẽ hỏi, mà nào có lời đáp trả.

Trong tình trạng thiếu hụt người tài, lần đầu tiên Đại Nhạc cho ra đời bản công báo lưu truyền rộng rãi trong dân chúng với cái tên rất đơn giản là ‘công báo Bán Nguyệt.’ – Vì thiếu người nên nửa tháng mới ra một lần là hay lắm rồi.

Có thể nói ‘công báo Bán Nguyệt’ là cách mới mẻ đầu tiên công khai phương thức trị quốc. Kỳ thật trước giờ, việc thay đổi triều đại chẳng qua là đổi niên hiệu hoàng đế chứ nội dung thực chất như cũ. Hiển nhiên triều đại này có phần khác biệt.

Trong tửu lâu có rất nhiều người ngồi chụm tùm nhau, trong số đó có một kẻ biết chữ nên rung đùi đắc ý đọc, “Đây là lời thánh nhân nói, rằng đạo bách tính là người vì người, không phân biệt giàu sang hay ti tiện trong chúng sinh...”

“Người đọc sai rồi Cổ lão tam, cái gì không phân biệt giàu sang hay ti tiện chứ? Chẳng lẽ bọn ta và hoàng đế không có gì khác nhau sao?” Một hán tử hào phóng ngồi kế bên nghe thế, không nhịn nổi bèn lớn tiếng ngắt lời người kia. Chung quanh ai cũng cười rần lên khiến mặt Cổ lão tam đỏ bừng, “Sao mà ta đọc sai hả? Chữ ghi giấy trắng mực đen rành rành đây nè, các người coi đi...”

“Nếu biết coi thì kiếm người đọc làm gì nữa?” Một người bên cạnh nói.

“Cổ lão Tam, đám chúng ta gom tiền lại mời người thì người phải đọc cho ra hồn, đừng có lừa người khác chứ?” Hán tử hào phóng kia lại lên tiếng, “Nghe nói cuốn sách này bảo là hoàng đế muốn thu người. Chỉ cần người có tay nghề tinh thông thì có thể tới hoàng cung thử việc, có thật không?”

“Thì ra người muốn nghe cái đó sao? Chờ tí, để ta mở trang đó ra...” Cổ lão Tam vội vàng lật cuốn sách, tìm được rồi thì đọc tiếp.

Trong góc tửu lâu có hai người đang ngồi. Một kẻ thô kệch như vừa tham gia quân ngũ, trong khi diện mạo người kia lại hết sức thanh tú như nữ tử. Hai người vừa ăn cơm vừa nghe người ta bàn luận. Người nhu mì kia khẽ nói, “Hoàng thượng...”

“Không phải bảo ra ngoài người phải kêu ta là tứ ca sao?” Phương Quý Bắc nhắc nhở cậu.

“A, tứ ca...” Tất Tử Hạo thấy không được tự nhiên với cách xưng hô này nên gượng gạo nói, “Trên đường đi, chúng ta thấy có nhiều người đi về hướng hoàng cung rồi, không phải đến lúc về xử lý công chuyện sao?”

“Có lão Khổng ở đó thì sợ gì?” Phương Quý Bắc lắc đầu mà cười, “Tuy nhiều người nhưng có thể không dùng được bao nhiêu. Dù sao... giờ công báo Bán Nguyệt chủ yếu chỉ bán ở kinh thành thôi...” Ánh mắt Tất Tử Hạo ngơ ra, “Chẳng lẽ người còn muốn mang đến những nơi khác...”

“Tất nhiên rồi.” Phương Quý Bắc trả lời, “Có điều chuyện này không gấp gáp được... Rất nhiều chuyện không thể gấp...” Ánh mắt anh có vẻ thẫn ra, hiển nhiên đang suy nghĩ chuyện gì đó. Tất Tử Hạo đã quen chuyện anh thất thần đột xuất nên cậu cũng chẳng quấy rầy mà đưa mắt nhìn quanh.

Tuy Phương Quý Bắc bận rộn, nhưng chừng dăm mười ngày anh lại ra ngoài thành một chuyến để xem tình hình dân chúng. Mỗi lần đều có Tất Tử Hạo đi theo anh. Bây giờ Tất Tử Hạo không còn là đứa quê mùa thấy cái gì cũng mới lạ. Nếu bàn về dân tình thì cậu cũng nói được vài ba câu. Mặc kệ cậu có thừa nhận hay không nhưng phải công nhận sinh hoạt của dân trong kinh đã chuyển biến tốt hơn — Đương nhiên là về bá tánh thôi, còn kẻ làm quan thì có xu hướng xấu hơn.

Thời gian Đại Nhạc lập quốc không lâu. Trong cung, chuyện nông dân làm ra loại giống tốt còn chưa có bắt đầu, nhưng họ đã biết dùng những dụng cụ nông nghiệp. Phương Quý Bắc mở nội khổ Đại Vi, dùng bạc của tiên đế mua dụng cụ làm rẫy cho nông dân nên tốc độ thu gặt mau cũng là dĩ nhiên. Thời gian cày cấy rút ngắn trong khi số thu hoạch thì bớt đi chuyện phí phạm, nên dẫn đến sản xuất lương thực tăng nhiều. Vốn lúa gạo của kinh thành thường không đủ, trước giờ đều dựa vào Hà Bắc chuyển lương thực đến. Thế mà một năm đổ lại đây không cần dựa vào những nơi khác cung cấp gạo thêm.

Cũng có nhiều mặt khác. Dù thời gian cấp bách nhưng những người ‘chuyên ngành giỏi nghiệp’ còn chưa nghiên cứu ra gì mới cả. Mà trong ba mươi sáu nghề đẳng dai thì kỹ năng giấu nghề là tuyệt đối, thế nên Phương Quý Bắc giữ những người đó rồi bồi dưỡng để moi ra nhiều kỹ năng bí truyền lành nghề, sau đó chia sẻ rộng rãi ra khắp dân chúng.

Về phần ngoài kinh... Các quan lớn hiện giờ ở biên giới và tuần phủ các nơi hầu như là người của nghĩa quân. Nghe nói lúc phát sinh biến động, tập thể dân chúng ở những vùng chưa rơi vào tay nghĩa quân lén lút chạy đến nhờ sự bảo hộ của nghĩa quân. Nghe nói thế là quá tốt rồi. Không có nhân tài nên kiếm được người dọc đường đều gom sạch hết.

Tất Tử Hạo cười lạnh trong thâm tâm để che khuất đi nỗi ỉu rù. Cùng là hoàng đế mà hành sự lại cách xa như trời với đất vậy. Một bên dùng hết tâm cơ đoạt quyền, từ khi lên ngôi đều dồn sức lực tranh đấu với quyền thần. Bên kia lại sơ sài không chút mưu tính, trong đầu chỉ chuyên tâm suy nghĩ làm sao cho bá tánh sống được tốt lành, còn bảo nếu có ai thích hợp hơn sẽ giao ngôi vua cho.

Có điều non nửa năm thì dân chúng cũng gần quên đi vua cũ. Còn vua mới dù bị nho sĩ ‘đại nghĩa’ phản đối, nhưng với dân gian thì tuy là vô tiền khoáng hậu nhưng cũng đủ khả năng đương nhiệm.

Nhưng đây chỉ là sự khởi đầu. Đợi đến khi xuân đến và mùa tiến cử nhân tài trở ra, đợi khi khoa cử cho ra một đám thần tử mới, đợi cho Phương Quý Bắc càng mời được nhiều người tài cải tiến mọi phương diện..

Đợi khi đó, liệu ai còn nhớ hoàng đế Thừa Chiêu Bính Vưu xa xưa?

Tất Tử Hạo đọc rành sử sách nên hiểu rõ sau khi thay đổi triều đại, nếu hoàng đế đời sau không tốt hơn đời trước bao nhiêu thì dù triều đình viết sử có cố ý đổ bao nhiêu tội danh, dân chúng sĩ tử vẫn sẽ hướng về vua đời trước. Thế nhưng nếu vua đời sau đổi thay mạnh mẽ thì vua đời trước cần phải lược bỏ.

Rõ ràng là con người thô kệch, dốt đặc cán mai như thế, rõ ràng là...

“Tiểu Tất, Tiểu Tất?” Phương Quý Bắc đang réo Tất Tử Hạo hoàn hồn lại, thấy cậu không phản ứng gì anh còn hươ tay mấy cái.

“A!” Tất Tử Hạo giật mình, “Hoàng... Ừm, tứ ca vừa nói gì?”

“Ta nói chúng ta ăn uống xong thì nên tính tiền rồi đi thôi. Người coi sắc mặt tiểu nhị khó coi lắm rồi kìa.” Phương Quý Bắc cười, “Hơn nữa, hôm nay ta dẫn người ra ngoài cốt ý muốn cho người xem phiên chợ mới

mở. Lão Khổng nói phiên chợ đang trước cửa Triều Thiên hết sức náo nhiệt. Tuy buổi họp chợ lớn là vào mùng bảy nhưng thường thì thương gia và người ta đi rất đông, còn có gánh xiếc mãi võ sơn đông gì đó rồi khi giễu trò chơi và hình nộm bằng đường nữa. Người có từng thấy chưa?”

Đương nhiên là cậu lắc đầu. Phương Quý Bắc sờ đầu cậu, “Tại người cứ ở suốt trong hoàng cung nên cái gì cũng chưa thấy qua. Người mới lớn mà đã ra dáng ông cụ non rồi. Tuổi người giờ phải là lúc chạy chơi bát nháo mới phải...”

“Tứ ca, lúc bằng tuổi ta thì người đang làm gì vậy?” Tất Tử Hạo cứ mặc anh vuốt đầu mình. Ban đầu cậu thấy động tác đó vô cùng kỳ cục nên lòng lúc nào cũng đề phòng anh động thủ, giờ thì cậu đã quen với chuyện này.

Phương Quý Bắc ngăn người ra. “Khi đó ta đã bị sung quân đi Dĩnh Châu rồi... tức là đi làm lao dịch này nọ ấy.” Anh ngập ngừng một hồi, song thoải mái trả lời nhẹ hẫng.

Các sĩ tử lên cơn phần nộ.

Tuy phần lớn sĩ tử đều có ý niệm vào triều mưu thân lập nghiệp nhưng không có nghĩa họ sẽ lấy lòng triều đình. Trái lại, đa phần họ đều có hứng thú đối nghịch mạnh mẽ với triều đình.

Có hứng thú, nhưng chiêu thức ấy của Phương Quý Bắc lại khiến họ khó lòng ứng phó – Ở nhân gian mà nói thì với tài năng và sự ảnh hưởng của họ, chẳng lẽ còn không đủ đối kháng với công báo Bán Nguyệt của Đại Nhạc sao? Đương khi họ không tìm được cách nào nêu ý kiến phản đối thích hợp thì Phương Quý Bắc đã đưa công cụ đặc lực tới trước mặt họ — Công báo Bán Nguyệt nhận được biết bao đóng góp ở mọi nơi. Chỉ cần bài văn đưa đến báo quán thì người phụ trách sẽ tuyển ra bản thích hợp nhất để đăng – Hoàng đế đã chấp thuận, chỉ cần viết hay thì bất kể ai, quan điểm thế nào bài văn cũng sẽ được đăng.

Như thế hỏi sao các sĩ tử không cuồn cuộn diên lên, xắn tay liều mạng viết bản thảo gửi đến. Chẳng chóng thì chày, báo quán mau mắn lâm vào tình trạng không đủ nhân lực nên đành cầu cứu trong cung. Đương nhiên Tất Tử Hạo phải ra tay giúp, thậm chí cả Phương Quý Bắc có mấy chữ học không ra hồn cũng đến giúp vui, tất cả chụm đầu vào cùng xem.

Phương Quý Bắc có mỗi yêu cầu thấp chừng là văn phải dễ hiểu với anh. Không phải là không có số văn đạt được điều kiện này, chỉ là số lượng bài rất ít, chất lượng cũng không bảo đảm được bao nhiêu. Tất Tử Hạo đành căng mắt đọc thêm mà tuyển trong đồng còn lại ra những bài tương đối tốt.

Kể đến, công báo Bán Nguyệt gần như thành chỗ luận chiến. Kỳ thật ngay từ đầu, trận luận chiến này đã bất lợi với các sĩ tử. Dù Phương Quý Bắc vẫn khẳng khái báo quán không thể bắt công, văn chương của quan điểm nào cũng phải đăng. Nhưng điều trở ngại thứ nhất là trình độ hành văn và cách dụng từ của Tất Tử Hạo thật ít kẻ đuổi theo được, cậu lại thấu hiểu sâu sắc thi sách thánh nhân nên gần như không ai trụ được hai hiệp dưới ngòi bút cậu. Trở ngại thứ hai, trận văn đấu này trên thực tế là giao cho dân chúng và những kẻ đọc sách bình bình tạm tạm quản lý. Đối với họ mà nói đương nhiên văn tự nội dung sâu sắc đều u mê rối rắm, văn vẻ khó thể tất nhiên họ không nhận ra được.

Thừa dịp các nho sinh dồn toàn lực vào trận luận chiến đó thì Phương Quý Bắc mở khoa thi. Khoa thi lần này rất khác với lần trước là còn mở cả khoa thi tập – Khổng Chi Cao nói gọi khoa thi tập không hay nên đổi tên gọi là khoa thi thuật. Khoa thi thuật mở rộng cửa cho tất cả, thời gian hạn định đều bỏ. Đồng thời Phương Quý Bắc hủy bỏ hết yêu cầu về giai cấp và học thức, tất cả dân chúng Đại Nhạc không phân cao thấp đều có thể dự thi.

Phương Quý Bắc thân bận bịu phải làm hết mọi chuyện nên một đừ rất mau. Hôm đó, anh thấy giám khảo đem niêm yết dán phần bài thi cuối cùng xong thì rệu cả người, thậm chí còn chịu ngồi kiệu hồi cung nữa.

Thật tình anh vất vả lắm. Dù anh không tinh tường chuyện văn chương nhưng khoa thi này là chuyện trước nay chưa từng có, tình huống và trình độ nổi bật thật nhiều đến khó tưởng tượng. Mà nhiều chuyện chỉ có thể dựa vào hoàng đế anh để giải quyết.

Tất Tử Hạo kiên trì theo sát anh, tay cầm bút ghi lại từng cử động và lời nói cho đến khi Phương Quý Bắc nói không nói ra tiếng, hành động cũng trở nên hết sức chậm chạp. Nhiều lần cậu khuyên anh nghỉ ngơi mà

anh lại bắt cậu đi ngủ. Cậu và Nhậm Thiên hai người cùng theo gót Phương Quý Bắc đến cuối cùng đều mệt rũ. So sánh hai người họ với Phương Quý Bắc thì cũng đủ biết tình huống ra sao rồi.

Phương Quý Bắc cho Nhậm Thiên về nghỉ ngơi, rồi tự gọi kiệu cùng Tất Tử Hạo quay về cung – là cùng ngồi chung kiệu với nhau. Phương Quý Bắc chưa bao giờ ngồi kiệu, lúc gấp gấp nên thấy hai người ngồi sẽ tiện hơn. Đường nhiên Tất Tử Hạo nói mình cưỡi ngựa là được, kết quả bị Phương Quý Bắc lôi một mạch vào kiệu.

Anh cho gọi kiệu là vì nghĩ cho thân thể yếu đuối của Tất Tử Hạo, cấp bậc cậu không cao. Phương Quý Bắc lại quen thói tiết kiệm tiền mà bên trong kiệu thật sự không rộng rãi chi, anh nửa dựa nửa nằm mãi chẳng được, nghĩ ngợi một hồi thì choàng tay ôm lấy Tất Tử Hạo vào lòng. Thân hình Tất Tử Hạo gầy gạc nên không có nặng nề gì cho Phương Quý Bắc. Cậu bị Phương Quý Bắc ôm rất ư không tự nhiên nhưng lại không dám nhúc nhích. Trong không gian nhỏ hẹp còn mỗi tiếng thở của hai người. Một trong hai hơi thở dần dần đều đặn, thì ra Phương Quý Bắc đã ngủ thiếp đi. Tất Tử Hạo chậm rãi quay đầu sang bên thì thấy gương mặt anh.

Cả đời cậu đã thấy qua biết bao bộ mặt, nhưng chỉ có người này là khác biệt. Khi mới gặp thì đáng anh hùng dũng đầy máu lạnh vô tình, trước khi đăng cơ thái độ anh cứ chần chừ, sau khi làm hoàng đế lại không giống người khác. Khi anh nghiêm nghị đứng thì khiến người ta không dám nhìn trực diện, nhưng phần lớn tính anh hiền lành nên thật không hợp với diện mạo đó. Lúc giao tiếp với dân chúng ngoài cung, anh nói chuyện rôm rả với cả lão thái thái điếc tai nữa.

Nhưng khi ngủ anh lại có bộ dáng vô hại thế này. Khuôn mặt rất bình lặng, làn mi hơi nhú lại, đôi mắt thì thâm mấy quầng do mỗi một ngày qua.

“Vì sao ta muốn quan sát tình hình chứ? Lại muốn nhìn người cai trị quốc gia này ra thế nào, hơn nữa ta có lòng tin người sẽ trị quốc rất tốt... Rõ ràng người là tên ngu xuẩn như thế...” Đôi môi nôn mìn khẽ mấp máy.

Thậm chí vì nhìn bộ dáng cao hừng của người mà ta ra tay giải quyết vấn đề cho người... Thường nhật xá nhân phải là cái bóng không quan tâm gì, nhưng hiện giờ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Lúc cậu còn đang băn khoăn thì kiệu đã dừng trước hoàng cung. Tất Tử Hạo vén rèm lên bảo kiệu phu đi thẳng vào tấm cung, không cần quấy rầy Phương Quý Bắc. Thật tình Phương Quý Bắc ngủ như chết, đến khi thị vệ cẩn thận dìu ra kiệu thì anh mới tỉnh dậy, sau đó tự về tấm cung rồi ngã ịch xuống giường ngủ tiếp.

“Hoàng thượng, người chờ tí hẵng ngủ tiếp.” Tất Tử Hạo ngăn anh rồi quay sang dặn dò thị vệ mấy câu, đợi họ đi rồi mới đến giường kéo chăn giúp Phương Quý Bắc, “Người nói nhiều như vậy mà cứ đi ngủ, sợ qua đêm thức dậy giọng sẽ khàn hơn đó...”

Phương Quý Bắc buồn ngủ đến trịch mi, ngơ ngáo nhìn cậu rồi gật đầu. Bỗng nhiên Tất Tử Hạo thấy hơi ngẩn ngơ, chẳng hiểu sao tìm mình lại đập dồn dập. Cậu nuốt nước miếng mà thấy cuống họng khô khốc.

“Tất xá nhân, nước mặt ong mà người dặn đây...” Một câu nói đánh tan bầu không khí quái dị, Tất Tử Hạo hoàn hồn cảm chén mặt ong đưa đến trước mặt Phương Quý Bắc.

Mi mắt anh chỉ hé được chút tí, tóm lại là buồn ngủ quá mạng nên chén nước trước mắt cũng không biết đón lấy. Tất Tử Hạo đành quỳ thỏm trước giường, dùng cái muỗng nhỏ múc đưa đến miệng, “Hoàng thượng, mở miệng ra...”

Phương Quý Bắc ngoan ngoãn mở miệng ra, cái muỗng bạc chạm môi anh ánh màu nước mặt ong. Không hiểu sao lòng Tất Tử Hạo thấy rộn rạo, chăm chăm nhìn đôi môi không có gì là xinh đẹp của Phương Quý Bắc. Cậu theo bản năng rướn người tới dứt anh trong khi tâm tư chẳng biết đã chạy nơi nào. Mãi đến khi Phương Quý Bắc nhấp được kha khá, đầu lưỡi liếm láp môi mà không hề há miệng, xong khép mắt ngủ luôn.

Tất Tử Hạo bị động tác liếm đó làm giật mình nên run tay, ngón tay quét qua môi anh.

...

Kỳ thật lúc đó hai người về đến nơi trời vẫn còn chiều, Phương Quý Bắc ngủ chừng sáu canh giờ, đến khi thức dậy thì vẫn chưa sáng hẳn. Với lại trước khi đi, hiển nhiên Tất Tử Hạo không có mệt đừ hay gồng mình thức trắng mấy đêm như anh. Nhưng trước khi ngủ, Tất Tử Hạo nhìn chăm chăm Phương Quý Bắc cũng phải một canh giờ nên hai người gần như dậy cùng lúc.

“Cổ họng Hoàng thượng có đỡ không? Ta đi lấy nước mật ong nữa nha?” Tất Tử Hạo mở miệng nói rồi tự giật mình – Giọng cậu cũng khàn đục như bị tắt tiếng.

“Tiểu Tất, giọng của người...” Phương Quý Bắc lên tiếng thì thấy giọng mình khá hơn nhiều, hoàn toàn không còn tiếng khàn đục đêm trước. “Người chỉ lo cho ta mà không lo cho bản thân vậy chứ?”

“Khụ... Giọng ta không có sao, buổi sáng là vậy đó bình thường lắm. Nói mấy câu sẽ khỏe ngay.” Muốn nói kiên quyết mà thực tình không nổi, huống chi cậu cũng không muốn thừa nhận mình nhìn người ta đến khô miệng khô hầu.

Phương Quý Bắc thì không nghĩ ngợi nhiều, nghe tiếng cậu khá hơn thì thấy yên lòng, bèn đứng dậy muốn đi làm việc tiếp. Tất Tử Hạo vội níu anh lại, “Trời vẫn còn sớm. Mấy ngày nay Hoàng thượng đã mệt nhọc quá độ rồi, cứ ngủ thêm chút đi.”

Phương Quý Bắc nhìn sắc trời bên ngoài thì quả còn sớm, bèn bật cười, “Xem ra người cũng lớn tuổi rồi, đầu có phải ra chiến trường chém giết mấy ngày không ngủ đầu mà mệt tới vậy...”

“So với lao động thì nhọc lòng còn mệt hơn, đấy là chuyện bình thường.” Tất Tử Hạo trả lời, đoạn nhổm người đắp chăn lại cho Phương Quý Bắc, “Hoàng thượng đã mệt vậy còn muốn dậy sớm, tưởng mình làm bằng sắt sao?”

Phương Quý Bắc nghe lời nên nằm trên giường, mắt thao thao nhìn Tất Tử Hạo, hoàn toàn không có buồn ngủ gì. Tất Tử Hạo bị anh nhìn đến chột dạ, “Người mau ngủ đi, nghỉ ngơi vài ngày đã, kể đến còn bận rộn hơn đó.”

“Ngủ không được...” Phương Quý Bắc vô tội vạ nói. “Ngủ nhiều quá nên hết mệt rồi.”

“Vậy người cứ nói chuyện một lát, đợi trời sáng hẳn hãy ra khỏi giường.”

Phương Quý Bắc nhìn cậu trực diện không biết nên nói gì. Tất Tử Hạo gượng người nên lên tiếng, “Hoàng thượng đang suy nghĩ gì thì cứ nói đi.”

“Ta đang nghĩ, khoa thi lần này không tìm được người cho bộ Hình nên không có khảo phương diện này. Những người trong bộ Lại thuộc xử án cũng không được rõ ràng, căn bản không trông cậy vào họ được...”

“Hoàng thượng, ta muốn người nghỉ ngơi chứ không phải bảo người tiếp tục hao tâm tổn trí nghĩ chuyện đó!” Cậu ngắt lời anh, “Nói chuyện thư giãn chút đi, giả vờ như chuyện vui khi hoàng thượng còn trẻ chẳng hạn...”

“Chuyện vui sao...” Anh thăm thò với đôi mắt xa xăm, “Khi ta còn là học trò ở võ quán nhà họ Hầu, ta đi với Tiểu Hồng là lúc ta rất vui...” Bộ dáng anh luôn quê mùa nên chưa khi nào biểu lộ ra nét mặt như thế. Cậu nhìn anh từ một bên mà chẳng hiểu sao thấy lòng bồn chồn.

Tuy khách sáo hời hợt, nhưng Phương Quý Bắc thật tình kể ra làm cậu rất mất hứng. Cậu lẳng lặng nghe anh kể hoàn cảnh gia đình trước đây bần cùng đến thế nào, cũng may anh có thể lực nên đến giúp việc ở võ quán. Quán chủ chỉ có một người con gái, lão thấy anh có thiên phú nên dù trong quán có nhiều huynh đệ nhưng lại muốn anh ở rể để kế thừa võ quán. Vốn anh và con gái của nhà họ Hầu là hai đứa thanh mai trúc mã hồn nhiên, thế là được đính ước như thế.

Nhưng trên đời này dù muốn hay không, chuyện tốt đẹp luôn có tai họa kèm theo.

“Chuyện kể đến thì cực kỳ đơn giản. Tri phủ công tử vừa mất Tiểu Hồng nên đã cướp cô ấy đi. Hầu bá phụ đi cáo quan thì bị tống vào ngục, chết không minh bạch. Sau đó ta...” Anh còn ráng cười mà kể tiếp, “Ta biết có tranh cũng uống công, nên thừa dịp đêm khuya bèn lên vào trong phủ giết cha con hắn, nhưng Tiểu Hồng...”

Nụ cười vốn âm đậm của anh giờ ngưng đọng trên môi, “Cô ấy đã tự sát... Bọn chúng nói lúc cô ấy sắp chết còn ráng gọi tên ta. Ta... lại không cách nào cứu cô ấy được...”

Tất Tử Hạo rúng động.

Tuy đó là chuyện xưa trước khi Thừa Chiêu Đế lên ngôi nhưng cậu cũng có nghe. Cậu nhớ rõ hung thủ kia hình như là...

“Vốn giết người thì đền mạng, nhưng tri phủ kế nhiệm lại có thù hận với tên tri phủ tiền nhiệm. Hơn nữa có rất nhiều hương thân phụ lão đứng ra cầu xin cho ta, thậm chí còn cho tiền ta thỉnh trạng sư danh tiếng. Mà phần lớn trạng sư không phải người tốt, tên trạng sư đó cũng không có danh tiếng tốt lành gì, nhưng lại cãi giúp ta thành ra sung quân...”

Nói đến đây ánh mắt anh rũ xuống, “Trước khi ta đi, hắn nói một câu mà ta nhớ đến bây giờ. Hắn nói, mạng ta lượm lại được là nhờ luật pháp của Đại Vi. Nếu không nhờ điều lệ hết sức mơ hồ thì ta sẽ không thể bị sung quân cho xong chuyện. Nếu không phải dân chúng không ai hiểu luật pháp thì bọn trạng sư kia cũng không có tiếng tăm như thế. Đương nhiên, nếu không phải luật pháp có mắt như mù, quan lại bao che cho nhau thì Tiểu Hồng và Hầu bá phụ cũng sẽ không chết oan...”

Anh bỏ lửng câu nói mà thờ người ra. Tất Tử Hạo nhìn vẻ mặt của anh mà cảm thấy xót lòng.

Phương Quý Bắc đợi người khỏe hơn lại dậy xử lý công vụ tiếp. Mấy ngày nay anh chỉ chú tâm vào khoa thi nên bỏ bê những chuyện khác.

“Thân thể người còn yếu, cứ nghỉ ngơi một ngày đi. Hôm nay để Nhậm Thiên theo ta được rồi.” Trời vừa hừng sáng, Phương Quý Bắc đã ngăn Tất Tử Hạo theo vào triều, “Bây giờ còn sớm, người cứ ngủ đi. Nghỉ thêm mấy ngày nữa cũng còn được.”

Phương Quý Bắc lo lắng cho Tất Tử Hạo như em trai mình. Tuy trong nhà anh là con thứ tư, nhưng ba anh em kia thì chỉ một người còn sống. Mà tướng tá anh khỏe mạnh hơn hắn nên anh luôn là người lo lắng lại cho anh em trong nhà. Sau đó đến võ quán, cái gì anh cũng làm nên thành ra thói quen chăm sóc cho người khác.

Tất Tử Hạo định ra khỏi giường đi theo Phương Quý Bắc nhưng chưa gì đã bị anh nhấn nằm xuống lại. Thân thể cậu có cảm giác khá kỳ quái. Cậu nuốt nước bọt cái ực, dỗi mắt nhìn anh tèm chăn gọn gàng cho mình xong mới đi.

Bình minh rõ ràng lạnh lẽo như thế, mà sao... người lại nóng thế này...

Nghi vấn ấy cũng chẳng tồn tại lâu, vì khi thiếu người đó rồi thì tấm cung trở lại không khí hâm hẩm của nó. Trong cung chỉ còn Tất Tử Hạo nằm trên giường, lăn qua lóc lại làm cái chuyện mà không tiện kể cho người ngoài nghe.

“Rõ ràng cái tên đó cũng có nhu cầu còn bày đặt cự tuyệt, không kiếm cung nữ hay phi tử gì đó. Chẳng lẽ hắn nặng lòng chung thủy với Tiểu Hồng kia đến thế? Không biết người ta đã chết bao nhiêu năm rồi, hắn còn nhớ mãi không quên sao?” Tất Tử Hạo xử lý dục vọng thường xuyên xuyên lên cơn gần đây xong thì lằm bằm mấy câu, sau đó đứng dậy.

Một khi không có Phương Quý Bắc trong tấm cung, nơi này trở nên quanh quệ rất nhanh khiến người thấy khó chịu. Cậu rửa mặt chải đầu xong thì ngồi vào bàn, nhưng lại cảm thấy rảnh rang. Cậu bèn cầm bản ghi chú hằng ngày lên, vừa đọc mà vừa khúc khích cười. Không hiểu sao ban đầu cậu lại cho rằng cái tên kia là loại người giỏi ngụy tạo chứ? Rõ ràng anh nghĩ gì đều hiện trắng ra trên mặt, bụng nghĩ sao thì miệng nói đó. Đúng là ngu ngốc mà.

Sự thông minh của anh không hiện ra trong chuyện đấu đá hục hặc với nhau mà biểu hiện ở việc cố gắng học tập, biểu hiện trong sự dốc lòng cai quản con đường quan tước để dân chúng được nhờ đôi phần. Anh không lo chuyện làm cách nào đoạt được quyền lực, phải ra sao mới ngồi ghế cho vững hay cách nào cân bằng thế lực trong triều đình... Anh chẳng cần bận tâm những điều đó. Vì chỉ cần anh vẫn là anh thì sẽ có rất nhiều người ủng hộ, chẳng hạn như Khổng Chi Cao và Nhậm Thiên.

Hiển nhiên Khổng Chi Cao hoàn toàn xứng đáng với chức vụ thừa tướng. Chẳng những hần cân bằng thế lực của hai bên mới cũ rất tốt mà còn kiểm soát binh quyền rất giỏi. Hơn nữa, hần không cho phép bất cứ ai độc tài độc đoán trong triều, thậm chí kể cả hần.

Còn Nhậm Thiên kia dù văn chương kém cỏi nhưng võ nghệ lại khá, tính cảnh giác cũng rất cao. Xem ra cần bản hần kiêm luôn nhiệm vụ bảo vệ Phương Quý Bắc. Hai người họ thật sự là một nắm bên ngoài, một quản bên trong lo lắng chu toàn cho Phương Quý Bắc. Tất Tử Hạo nghĩ đến đây thì bỗng thấy buồn bực, bèn cầm giấy bút mà hì hục viết ngoáy trút giận cả buổi.

“Hừ, có gì đặc biệt chứ? Kể có thể viết lách và soạn bài thi cho hần còn không phải chỉ mình ta sao?” Cậu lẩm bẩm hừ cho một câu.

Cậu chẳng hề phát hiện tâm tình mình rất ư quái dị, càng chẳng biết đầu óc mình chỉ nghĩ đến chuyện liên quan đến Phương Quý Bắc. Mỗi sắc mặt và biểu tình của anh đều hiện ra trong lòng, hình ảnh cuối cùng lại là biểu tình khi anh kể chuyện xưa cho cậu nghe.

“Muốn khảo luật pháp sao...? Tuy ta không có kinh nghiệm xử án, nhưng ta thuộc nằm lòng những tốt xấu của luật pháp các triều đại. Dù sao trong thời gian ngắn sẽ không mở khoa thi nữa, vậy sẽ có thời gian soạn đề rồi?”

Tất Tử Hạo liền thấy hưng phấn, lấy tờ giấy khác ra cầm mực viết. Cậu vừa viết vừa suy ngẫm, liệu tên kia sẽ có biểu tình thế nào đây? Chắc hần sẽ vui mừng lắm. Giờ cái tên đó cũng biết được kha khá chữ rồi, để cho hần ta xem thì... Cậu nghĩ đến nụ cười của tên ngu ngốc kia thì khóe môi cứ nhếch mỉm cười.

Mà Phương Quý Bắc vui mừng thiệt. Anh mòn mỏi trông chờ người tài trong triều, lại không nghĩ tới người rành luật pháp các triều đại đang ở cạnh mình. Anh cao hứng tới mức ngu ngốc cũng lên một bậc, toe toét cười hồn nhiên như đứa con nít. Khổ nỗi Tất Tử Hạo thấy khuôn mặt tầm thường như bèo của anh tươi cười lại ngứa thừ cả người.

“Tiểu Tất, thật tình là cái gì ngươi cũng rành hết. Ngươi lợi hại quá.” Phương Quý Bắc mừng rỡ đến độ ôm Tất Tử Hạo một cái, rồi ngồi xuống nghiên cứu bản thảo cậu vừa viết ra.

“Ta chỉ thuộc lòng những luật pháp của các triều đại trước thôi, chứ không có phần các vụ án...”

Phương Quý Bắc thở dài ngắt lời cậu, “Nghe nói triều đình cũ có vị Tể thượng thư xử án như thần, tình thông lâu lâu luật pháp các triều đại. Ông ta còn có kinh nghiệm xử án dày dặn và rất công chính nghiêm minh.”

Tất Tử Hạo ngớ người.

Phương Quý Bắc lại lắc đầu, “Ông ta bị sung quân trước ta rất lâu. Ta có cho người đi kiểm ông ta, hiện giờ họ vẫn đang tìm kiếm. Mà dù kiểm được thì ông ta có chịu quay về không vẫn là một chuyện khác. Tiểu Tất, ngươi cũng biết tiền triều không còn bao nhiêu đại thần có bản lĩnh nữa. Bọn họ nếu không phải tự sát hy sinh cho đất nước thì cũng ẩn cư miền thôn quê, hết người rồi... Ngoại trừ ngươi ra, những đại thần của triều trước không ai tình nguyện giúp sức cho ta. Cái bọn họ tính toán là làm sao chiếm lại quyền lực, rồi lừa gạt bọn dân đen không hiểu gì là chúng ta. Chúng chỉ muốn phục hồi lại tiền triều y như trước.”

Cậu nắm lấy bả vai anh, “Hoàng thượng, kỳ thi này sẽ tuyển được một số người giúp ích cho Hoàng thượng. Ta... cũng sẽ giúp người nữa.”

Phương Quý Bắc khẽ cười, “Tiểu Tất, ta giết nhiều người như vậy, còn bức tử hoàng đế của Đại Vi nữa. Ngươi không hận ta sao?” Tất Tử Hạo kinh động trong lòng, nhất thời vô văn suy nghĩ nháng qua khiến cậu sững sờ.

Trái tim nhuốm hoảng hốt trong khi lòng lại khó chịu. Nhưng hốt hoảng là do cậu sợ anh không xem mình là người thân cận, mà khó chịu là bức bối sự hoài nghi của anh. Dù trí óc cậu đã quen tính toán phản ứng nào sẽ dẫn đến hậu quả ra sao, nhưng xúc cảm rồi ren đang làm rối tâm trí cậu. “Hoàng thượng, người chưa hề tin tưởng ta sao?” Bất chợt, câu nói cậu thốt ra lại nhuộm đầy ngữ khí tổn thương.

Phương Quý Bắc chớp lấy bả vai cậu, “Tiểu Tất, trong hoàng cung thực sự phức tạp, có lẽ ngươi phải học cách che giấu tâm tư bảo vệ mình khi sống trong đây. Nhưng ngươi không có kinh nghiệm sống, nên dù có

khéo che thì ý hận vẫn hiện rõ trên mặt. Người không che dấu được sát ý đó.”

Ban đầu đúng là cậu muốn giết anh, nhưng bây giờ thì... Tất Tử Hạo cắn môi lặng im, để mặc cho lời nói của Phương Quý Bắc lướt bên tai.

“Tiểu Tất, nhất định người đã sống bên Thừa Chiêu Đế rất lâu. Người có hận ta thì cũng không có gì lạ, ta cũng không thấy người có gì sai. Ta chỉ mong, dù chuyện gì xảy ra cũng sẽ không liên lụy đến dân chúng.” Phương Quý Bắc nhìn cậu xong thì chậm rãi đứng lên. “Tất Tử Hạo, ta phong người làm phó tướng, hãy bàn mọi chi dùng của người với Ngô Tam Tỉnh đi. Giờ chi tiêu của triều đình còn eo hẹp nên không thể cho người phủ mới được. Người cứ chọn một phủ của mấy đại thần trước đã sung công đi, thấy sao hả?”

Về mặt cậu đối sắc, “Hoàng thượng sợ ta hãm hại người sao?” Cậu vừa dứt lời đã biết là ngu xuẩn. Quyền lực của phó tướng lớn đến dường nào, dù muốn đề phòng người ta cũng không dùng cách kỳ cục này.

“Tiểu Tất, người rất lợi hại, thậm chí hơn cả Ngô Tam Tỉnh và lão Khổng nữa.” Phương Quý Bắc lắc đầu, “Để người giữ chức thường nhật xá nhân nhỏ bé này thật quá ư bạc đãi nhân tài rồi.”

Tất Tử Hạo không có phản ứng gì.

“Dù người không cần quỳ xuống khấu tạ hoàng ân thì cũng nên dạ một tiếng chứ?” Anh thấy cậu thể thì lên tiếng.

“Không cần.” Cậu lắc đầu, song vẫn ngược lên nhìn anh. “Ta không cần ra cung, không cần cái chức phó tướng đó. Ta...”

Ta phải ở cạnh người mà xem từng đường đi nước bước của người, nhìn xem quốc gia này sẽ có thay đổi gì trong tay người.

“Người không muốn ra ngoài cung cũng không sao. Nếu người chịu ở lại tẩm cung thì cũng tốt, tiết kiệm được chút bạc.” Phương Quý Bắc trả lời. “Nhưng nhất định người phải làm chức phó tướng, vậy sẽ tiện cho hai ta. Người không cần cực khổ chuyện ghi chép nữa.”

“Không được.” Tất Tử Hạo vẫn lắc đầu quầy quậy. “Cùng lắm là kiêm nhiệm chứ ta tuyệt không bỏ chức thường nhật xá nhân đâu!”

Phương Quý Bắc suy ngẫm, “Được rồi, vậy phó tướng kiêm thường nhật xá nhân đi...”

“Sai rồi, là thường nhật xá nhân kiêm phó tướng mới phải!” Tất Tử Hạo ngắt lời anh.

6. Chương 5

Hoang mang và thăng thất

“Tên đồn mạt! Thứ ngu! Đồ đàn!” Tất Tử Hạo mắng xối xả một hồi xong mới thấy nhẹ nhõm. Ít khi cậu để lộ biểu cảm trên mặt, mà giờ cơn giận lại hiện rõ từng nét như thế. Từ sau khi nói chuyện hôm đó đến nay, tâm tình cậu rất bức bối mà nguyên nhân lại mờ mờ không rõ. Tuy không nghĩ Phương Quý Bắc có ý nghĩ như thế, nói theo lý thì chuyện cũng không có gì đáng giận. Nhưng... thật tình cậu vẫn giận.

Dù ban đầu khi tiếp cận anh, cậu thật có ý đồ trả thù, thậm chí muốn xuống tay giết anh nữa. Nhưng mà... Bỗng cậu giết mình.

Tâm tình nén giận như vậy sao kỳ quái thế? Tên Phương Quý Bắc kia có gì quan trọng chứ? Vốn mục đích của cậu chẳng phải là để Phương Quý Bắc tín nhiệm mình à? Vì sao... Vì sao cậu lại có cảm giác oan ức thế này? Hắn có nghĩ về cậu thế nào cứ mặc, có quan hệ gì đâu? Vì sao... lại để ý tới hắn như vậy?

Cậu đi loạn trong ngự hoa viên, ẩm ức đến độ ngồi xổm xuống bụi đám cỏ le te như thỏ trút giận lên Phương Quý Bắc vậy. Ngự hoa viên bây giờ không còn là chỗ ngự dụng của Hoàng thượng nữa, mà đã thành

vườn tược trồng trọt của thợ thầy. Thế nên giờ có nhiều người trong vườn cậu cũng mặc, cứ khí thế búng cỏ tiếp.

Có người bước tới trước mặt hắn, “Tất xá nhân?” Tất Tử Hạo hơi bất ngờ bèn ngẩng lên nhìn, rồi lắp bắp kinh hãi.

“Đàm Nhan Hằng?” Tất Tử Hạo chau mày gọi.

“Quả nhiên ngươi còn nhớ ta, dù ta thiết tình không có nhớ đến loại xá nhân như ngươi...” Người kia mỉm cười, tướng mạo hắn cũng khá nên cười càng ra dáng phong lưu. “Ta không ngờ Tất xá nhân chui ra khỏi góc kẹt rồi lại có diện mạo làm người ta giật mình thế này. Thảo nào... trước đây ngươi dám nói tiên đế phải cần ngươi.”

“Tiên đế đã qua đời rồi. Phò mã đại nhân được chuẩn vào cung là muốn ôn chuyện cũ với tại hạ sao?” Cậu lạnh lùng hỏi.

“Làm gì có. Ta đến để nhận lời chúc mừng thôi.” Đàm Nhan Hằng cười rạng rỡ. “Hôm nay không phải phiên của Tất xá nhân nên ngươi chưa biết cũng phải. Hoàng thượng đã chọn ta là Trạng Nguyên khoa văn nên ta nhân tiện dạo chơi hoa viên thôi.”

Nháy mắt tâm trí cậu xoay chuyển.

Cái tên này không phải người trong quan trường, nên dù thành đôi lưỡng tình tương duyệt với công chúa nhưng không có mấy đại thần biết mặt hắn. Ngay cả vậy, lá gan tên này cũng rất lớn, dám mạo danh tham gia khoa cử...

“Ngươi lấy tên Ngôn Đàm có phải không? Ta còn nghĩ sao có bài văn hoa mỹ ở đâu ra, thì ra đúng là của phò mã.” Tất Tử Hạo cũng bật cười. “Quan Trạng Nguyên muốn làm quan trong triều hiện nay sao? Vậy ta và ngươi giờ cùng xưng thần tử trong điện rồi, chỉ sợ phò mã phải chịu dưới quyền ta rồi...”

“Tất xá nhân, ta vào triều làm quan tất nhiên là vì công chúa rồi.” Đàm Nhan Hằng nhướn mi, “Giờ ta chỉ muốn biết, Tất xá nhân có ôm ấp cùng ý tưởng hay không?”

“Công chúa... có khỏe không?” Mắt Tất Tử Hạo lấp lánh.

Biểu tình Đàm Nhan Hằng dịu lại, “Ngươi còn biết hỏi câu đó thì xem ra còn chưa thay đổi. Cô ấy vẫn khỏe, nhưng còn nặng quốc hận nên lúc nào cũng nghĩ đến việc dẫn binh về.”

“Là công chúa sai ngươi đến tìm ta sao?” Tất Tử Hạo vừa hỏi đã thấy ngu xuẩn bèn nghiêng đầu nhoẻn cười, “Công chúa còn nhớ loại tiểu tốt như ta thật khiến ta vinh hạnh.”

“Nếu không phải ngươi làm ra chuyện kinh tởm thế tục thế kia thì đời nào công chúa lại có ấn tượng với ngươi.” Đàm Nhan Hằng nói, “Công chúa nói với ta là tuyệt đối có thể tín nhiệm ngươi, bởi vì không ai yêu hoàng đế của nàng hơn ngươi cả. Ngươi tuyệt nhiên sẽ không bỏ qua cho kẻ giết người tình của mình.”

Tất Tử Hạo cúi gầm mặt xuống thì thấy ngón tay của mình, tay cậu chẳng có chút run rẩy. Nhưng cũng chỉ có cậu biết lòng bàn tay mình đang phát lạnh.

“Giả như công chúa đoán sai thì sao?” Cậu khẽ hỏi, “Giả như... ta tham quyền ham tài không nỡ buông cái chức phó tướng này... Giả như ta bán đứng ngươi, thậm chí bán đứng cả công chúa...”

“Ngươi có thể sao?” Đàm Nhan Hằng nhìn cậu mà hỏi, “Công chúa nói khả năng ngươi thay lòng đổi dạ còn thấp hơn cả ta... Bất quá ta mới quen biết cô ấy có mấy năm, thâm giao cũng lỏng lẻo. Nhưng ngươi luôn ở sát cạnh Hoàng thượng, trong mắt ngươi, ngoại trừ Hoàng thượng ra thì không còn ai khác.”

Tất Tử Hạo cúi đầu, giọng rảng giả bình tĩnh, “Ngươi muốn ta làm gì?”

Đàm Nhan Hằng hài lòng cười, “Ta muốn ngươi báo cáo từng hành động của tên tặc tử kia cho ta biết, đồng thời thám thính tình trạng binh lực của hắn. Xem hắn có binh phù gì đó hay không, lấy được thì càng tốt... Đồng thời, khi ngươi làm phó tướng thì phải ráng nuôi dưỡng thể lực của mình. Với lại, nói đỡ lời cho ta để tên tặc tử kia phớt ta làm quan địa phương chứ đừng đưa vào Hàn lâm học viện gì đó...”

“Người không biết Hàn lâm học viên đã bị xóa rồi sao?” Tất Tử Hạo ngẩng đầu, dợm cười nhìn hắn, “Xem ra người không xứng lắm vai thám thính trong triều rồi.”

Hắn bẽ mặt lấp bắp, “Cái đó...”

“Người cứ yên tâm. Chỉ cần người không có biểu hiện xuất chúng nổi trội nào thì Hoàng thượng sẽ không giữ người ở kinh đầu. Bất quá ta khuyên người một câu, không cần nói toạc hết ra thế này. Dù không có mật thám, nhưng hắn có khả năng nghe nhìn hết chuyện dân chúng khắp thiên hạ.” Tất Tử Hạo nhướn cười rạng rỡ, “Người đó, cẩn thận một chút vẫn hơn.”

Đàm Nhan Hằng nhìn nụ cười của Tất Tử Hạo thì bỗng thấy phát lạnh. Hắn không thể đứng lại lâu mà mau mắn cáo từ ngay.

Tất Tử Hạo nhìn theo bóng của hắn mà thầm thì, “Ta nên cảm ơn người đã nhắc nhở ta... Hay là oán hận người dám có ý muốn giết hắn đây?”

“Trong mắt của ta chỉ có hắn thôi...” Tất Tử Hạo lập lại câu nói kia mà biểu tình chuyển biến lạ lùng, chẳng biết là vui mừng hay thế nào nữa, “Thì ra... là như thế sao...?”

Đại Nhạc có đủ người nên thuận lợi trên con đường phát triển đất nước.

Những năm cuối triều đại cũ có thể nói tệ nạn nhan nhản khắp nơi. Cướp bóc gian *** ngay giữa đường, tham quan hoành hành trong khi dân chúng lầm than. Tuy ba năm cuối khi Thừa Chiêu Đế tại vị cũng không có thêm chính sách nhiều dân nào, nhưng cũng không làm được chuyện ích lợi gì. Quốc gia này đã sát bờ sụp đổ, dù có thay hoàng đế cũng chỉ như vậy thôi.

Với sự khởi đầu đầy dẫy bộn bề, Tất Tử Hạo trở mắt nhìn Phương Quý Bắc tất bật, lại trở mắt nhìn anh ngày càng hao gầy mà lòng dấy lên tư vị khó hiểu.

Cậu chỉ biết dốc sức giúp đỡ anh, dồn hết sức cho anh chút thoải mái.

Trong khoảng thời gian đó, hai người có chút hiềm khích với nhau. Phương Quý Bắc nói Tất Tử Hạo đã là phó tướng nên hai người cứ ở chung với nhau sẽ rất kỳ cục. Cho nên anh sửa sang mấy gian phòng bên ngoài tẩm cung để Tất Tử Hạo ở, còn an bài cả cung nữ giỏi giang hầu hạ cậu.

Nhưng trong lòng cậu ầm ục chẳng thôi – Nguyên nhân trước kia, nằm chung giường chung gối mà cậu không hề nghĩ sẽ xuống tay với người nọ, giờ bị ngăn cách lại khiến cậu nhưng nhớ đến khó ngủ. Nếu giờ cậu còn ngủ chung với anh, ít ra... lúc tối có thể thừa dịp anh ta ngủ say mà làm chút chuyện, chẳng hạn như... hôn anh ấy.

Hôm đó, khi cậu mớm nước cho anh đã rất muốn ném thử hương vị làn môi đó. Chẳng qua lúc ấy cậu chưa nhận ra được cảm xúc mình, bây giờ thì không còn cơ hội nữa.

...Không được, không thể suy nghĩ thế này. Nhất định sẽ có cơ hội nữa, chỉ cần mình ráng nắm bắt mà thôi. Chỉ ít bên cạnh anh ta giờ không có ai, chỉ có mình thôi.

Tất Tử Hạo cúi đầu nhìn tay mình, thứ cậu muốn thì tuyệt đối không thể buông tay. Trừ phi cậu không muốn, chứ chẳng có gì hai bàn tay này không nắm được.

“Tất phó tướng... Tất phó tướng?” Khổng Chi Cao gọi to mấy tiếng mà cậu vẫn cúi đầu ngơ ngẩn. Hắn định đưa tay lay cậu thì Phương Quý Bắc ngồi một bên gọi, “Tiểu Tất.”

Lập tức Tất Tử Hạo sực tỉnh, “Hoàng thượng, có chuyện gì vậy?”

Khổng Chi Cao thoáng nhíu mày, cảm thấy thái độ của Tất Tử Hạo có gì lạ nên nói chen vào, “Tất phó tướng, chúng ta đang thảo luận vấn đề sống qua mùa đông này...”

“Qua mùa đông?” Cậu sững sốt. “Chỉ cần nhóm lửa nhiều hơn để đừng đông lạnh thôi, có gì mà cần thảo luận?” Cái chuyện con con này cũng đáng cho một hoàng đế và ba tể tướng đến thảo luận sao?

Trông bộ dáng Khổng Chi Cao và Phương Quý Bắc nhìn nhau rất ư là bất đắc dĩ. Ngô Tam Tỉnh thấy hơi xấu hổ kéo Tất Tử Hạo sang bên, “Tất tướng, chúng ta đang bàn vấn đề dân chúng làm sao sống qua mùa

đông kia.” Thật ra Ngô Tam Tỉnh cũng bị đồng cảnh ngộ như Tất Tử Hạo rồi. Hắn tự nhận là lòng thấu hiểu thiên hạ, nhưng thực chất cũng như cậu, cũng không nghĩ sống qua mùa đông thì có vấn đề gì. Hồi nãy hắn cũng bị Khổng Chi Cao và Phương Quý Bắc bỏ nhỏ bên tai.

Tuy cùng vấp một lỗi nhưng cách biểu hiện của hai người cách biệt rất xa. Thoáng chốc Tất Tử Hạo đã bắt kịp suy nghĩ hai người kia nên cả bọn sôi nổi bàn bạc. Ngô Tam Tỉnh ráng nói chen vào nhưng hiển nhiên chẳng có tác dụng gì.

“Hoàng thượng và Tể tướng thì khỏi nói rồi, họ xuất thân từ nhân gian nên có rành chuyện này cũng là thường.” Ngô Tam Tỉnh nhàn hạ cân nhắc. “Vậy tại sao ta so không lại với Tất phó tướng chứ? Y cũng đâu có hiểu những chuyện này, với lại cũng chỉ là đứa nhỏ thôi...”

Ngô Tam Tỉnh nhìn ba người trước mặt mà không thể không thừa nhận mình đã già, chắc nên nhường bước cho kẻ hiền đức thôi. Lúc Đại Vi diệt vong, lý do ông không tự sát hay cáo lão là vì lo lắng cho dân chúng và bận lòng cho quốc gia, lo âu đám nông dân binh sĩ này sẽ quây nát đất nước.

Thật có ai ngờ, dù vị hoàng thượng này không đọc được chữ, thậm chí không phân biệt được tam tỉnh lục bộ là gì lại có sở trường trị quốc như thế. Hành vi của hắn hơi thô thiển và nông cạn, nhưng khi áp dụng lại luôn có hiệu quả lạ kỳ. Còn Khổng Chi Cao kia dù học vấn không cao nhưng là một quân sư mưu kế nổi danh. Hai người đứng bên nhau khiến ứng dụng mọi chuyện vào thực tế hết sức lợi hại.

Bây giờ còn có thêm một Tất Tử Hạo.

Luyện về học thức hay năng lực thì đứa nhỏ chưa đến hai mươi tuổi này lại biểu hiện xuất sắc hơn cả ông. Công báo Bán Nguyệt mà y phụ trách giờ đã muốn lan ra khỏi kinh thành, ảnh hưởng của nó ngày càng mở rộng. Biết bao danh sĩ đại nho mà còn bại dưới ngòi bút thẳng bó đó. Hơn nữa nửa năm trước đây, đứa bé này chỉ là cái bóng đi theo sau Thừa Chiêu Đế. Thừa Chiêu Đế đăng cơ được ba năm mà ông cũng không có chú ý tới nó, thậm chí chẳng nhớ bộ dáng, tên thì cũng mai mại...

Ba người này đứng với nhau thì Đại Nhạc còn gì phải lo? Giờ nhớ lại ý tưởng ‘vì nước vì dân’ của ông lúc đầu mới thấy buồn cười làm sao. Ông nhìn ba người thảo luận đến khí thế ngút trời thì chợt mỉm cười đoạn đi pha trà cho họ. Dù sao ông cũng rảnh rồi, nhưng vừa đi sang bên đã thấy có người đứng ngoài cửa.

“Cao quản sự? Người đứng đó làm gì vậy?” Ngô Tam Tỉnh nhận ra người kia bèn hỏi.

“Bẩm Ngô tướng, ta đến tìm Hoàng thượng...” Cao quản sự trả lời mà cứ lăm lét ngó vào phòng. Ngô Tam Tỉnh biết ông ta không muốn quấy rầy ba người kia nên lên tiếng, “Có chuyện gì không? Nếu là chuyện quan trọng thì cứ nói ra đi.”

“Cũng không phải nghiêm trọng gì, có điều...” Cao quản sự chần chờ một hồi, “Mục lão trượng bảo, muốn xuất cung xem xét tình hình đất đông cứng để dễ quyết định nên trồng thứ gì vào đầu xuân, rồi sau đó sẽ cho viết trên công báo Bán Nguyệt. Lão trượng đi từ hôm qua tới giờ... còn chưa về...”

Ngô Tam Tỉnh hơi biến sắc, ra dấu bảo Cao quản sự bước vào, “Việc này quan trọng, nên nhờ Hoàng thượng định đoạt thì hơn.”

Khí trời kinh thành buổi giá, mấy ngày nay lại có mấy trận tuyết nên giờ lướt mắt nhìn thì đất trời đều nhuộm màu trắng xóa. Giờ đa phần ai cũng ở trong nhà, còn vùng đồng ruộng ngoài kinh thành thì không có lấy một dấu chân trên đất. Màu trắng tuyết phản quang lấp lánh đến chói mắt. Gió từ đâu thổi đến khiến tuyết tung bay như đang lất phất rơi. Khí lạnh thấm thấu xương làm Tất Tử Hạo run lấy bầy, bước chân cũng loạn xạ.

“Tiểu Tất, ngươi nên đi về đi. Thân người yếu vậy, ngươi chịu lạnh không nổi đâu.” Phương Quý Bắc đi cạnh bên thấy cậu như thế thì không khỏi chau mày khuyên. Vậy mà cậu lại lắc đầu, tay níu sát găng lông cừu cười gượng, “Ta đã bận hết áo quần chống lạnh trong cung rồi, nếu còn thấy lạnh nữa thì quá vô dụng đi. Hoàng thượng chỉ mặc mỏng như thế...”

Anh ngắt lời cậu, “Con người ta khỏe mạnh trong khi da thịt thì dày, sao ngươi so với ta được chứ?”

Về mặt cậu thoáng chút ừ ề, “Dĩ nhiên ta không dám so sánh với Hoàng thượng...”

“Ý ta không phải như vậy...” Anh nghe ra ngữ khí khác lạ của cậu thì vội bảo, “Ta lo lắng sợ người bị cảm lạnh này nọ sẽ phiền phức lắm...”

“Giờ bỗng lộc ta cũng nhiều, đủ tiền thỉnh thái y mà, không cần người chi tiền đâu.” Tất Tử Hạo liếc sang nhìn Phương Quý Bắc, áo lông cừu cọ vào mũi làm cậu hắt xì một cái nên biểu tình nghiêm trọng gì cũng biến mất. Anh chẳng nhịn được cười, “Ta còn chưa đến nỗi keo kiệt tới vậy, là ta thật lòng lo lắng cho người mà.”

Cậu khẽ rút đầu vào áo choàng thâm tím tím, chỉ lắp bắp nói, “Ta không sao, người không cần lo. Giờ quan trọng là tìm Mục lão tượng đi.”

Vì chuyện tìm kiếm Mục lão tượng mà gần như toàn bộ người trong cung đều chạy ra ngoài hết. Anh thế nào cũng muốn ngăn Tất Tử Hạo nhưng không thể được nên đành đi chung với thằng bé. Giờ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lạnh đến thâm đỏ thì anh thấy xót lòng. Anh liền choàng tay ôm cậu vào người để thân nhiệt bản thân lan sang cho cậu nhóc. Anh vẫn chăm chú nhìn ngó xung quanh nên tất nhiên không thấy được nụ cười ‘hí hửng trúng mả’ của Tất Tử Hạo – Mà dù anh có thấy thì cũng không hiểu.

Giữa chốn tuyết trắng mù mịt bốn bề, việc tìm người thật không dễ gì. Trời mùa đông tới rất nhanh, khi sập trời thì chẳng dõi mắt nhìn xa được. Phương Quý Bắc kéo Tất Tử Hạo lên cao nhìn xung quanh mà vẫn không thấy ai.

“A? Hoàng thượng nhìn đi, hình như chỗ này có đất bị tơi lên.” Bỗng cậu phát hiện ra cái gì đó. Anh vội chạy qua xem, quả nhiên có một khoảng đất nứt ngang dấu chân khác thường. Khi nhìn gần thì vết chân kéo dài đến ngọn núi đằng xa.

“Không lẽ lúc Mục lão tượng xem xét đất đai, trời đổ tuyết nên lão tới chân núi đằng kia tránh tuyết sao?” Phương Quý Bắc vừa lẩm bẩm vừa lần theo dấu chân. Ở ngoài ngoại ô thành có rất nhiều dãy núi nhỏ, bằng chứng là ngọn núi trước mắt này. Núi cũng không cao lắm nên leo lên cũng dễ dàng.

“Cẩn thận đó, chỗ này là khe núi, lỡ ngã xuống là không hay đâu.” Phương Quý Bắc dặn dò Tất Tử Hạo xong thì kéo cậu theo đến vách núi để tìm kiếm dấu vết.

“Chẳng lẽ Mục lão tượng ngã xuống đây sao?” Tất Tử Hạo chau mày thì thầm khi thấy dấu chân mất dạng ngay vách đá. “Nhưng cách dốc trở trở ra đó, chắc không đến nỗi nào? Dù lão có ngã thì sườn đồi cũng không trùng lắm, chắc sẽ không sao...” Tuy rằng Mục lão tượng đã lớn tuổi nhưng thân thể vẫn rất khỏe, hơn nữa lão lao động quanh năm nên ắt hẳn linh hoạt.

Phương Quý Bắc cũng nhíu mày nhìn khắp chung quanh. Màu tuyết trắng chôn vùi hầu hết mọi thứ, chỉ có đỉnh núi trơ ra do gió thổi bạt đi, hé mở một vài cây hoa nhụy vàng. Bỗng ánh mắt anh chăm chú nhìn một bụi cây, “Cái cây đó...”

Anh bước qua để xỏm người ngồi xuống nhìn cho kỹ đám cỏ dại kia, nét kinh ngạc hiện ra trên mặt, “Có người dẫm lên đám cỏ này, còn nhỏ hết gốc chúng nữa. Tiểu Tất, người đến coi đi—”

“Cẩn thận!!” Đột nhiên cậu hét to một tiếng, anh chỉ thấy lớp đá dưới chân mình xộp rệu. Một cơn gió rừng thổi bạt làm anh mất thăng bằng ngã xuống. Bên dưới chỉ là sườn dốc. Anh vừa vươn tay muốn níu cái gì đó, nhưng khi chạm đến đám cây kia anh do dự, rồi buông tay ra luôn. Mấy cái cây đó thế nào cũng hữu dụng. Dù sao sườn đồi cũng không sâu gì, anh có ngã cũng chẳng bị gì đâu. Ngay lúc đó anh cảm giác thứ gì vừa mềm mà vừa lạnh cứng nắm chặt tay anh. Phương Quý Bắc ngược nhìn thì thấy khuôn mặt hốt hoảng của Tất Tử Hạo.

Anh chần chờ một thoáng, tính thả tay mình ra nhưng đã trễ. Thế trọng hai người khác biệt rất xa nên cậu làm sao níu anh cho nổi, ngược lại còn bị anh lôi ngã xuống sườn núi.

Tất Tử Hạo chỉ cảm nhận cả người đau trĩ xuống, nhưng người trước mặt cậu cứ ôm chặt để bảo vệ cậu không bị thương. Cậu ngả đầu lên ngực Phương Quý Bắc trong khi môi thì nhovn cười.

Gió trên núi cao lạnh thấu xương tủy. Tuy hai người té xuống tuyết không bị thương, nhưng tuyết lạnh buốt len vào tay áo nên cả người đều ướt sũng. Thân thể cậu vốn không được mạnh nên hắt hơi mấy cái

liền, toàn thân thì run cầm cập. Phương Quý Bắc ôm chặt cậu mà đảo mắt nhìn xung quanh. Bên trong mấy sơn cốc này khá tối, nhất thời gấp rút anh không tìm thấy đường vào. Anh ôm cậu đi vài bước, cảm nhận người cậu run bắn liên hồi thì chau mày.

Cuối cùng anh cũng tìm ra một hang động nhỏ trên vách đá nên, chẳng nghĩ ngợi nhiều mà bồng người đi vào. Hang động sâu hút khiến anh rẽ nhiều đoạn mới đặt người xuống được, rồi mở ngòi lửa lên xem xét tình hình của Tắt Tử Hạo. Do anh bảo vệ cậu rất tốt nên người cậu không có vết thương gì, hiềm nỗi cậu không chịu lạnh được nên sắc mặt trắng bệch thôi.

Phương Quý Bắc lưỡng lự một hồi thì bắt đầu cởi áo ra. Cái áo khoác của anh bị tuyết thấm ướt sũng, nhưng cũng may bên trong còn khô. Anh cởi cái áo đưa cho cậu, “Người cởi đồ ướt ra rồi choàng cái này vào đi, ta ra ngoài kiếm củi nhóm lửa đã.”

Cậu nhìn anh mà sắc mặt biến dạng, “Người... trên người của người...” Dù ánh sáng của ngòi lửa le lói nhưng cũng đủ cho cậu thấy những vết thương chằng chịt trên người anh. Hàng tá vết chém ngang dọc hằn trước ngực, bên hông thì chi chít vết dao đâm và roi quất. Thậm chí có vết thương chạy hút sâu vào ngực mà không thấy dấu dừng.

Người cậu run bắn lên, có ý muốn rướn người đến để kiểm tra vết thương ấy. Anh cúi xuống nhìn mà chỉ cười xòa, “Chắc dọa người chết khiếp rồi. Đây toàn là vết thương cũ, nhìn rất kinh khủng ha?” Anh khoác cái áo ướt sũng còn lại, xong quay sang xoa đầu cậu, “Ngoan chờ ta ở đây. Mặc áo vào đi, ta sẽ về mau mà.”

Anh bước đi ra ngoài, còn cậu thì ôm áo anh vào lòng mà ánh mắt dần sẫm lạnh. Cả người anh có quá nhiều vết thương, cái nào cũng đều rất nặng. Làm sao con người này còn sống sót tới giờ được? Anh đã bị biết bao tra tấn, thậm chí đã bao nhiêu lần suýt tử vong nữa? Trong lòng cậu dấy lên cơn buốt rét lan cả ra ngoài thân thể, cả hàm răng cũng đánh bò cập.

“Tiểu Tắt, thấy lạnh lắm sao? Người ráng chờ chút đi, ta đi nhóm lửa ngay đây.” Giọng nói anh bên tai vẫn dịu dàng và thành thật, người cậu lọt thỏm vào vòng tay ấm áp của anh. Cậu lắc đầu quây quây, một tay với ngăn ngòi lửa trong khi tay kia sờ soạng áo anh. Chẳng mấy chốc áo khoác dài của anh bị vạch phanh ra để lộ bờ ngực rộng lớn. Ban đầu cậu chăm chú nhìn, càng nhìn lại thấy lòng càng xót, rồi thấy giận dữ, rồi lại đau lòng.

“Những vết thương này...” Ngón tay cậu mơn trớn qua vết cắt, sắc mặt không tương xứng với hành động. Thật ra làn da Phương Quý Bắc cũng khá sáng, nhưng do anh không muốn người khác thấy những vết thương này nên hiếm khi cởi áo ra.

Chỗ đặt tay mơn trớn có cảm giác rất tốt nên cậu thấy hơi tiếc nuối khi dứt tay ra. Miệng vết thương thô ráp bàn tay làm cậu nhìn chẳng dứt mắt, lòng lại thôi thúc muốn đặt môi lên hôn.

Con người này chịu quá nhiều thương tích nặng nề ở nơi mà cậu chẳng hay cũng chẳng biết.

“Tiểu Tắt, mấy vết thương này không có gì đâu. Thiệt mà.” Anh cảm nhận sự quan tâm của cậu thì xòa cười, “Chuyện vung dao đâm thương thì làm sao không có bị thương chứ?”

Nói là nói thế, nhưng vết thương trên người anh và người khác là hoàn toàn không giống nhau.

Anh thấy cậu cắn môi ra vẻ sắp khóc đến nơi, tay thì cẩn thận vuốt ve vết thương của mình thì bỗng thấy lòng rung động. Anh bắt tay cậu lại, “Tiểu Tắt, ta đi nhóm lửa đây. Người cởi áo quần ướt ra phơi khô để khỏi cảm lạnh, nha?”

Cậu hơi chần chờ, nhưng cũng biết kiểu cách mình thế này rất đường đột nên rút tay lại ngồi nép sang bên. Có điều mắt cậu vẫn dõi theo thân người anh, cảm xúc trong đáy mắt cũng thay đổi liên hồi.

“Những vết thương đó là bị khi nào? Lúc đi giúp việc không bao lâu hay là lúc sung quân? Hay khi đoạt ngòi?” Cậu thấy anh đang bận nhóm lửa thì lẳng lặng hỏi, giọng nói có phần lấp liếm đi cơn giận. “Đau lắm không?”

“Đau lắm chứ, rất đau là đằng khác, nhưng mà chịu đựng chút thì không sao.” Tiếng lách tách vang lên, cuối cùng lửa cũng chiếu sáng cả sơn động. Dáng anh ngồi ngay ngắn trước ánh lửa dịu dàng khiến cậu ngẩn ngơ. Đã vậy anh còn hồn nhiên không biết gì, rằng lời con người ta đến ngồi gần, “Xem ra hang động

này rất sâu, giờ đang mùa đông nên chắc không có rần rết đâu. Nhưng mà người đừng ngồi xa quá, khói thổi ngược sang không tốt đâu.”

Anh thấy vẻ mặt của Tất Tử Hạo thì thở dài một hơi: “Tiểu Tất, tốt xấu gì người cũng là con trai, đừng có sợ này sợ nọ. Cứ yên tâm đi, có ta bên cạnh thì người sẽ không bị thương giống vậy đâu...”

Cậu ngả người vào lòng anh, áp mặt sát vết sẹo xấu xí mà nói, “Ta sẽ không để người chịu những vết thương thế này nữa!” Anh ngẩn ngơ, thấy âm hình cả lòng rồi đưa tay vuốt ve đầu Tất Tử Hạo, “Cảm ơn người.”

“Người bị thương nhiều thế này mà không thấy oán hận sao? Lúc suýt chết, chẳng lẽ người không cảm thấy không đáng?” Cậu vừa đau xót mân mê vết thương mà hỏi.

Anh thấy chỗ vết thương rất ư ngứa ngáy, có cảm giác là lạ trôi lên làm người sượng ngắc nên anh âm thầm nhích ra. Nhưng cái cậu ấm kia được đằng chân lân đằng đầu, tiện thể nhích gần thêm.

“Ta nói rồi, lúc bị thương hay sắp chết, ta đã nghĩ mình muốn sống để cho người khác không phải chịu khổ như thế.” Anh vừa phải ra sức né cậu mà vừa thuyết phục, “Tiểu Tất, ta đi đến Nam Dương, chỗ đó có rất nhiều nước nhỏ và người từ phương khác đến. Một số nước thì yếu trong khi một số nước khác thì mạnh, có người sống rất khá giả và cũng có người nghèo khổ hơn cả Đại Vi... Nên khi đó ta đã nghĩ, nếu có khả năng, ta muốn biến đất nước mình cường thịnh hơn những nước kia.”

Anh dứt lời thì cậu ngẩng lên nhìn thẳng anh nhưng hai tay vẫn không ngừng mân mê, “Tiểu Tất, có lẽ ta không có bản lĩnh thật, trước sau cũng chỉ có con đường chết. Nhưng một nước có nhiều người như vậy, chỉ cần có cơ hội thì họ sẽ tự cải thiện cuộc sống. Nếu tuyển hết những hạt giống tốt ra thì sẽ không ai xài tiếp loại giống xấu vừa mất mùa vừa không kháng cự được gió sương. Chỉ cần mọi người biết có quan viên tốt thì sẽ không ai chịu thứ quan ôi thôi ngồi trên đầu mình... Dù những chuyện ta làm có thể không chính đáng và sai lầm đi nữa, nhưng ta sẽ luôn xem xét và lắng nghe góp ý...”

“Hoàng... ta...” Cậu muốn gọi anh nhưng cảm thấy hai chữ ‘hoàng thượng’ rất ư xa cách, rất muốn gọi tên ‘Quý Bắc’ lắm nhưng lại không có can đảm. Cậu chỉ thấy con tim mình đập loạn nhịp, bóng đêm trong hang động và ánh lửa bập bùng kể bên cạnh thổi phồng xúc động trong lòng cậu. Dáng dấp con người hờ áo trước mặt càng khiến cậu hận không thể cắn nuốt trọn đối phương mới hả dạ, “Ta sẽ giúp người, người có thể...”

“Ta cũng giúp Hoàng thượng nữa!” Một giọng già cỗi ngắt lời, át cả vẻ sau “...ở cùng với ta” của cậu. Cậu lấp bắp kinh hãi quay nhìn bên sâu trong hang động, chỉ thấy Mục lão trượng họ tìm kiếm cả ngày đang đi từ trong ra. Một tay lão nắm một nhúm cỏ mà cười tít mắt, “Hoàng thượng, ta giải quyết được rồi. Đây là thứ cây mà mười năm trước ta từng thấy qua, nếu thuần sẽ thì trong vòng hai năm thôi ta sẽ phối ra được loại lúa có năng suất cao...”

Phương Quý Bắc nghe thế thì mừng hết lớn, buông Tất Tử Hạo ra mà bước đến gần Mục lão trượng, “Mục lão trượng, ông cũng già từ trên xuống đây sao? Ông không sao chứ? Tại làm sao không thấy ông quay về vậy?”

“Lão đầu nghĩ đi lên núi thật không dễ dàng à nha.” Mục lão trượng nói mà mặt mày hơi nhăn nhó, “Còn chuyện kia, thật ra ta hái được cây giống thì mừng quá, nhưng sợ trời lạnh nó bị hư nên mới kiếm tạm chỗ này nghỉ ngơi. Sau đó ngồi nghiên cứu mãi mà quên mất thời gian. Dù sao trong người ta cũng có mang theo lương khô... Phải rồi Hoàng thượng à, có đôi bụng không? Ta còn mấy cái mần thầu nè...”

Anh cũng không khách sáo kéo lão ngồi gần nhóm lửa, vừa gặm mần thầu khô quắt vừa hưng phấn thảo luận, còn thuận tay hơ khô áo quần cho Tất Tử Hạo nữa. Cậu ngồi kế bên nhìn hai con người kia cao hứng nói năng hưng hân gặm mần thầu. Gặm cả cơn giận hừng hực trong lòng cậu nữa.

Chỉ thiếu chút nữa cậu đã nói ra được, ít nhất cũng tranh thủ được chút đỉnh. Cái lão già chết tiệt đó, bảo lớn tuổi mà sao tai còn thính vậy chứ? Bất quá là cây lúa nước thôi, có gì đặc biệt... Tuy nghĩ thế, nhưng khi nhìn sang thì thấy sắc mặt đỏ hồng của anh bên đống lửa. Cũng có thể do anh hưng phấn quá đỏ mặt cũng nên, cả người đều rần rộ sự vui mừng và tràn trề sức sống.

Thôi bỏ đi. Dù lỡ một cơ hội nhưng anh vui mừng thế là tốt rồi.

7. Chương 6

Mèo không ăn mỡ là mèo ngu

~Đông sang, mọi chuyện tiến hành xuôi chèo mát mái. Dù những tân sĩ được chọn không rành chính sự nhưng tốt xấu gì họ cũng là trạng nguyên đương triều, thế nên vẫn nguyện trung thành với hoàng đế. Còn về phần những người dự thi kỹ thuật thì phần lớn có sở trường ở một phương diện, không giỏi luận văn nên họ gánh hết những kỳ thi. Vậy mà họ được cơ hội này lại vô cùng cảm kích nên đương nhiên càng trung thành hơn.

Còn Đàm Nhan Hằng thì bị Tất Tử Hạo cố ý an bài đến một vùng lệ thuộc kinh thành không xa lắm, những thuộc hạ của hắn cũng đều đến nhậm chức ở đó. Những chuyện trong mùa đông đều thông thả như cũ. Phương Quý Bắc cứ nhớ mãi việc nông cụ đã có người chuyên môn nghiên cứu và chế tạo. Còn phôi lúa giống thì không phải chuyện trong một sớm mai mà thành nhưng giờ đã có điểm bắt đầu. Muốn có kết quả cũng phải chờ mấy năm nữa.

Mới nhìn qua thì thấy nước Đại Nhạc đang thoát khỏi cảnh nghèo nàn dưới cuối thời Đại Vi, các phương diện dần trở nên tốt hơn. Nhưng vấn đề mới cũng theo đó mà sinh ra.

Phương Quý Bắc hiểu rõ, dù là nguyện vọng tốt đẹp đi nữa cũng sẽ sinh ra hậu quả đáng sợ. Thế nên từng hành động của anh đều rất cẩn trọng, dù đôi khi cũng rất mạnh dạn. Trên thực tế, mỗi một bước thay đổi anh làm ra đều trong phạm vi kinh thành, phạm vi nhỏ hẹp thế nên dẫu có nhiều loạn xảy ra thì anh cũng không màng đến.

Tất Tử Hạo biết anh nóng lòng muốn cho dân chúng nước Nhạc được ấm no. Nhưng không cần người ngoài khuyên thì anh cũng tự hiểu, đây là chuyện không thể gấp được. Thế nên, cậu chỉ biết đứng cạnh bên mỗi khi anh chau mày để xoa bóp vai, giúp anh khuây khỏa trong giây lát.

Quản trị một nước lớn cũng giống như nấu một món ăn ngon, nhìn thấy rõ nguyên liệu thì tốt biết bao. Cuộc sống người dân kinh thành cải thiện được đôi chút, nhưng những địa phương khác thì cùng lắm thay đổi chút đỉnh mà thôi. Họ cũng không thể rạp khuôn làm theo. Xuất thân Phương Quý Bắc thấp hèn nên anh hiểu rõ, mặc cho triều đình có đổi thay ra sao mà nếu không bảo đảm được quan viên có nhân đức thì sẽ ra thành dân chúng chịu khổ mà thôi.

Ngay cả trong kinh thành cũng có kẻ không xem anh ra gì thì đừng nói những người khác ở xa.

Tất Tử Hạo trải giấy ra mà tay cầm bút lại do dự.

Dù hiện nay chức vị chính của cậu vẫn là thường nhật xá nhân, nhưng trên thực tế chỉ dùng bản ghi chép thoại của triều đình cũng được. Những thời gian còn lại, dù cậu có gắng sức quán lấy Phương Quý Bắc nhưng đã không cần ghi chú nữa. Vì tài văn chương của cậu là hiếm thấy ở đương triều nên dần dà công báo Bán Nguyệt đã giao cho cậu chuyên phụ trách. Tuy bảo Khổng Chi Cao cũng phái người ‘giúp đỡ’ cho cậu, nhưng mấy người đó chỉ quan sát phong cách những bài văn cậu có khuynh hướng chọn chữ không quá phạm can thiệp những chuyện khác.

Tất nhiên cậu không muốn làm điều gì bất lợi cho anh – Tuy ban đầu cậu định dùng công báo để khống chế tầng lớp nho sinh, thậm chí là cả dân chúng. Có điều giờ ý niệm đó đã chết hẳn trong đầu cậu.

Phương Quý Bắc không cách nào tưởng tượng được mưu kế của cậu, thậm chí cả Khổng Chi Cao cũng nhìn không ra khuynh hướng mà cậu chọn bài văn – Dần dà trong thâm lặng, cậu đã ảnh hưởng đến vô số người. Chỉ với mấy câu nói ám chỉ nhỏ nhặt, cậu đã đưa tư tưởng ‘thiên tử đương triều hết mực anh minh’ thâm nhập vào lòng người.

Tuy nhiên bản thảo này... tuyệt đối không thể đăng, nhưng liệu cậu có muốn cho anh hay không?

Từ trước đến nay, rất ít khi cậu lại dùng dạng thể này. Bởi vì một giây phút chần chờ sẽ là cái khác biệt giữa sống và chết. Vậy mà vì chuyện con con này, cậu lại chưa quyết tâm. “Giấu thì không được, mà kéo

dài thì kẻ bị mang họa sẽ càng nhiều. Nhất định hắn sẽ không vui... Nếu biết chắc chắn hắn sẽ thất vọng và đau lòng lắm...”

Một mình cậu ngồi trong quán báo lâu bầu. Thật là đau đầu.

“Tiểu Tắt, người đang làm gì vậy?” Giọng nói quen thuộc khiến cậu giật bắn người, thế nên không kịp giấu đi tờ giấy đang xem. Cậu hoảng hốt hỏi Phương Quý Bắc vừa bước vào, “Hoàng thượng, sao người lại tới đây?”

“Ta không có gì làm nên đến xem người thôi.” Phương Quý Bắc cười bảo, “Các người xử trí mọi chuyện đâu vào đấy nên ta hết chuyện làm, thiết rảnh tới mục xương...”

“Rảnh?” Tắt Tử Hạo nhướn mày. “Không biết là ai đã khuya khoắt mà còn ngồi đọc tấu chương, giờ lại mò đến nói rảnh rồi sao?”

“Vì ta không biết nhiều chữ nên đọc chậm đó thôi.” Phương Quý Bắc lúng túng bào chữa, vừa hay đảo mắt nhìn quanh lại thấy tờ giấy mà cậu đang xem dở. “Cái đó là gì vậy? Tờ công báo sao?” Trong lúc cậu do dự thì tờ giấy trong tay đã bị anh giật lấy.

Anh mở tờ giấy ra đọc, càng nhìn thì sắc mặt càng rất đổi khó coi.

Thời điểm nghĩa quân giành thiên hạ, cứ mỗi lần đánh bại một thành trì thì trong nghĩa quân lại so sánh nhau để tìm người có năng lực làm lãnh đạo và quan viên xưa nguyện ý thuận theo lòng dân mà làm trợ thủ. Ở kinh thành cũng thế. Tuy nói kinh thành đầy dẫy quan lớn nhưng chức phủ doãn tam phẩm nhỏ bé thật sự không tính là gì, nhưng dấu gò cũng là quan phụ mẫu của dân nên vẫn có chút thực quyền. Kẻ ngồi ở vị trí này là Lý Tự, kẻ thủ hạ Phương Quý Bắc tin tưởng.

Bản tín hàm này thực tế là đơn kiện tên đó.

Tuy trong kinh thành có nhiều bộ phận xử lý đơn kiện này, ví như bộ Lại, bộ Hình hay Đại Lý tự, ngặt nỗi mấy nơi đó đều do nhân vật chủ chốt từ nghĩa quân nắm giữ. Dù có quan cũ và quan mới đi nữa nhưng thế lực hai bên vẫn cách xa. Chỉ nội chuyện cảm thông cho nhau cũng đủ cho những bộ phận đó nhắm mắt làm ngơ, huống hồ Lý Tự cũng không làm chuyện rùm beng lên. Người chịu hao tổn phần lớn là dân chúng của ngoại thành, mà ngăn cản họ chạy đến kinh thành là việc quá dễ dàng.

Cái duy nhất hắn không lường được là ở ngoại ô cũng có công báo Bán Nguyệt.

Phương Quý Bắc đọc rất chậm. Giờ số chữ anh biết không phải là ít, nhưng đọc loại văn chương đao to búa lớn mà chắc chắn là tên thư sinh nào đó viết thật sự đau khổ lắm. Tắt Tử Hạo đứng cạnh nhìn sự chuyển biến trên khuôn mặt anh.

Thật giống như trái tim bị bóp chặt đến nghẹt thở.

Anh chau mày, nỗi đau lòng và thất vọng hiện rõ trên mặt, hàm răng trắng cắn chặt môi đến độ hằn ra dấu răng. Cậu thấy mình thật tình hết thuốc chữa rồi, trong tình huống thế này cậu lại thấy bản thân giận hờn hực.

Những tên đó lại dám khiến anh thất vọng, thật sự không thể tha thứ được. Cậu khát khao muốn ôm con người kia vào lòng mà vuốt ve, muốn an ủi anh rằng mấy tên đó có phản bội cũng không can hệ gì, anh còn có cậu mà.

Tay cậu đang vươn ra giữa chừng thì nghe tiếng anh vang lên, “Người nói có ai thích hợp làm phủ doãn kinh thành hả?”

Cậu ngẩn ra nhìn anh, “Người muốn bãi chức quan của Lý Tự?”

”Bãi quan?” Anh cười hừ một tiếng, “Tất tướng, người rành luật pháp hơn ai hết. Nếu tội trạng hắn là thật thì nên xử lý thế nào đây?”

”Nhẹ nhất thì lưu đầy, thậm chí là xử tử, chủ yếu phụ thuộc vào ý Hoàng thượng.” Cậu nhìn anh thì đã hiểu suy nghĩ của anh. “Hôm nay ta trở về sẽ lập tức chuẩn bị. Đợi cho bộ Hình điều tra xong, ta sẽ viết một bài bố cáo trên công báo. Hay là viết luận văn? Bằng không dùng thể Bình thư (1) đi?”

Anh quay sang nhìn cậu thì khẽ gật đầu.

Cậu thấy ánh mắt của anh mà thấy lòng mình khó chịu nhưng lại không thể ôm người ta vào lòng, nên chỉ biết khuyên một câu chán ngắt, “Người rồi cũng thay đổi, Hoàng thượng đừng nên làm khó mình chỉ vì cái sai của kẻ khác...”

“Ta không sao mà.” Anh cười dịu dàng, đưa tay xoa đầu cậu nhóc. “Ngày đầu tiên vào cung, ta cũng đã chứng kiến chuyện Tiểu Xuyên làm rồi.”

Anh hướng tầm mắt xa xăm ra ngoài khung cửa, “Không phải là ta không biết. Trong rừng rậm ở Lĩnh Nam, mọi người thậm chí chỉ vì một con rết cũng có thể giết người khác. Không có gì đáng nói cả, người không chết thì ta chết... Một khắc trước còn là bằng hữu cùng sống cùng chết, mà tích tắc sau có thể vung đao giết thẳng tay...”

Không phải anh không biết, mà là lúc bắt đầu chỉ ngây thơ nghĩ, nếu ai cũng có cơm ăn thì chuyện này sẽ không còn xảy ra.

Nhưng chỉ vô dụng thôi, dục vọng là cái túi không đáy chẳng hề biết thỏa mãn là gì. Anh em như thể tay chân, thể thốt rằng vì dân khởi nghĩa mà trong tích tắc đã thay đổi mặt nạ, kẻ khởi nghĩa đi áp bức lại chính người dân. Những kẻ đó trừ ra cho bản thân vui vẻ thì cái gì cũng không màng. Họ có địa vị cao thì càng muốn nhiều hơn, đã quên hết đi những cực khổ từng chịu của ngày xưa.

Anh cúi gục đầu khiến hàng mi cong hiện rõ ra, còn cậu lại nhìn không được vẻ mặt của anh.

“Hồi nãy... vì sao lại vì con rết mà giết người vậy?” Cậu muốn chuyển đề tài nên bật hỏi.

“Đương nhiên là vì ăn.”

“Hả?”

Anh ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhếch môi cười tởn.

“Mùa đông không có cây trái gì nên sâu với chuộc đều ăn được, mùi vị cũng không tới nỗi nào.”

Anh không có nhận ra biểu tình hoảng sợ và kinh tởm của người thiếu niên dù cậu ráng giữ cái kinh hoàng đó trong lòng. Buồn nôn quá đi.

Đoạn cậu bước lên ôm lấy eo anh, áp gò má vào ngực anh mà thì thầm, “Thực sự thống khổ quá...” Anh ta đã trải qua bao nhiêu cực khổ để sống sót, bây giờ lại chịu sự phản bội của những người bên cạnh mình.

Phương Quý Bắc ngây người ra, nhưng anh mỉm cười ngay rồi đưa tay vuốt ve cái đầu bù lù đang dựa vào ngực mình. Tóc cậu nhóc này rất mềm nên sờ vào mới thoải mái làm sao.

“Đều là chuyện cũ rồi, không sao đâu.” Đứa nhỏ này lại quan tâm anh đến vậy.

Động thái của bộ Hình cũng nhanh chẳng kém, phút chốc đã kiểm chứng rõ ràng tội trạng của Lý Tự rồi giao lại cho Phương Quý Bắc định đoạt.

Yêu cầu của bộ Hình thường khá cao nên rất ít có người mới, vì vậy họ thường có xu hướng khoái trá ra mặt khi thấy kẻ gặp họa. Ai cũng thấp thỏm ngồi chờ hoàng đế xử lý hấn ra sao, còn bên nghĩa quân thì hôm nào cũng có người vào cầu xin tha giùm. Thế nên trong mấy ngày nay hoàng cung náo nhiệt như cái chợ.

‘Không phải lánh mặt là sẽ không bị phát giác, đừng có mượn cớ này nọ gì.’ Phương Quý Bắc giáp mặt với từng cổ nhân đều nói như thế — Luật pháp vốn bất dung tình, không thể cứu người được đâu. Anh giữ khuôn mặt sắt đá như thế cho đến chiều đã thành ra một đừ. Cái mệt của thân thể chỉ là chuyện nhỏ, nhưng sự nhọc lòng bên trong mới là nguyên do chính.

Tất Tử Hạo lặng yên nhìn anh mà hết sức đau lòng.

Nhưng sự đau lòng đó liền thay đổi sau khi Lý Ca xông tới.

Lý Ca là muối muối của Lý Tự, là một người nữ xinh đẹp thân vận áo hồng. Nghĩa quân không có bài xích nữ nên Lý Ca đã theo quân đội đánh giặc từ ban đầu, dù chủ yếu ả chỉ phụ trách về lương thực và quần áo này nọ.

Ả rất quen với Phương Quý Bắc, quen thân tới mức khiến Tất Tử Hạo nghiêng răng trèo treo!

— Con ả dám nhào vào lòng anh mà khóc! Còn táy máy tay chân nữa!

Con đàn bà chết bầm, mau buông tay ra cho ta! Không được chạm vào hần, thứ óc bả đậu!

Giờ phút này, Tất Tử Hạo hoàn toàn không nhớ văn nhã phong độ là cái thá gì, mắt hực lửa nhìn hai người, chỉ chưa thiếu điều xông lên tách bọn họ ra thôi.

Kèm chế cái gì mà kèm chế!? Người trong mộng của mình bị người ta sàm sỡ mà còn lo kèm chế là sao!

Cậu vừa tính sấn lên thì cũng may anh đã đẩy con ả Lý Ca ra, “Tiểu Ca, muối có nói gì cũng uống thôi, ta sẽ không thả Lý Tự ra đâu. Nếu trước đây muối dùng khí lực hôm nay vào cung cầu khẩn mà lo khuyên hần thì đâu đến nông nỗi này.”

“Có rất nhiều người cũng làm vậy, chẳng qua ca ca muối là bắt chước làm theo thôi, sao lại bị rơi đầu chứ?” Lý Ca nước mắt ràn rụa khóc nhìn Phương Quý Bắc, “Hoàng thượng, người luôn thương yêu muối, trước giờ đối rất tốt với ca ca muối... Xin người hãy bỏ qua cho huynh ấy đi, có được không? Chúng muối không xứng đáng làm quan nữa...”

“Có nhiều kẻ cũng làm vậy không có nghĩa là cho hần dùng có đó làm bậy. Tiểu Ca, nếu muối nói biết có kẻ khác cũng như vậy thì cứ trực tiếp đi tố cáo hần. Chỉ cần thẩm tra ra là ta sẽ xử trí giống nhau.” Anh cất tiếng, trong câu nói đượm đầy sát khí. “Tiểu Ca, mọi người ai cũng xuất thân từ nghèo khổ. Nếu muối là người thân của người bị bức chết kia thì muối nghĩ sao? Muối có tha thứ cho hung thủ hay không?”

Sắc mặt Lý Ca tái nhợt, “Nhưng ca ca...”

Phương Quý Bắc lắc đầu, “Hần không có gì khác biệt. Tiểu Ca, muối không thể nghĩ rằng ai cũng là muối cả.”

Lý Ca cắn môi, ngập ngừng hồi lâu thì nói, “Hoàng thượng, chỉ cần người thả ca ca ra thì chuyện gì muối cũng chịu làm.”

Một tiếng Rắc! sắc lẹm vang lên, là cây bút lông trong tay Tất Tử Hạo gãy gọt làm đôi.

“Tiểu Ca, muối về đi, ta không cần muối làm gì cả.” Phương Quý Bắc nói trong khi vỗ về đầu ả. “Muối không cần vào cung nữa, ta sẽ không đối ý đâu.”

Lý Ca cúi đầu, đáy mắt ả lóe lên sự mưu tính.

...

“Thì ra Hoàng thượng thích xoa đầu người khác lắm sao?”

Lý Ca vừa đi khỏi thì cậu lên tiếng ngay, vẻ mặt rất khó chịu. Anh bước đến gần cậu, đang tính vươn tay ra xoa đầu cậu thì dừng lại, anh lúng túng gỡ đầu, “Cái đó chỉ là... thói quen thôi.”

“Ta không phải là con nít.” Tất Tử Hạo thấy tay anh rứt lại thì đầu óc đầu tranh tư tưởng dữ dội, rốt cuộc sắp được sờ đầu mà lại không được sờ.

“Ta biết mà.” Phương Quý Bắc trầm nghĩ, nếu nói về tuổi thì Tiểu Tất vẫn chỉ là đứa nhỏ thôi. Huống hồ chỉ có con nít mới ưa cường điệu như thế.

“Ta không giống với con ả kia.”

“Ta biết mà.” Đương nhiên không giống rồi.

“Ả nữ nhân đó thích Hoàng thượng.”

“Ta biết— Hả?”

Anh kinh ngạc nhìn cậu.

Đúng là chậm tiêu thiệt mà.

“Biểu hiện ả đã rành rành ra đó, dám nói muốn cho người làm gì ả cũng được...” Cậu bĩu môi một hơi dài. “Thật đúng là biết suy nghĩ, muốn hưởng sái cả hai sao? Vừa cứu được ca ca vừa lên làm hoàng hậu, đúng là cầm đũa mà chẳng biết coi nòi.”

“Ta không thể nào cưới cô ấy được.” Anh lắc đầu, quen tay muốn xoa đầu cậu nữa nhưng cũng may anh rút lại kịp thời. “Người thừa biết mà.”

“Chẳng phải đó đã là chuyện xa xưa rồi sao? Người... nặng tình với Tiểu Hồng cô nương đến thế à?”

“Không phải vậy, nhưng Tiểu Tất à, có vợ thì tốn nhiều tiền lắm. Nếu ta thật sự thích ai đó thì không sao đi, nhưng ta không có nên coi như chấm hết thôi.” Anh lên tiếng. “Sống cả đời không phải chuyện dễ như vậy.”

“Lần đầu tiên ta nghe hoàng đế mà phải lo nghĩ chuyện dành tiền để cưới vợ.” Cậu nhin không được cười, nghiêng mặt nhìn sang Phương Quý Bắc.

“Vì những hoàng đế khác không có ai nghèo như ta vậy.” Anh thấy cậu nhóc thế này rất ư dễ thương, ráng gượng cười lại với cậu trong khi kèm nén bàn tay muốn vươn ra vuốt tóc cậu.

Tuy ngoài mặt cậu cười nhưng trong lòng lại thấy bất an – Bộ dáng con ả đó không phải loại dễ dàng bỏ cuộc. Cậu phải cẩn thận mới được.

Trên đời này có động thái gọi là giết gà dọa khỉ. Rất hiển nhiên, việc Phương Quý Bắc nói ra và Tất Tử Hạo đi thi hành là một ví dụ.

Tất Tử Hạo dùng ngôn từ đơn giản, viết một bài giải thích sự tình đăng lên công báo Bán Nguyệt. Một mặt là cảnh cáo những kẻ rục rịch, mặt khác cũng chiêu cáo thiên hạ rằng họ có thể dùng công báo để tố giác những hành vi trái đạo của quan lại. Kết quả là mỗi ngày cậu bị thư tín đề đến thở không nổi. Tuy trong quán báo có nhiều người có thể giúp cậu, nhưng những người đó đều không có năng lực quyết đoán. Huống chi có một số thư mang phong cách cáo trạng nên văn vẻ rất khác lạ.

Ngay cả mấy lần Phương Quý Bắc thấy Tất Tử Hạo cầm một đồng thư về cung thì anh cũng chịu không nổi.

“Tất tướng, việc người làm đã quá nhiều rồi, không cần quan tâm thêm chuyện vặt đó. Có vấn đề gì cứ nói thẳng với ta là được.” Tốt xấu gì anh cũng biết không ít chữ, cũng tạm gọi là giúp được chứ.

Cậu liếc anh một cái rồi lắc đầu, “Sau đó để Hoàng thượng ngồi đọc đến nửa đêm sao? Vậy chẳng bằng để ta làm, ít ra ta có thể tóm gọn câu chữ giản dị để cho người đọc.”

Cái này là nói đúng luôn, nhưng anh vẫn chần chờ, “Nhưng gần đây người không có nghỉ ngơi được đàng hoàng, hai mắt thâm quầng rồi kìa.” Anh tới gần, hơi cúi đầu đưa tay lướt qua gò má cậu. Cậu ngược lên mỉm cười, cũng dí dỏm đưa tay vuốt má anh lại, “Còn sắc mặt người thì sao chứ? Vậy mà còn nói ta.” Hai người nhìn nhau một lát, chốc sau anh bật cười khiến cậu cũng cười theo.

Suy cho cùng, anh cũng là người thô thiển, dù trong triều có nhiều thần tử nhưng không có bao nhiêu người có năng lực – Một phần trong đó là người thô tục, còn số khác... nếu họ trị nước tốt thì Đại Vi đã không bị diệt.

Còn so về mặt làm hoàng đế, Phương Quý Bắc có hai ưu thế lớn. Thứ nhất, anh có toàn quyền xử lý chính sự, muốn thay đổi điều gì đều không khó khăn vì không có quy chế “tiền đế” này nọ. Thứ hai, anh nắm binh quyền gần như không thể phá vỡ trong tay.

Về phần khuyết điểm thì cũng quá rõ, anh chỉ hận một ngày không thể xử lý quốc sự cả mười canh giờ kìa. Nếu anh cố gắng thêm chút nữa thì có lẽ cứu được mạng những người này. Giống như lúc anh dẫn binh vậy, một mệnh lệnh của anh bằng với hàng nghìn sinh mệnh. Có đôi khi anh cũng sợ hãi lắm chứ, thế nhưng không còn cách nào khác. Nếu anh không làm thì hậu quả càng xấu hơn.

Anh cười mà thấy như trút được gánh nặng, nhìn cậu bé trước mặt mà cảm nhận anh vẫn còn may mắn. Bên ngoài triều, anh có con người thông minh Khổng Chi Cao và vị văn sĩ chính trực Ngô Tam Tỉnh. Trong cung anh lại có Tất Tử Hạo, dù tuổi thiếu niên này còn nhỏ nhưng cái gì cũng biết. Đại Nhạc của hiện nay được thế này quả là đáng kể, mà công của cậu thiếu niên này là rất nhiều.

Cậu thấy anh xuất thần suy nghĩ thì tưởng anh đang lo về mấy bức thư, bèn nói, “Kỳ thật bao nhiêu đây với ta không phải gánh nặng gì, nếu so ra thì việc kiểm chứng còn phiền phức hơn. Giờ chúng ta nhận chỉ là thư trong kinh và vùng ngoại ô thôi, đợi tới khi sức ảnh hưởng của công báo lớn hơn thì...” Cậu ngừng ở đó mà thâm than trong lòng.

Vốn tính an ủi anh, vậy mà vòng vo một hồi lại nói về cái đề tài nặng nề này là sao? Cậu bị con người trước mặt này ảnh hưởng rồi, làm sao đây? Gần mực thì đen thiệt sao?

“Kinh thành, Trục Đãi, Hồ Quảng, Giang Nam, Tứ Xuyên, Lĩnh Nam...” Phương Quý Bắc chau mày đếm. “Chỉ ít những địa phương này cần làm tốt thì tình trạng của Đại Nhạc mới khá được. Nhưng hiện nay, ngay cả kinh thành còn đủ chuyện lùm xum... Mấy chuyện này không đưa tới bộ phận đảm trách ở địa phương mà gởi tới người, chẳng lẽ mấy địa phương kia đều ăn không ngồi rồi?”

Cậu thật muốn vươn tay miết thẳng trán anh ra, lại ngơ ngẩn nhìn mà quên mình tính nói gì.

“Tiểu Tất, người nói coi giờ phải làm gì để dọn sạch đám thói nát này?” Người dân bị ức hiếp muốn dâng cáo trạng, mà kẻ cố tình chèn ép họ lại chính là đám nha môn nhận đơn kiện, ít nhất cũng là cầu kết lẫn nhau. Nhưng nếu ai cũng muốn đưa đơn kiện vào cung cho anh và các vị tể tướng xử lý, vậy rốt cuộc bộ Hình và Đại Lý tự đang làm cái quái gì?

Cái đau đầu hơn hết là chưa chắc những đơn kiện đó là thật, mà một mình hoàng đế không thể kiểm chứng được hết, nói tới nói lui vẫn phải dựa vào những quan viên đó. Thậm chí sẽ có chuyện nực cười là chính bọn chúng đi tra rồi tự thẩm mình luôn, kết quả ra sao thì ai cũng đoán được.

Đối với tình huống như vậy thì đại đa số hoàng đế đều bỏ lơ ngoài tai, không muốn gây lộn xộn mà cũng không muốn chuyện bé xé ra to.

Nhưng Phương Quý Bắc không phải đại đa số hoàng đế. Nếu thật vậy thì Tất Tử Hạo đã không thích anh rồi. Cậu thích anh tới độ thấy bộ dáng cau có của anh thì muốn dồn hết tâm trí sức lực để khiến anh vui vẻ hơn một chút.

Khổ nỗi là giờ hai người đứng gần đến mức làm đầu óc cậu mù mờ, suy nghĩ cả buổi mà lòng thật tình không muốn đụng đến chính sự, miệng cũng khô khốc đi.

Cậu đứng lên tính rót trà mới phát hiện bình đã cạn nước. Anh bèn đứng dậy, “Sao? Hết trà rồi hả? Để ta đi lấy cho.”

“Hoàng thượng, người đã quên mình có cung nữ hầu hạ rồi sao?” Cậu ngăn anh lại. Có dạng hoàng đế muốn làm mấy chuyện này mới thật hiếm hoi. “Để tiết kiệm thời gian thì sai người hầu hạ không có gì là sai, không cần tiết kiệm đến vậy.” Cậu đi ra cửa dặn dò người hầu xong thì quay vào trong khuyên anh, “Bổng lộc của ta dư sức mua một đám người hầu, sao bệ hạ phải nghiêm khắc với mình như vậy?”

“Tại ta quen thói.” Anh cười trừ. “Ta cũng đâu phải người cao sang gì, có người lo cơm ăn áo mặc là thấy đủ rồi.” Cậu vừa muốn nói gì thì cung nữ đã bưng ấm trà vào để lên bàn.

“Tiểu Ca?” Anh tính nói cảm ơn nhưng nhắc thấy cung nữ kia đã hết hồn.

Tội của Lý Tự đã định xong, nhưng chưa tới ngày xử trảm. Vẫn còn có nhiều kẻ mò đến xin tha giùm cho hần nhưng lại không thấy Lý Ca đâu. Anh cứ nghĩ cô ta đã bỏ cuộc, nào ngờ lại chạy vào cung làm cái chuyện này.

“Hoàng thượng có sai bảo gì sao?” Á Lý Ca kia mặc áo cung nữ màu hồng phấn tỏ ra rất điềm đạm.

“Sao muội lại vào cung, còn ăn bận vậy nữa?” Anh sa sầm mặt hỏi.

“Tiểu Áu bị bệnh nên muội mới phải làm thế này, dù sao cũng có thể kiếm chút tiền sống qua ngày.” Lý Ca nói mà nhìn Phương Quý Bắc. “Hoàng thượng cũng biết là toàn bộ tài sản của Lý gia đã sung công. Nếu

muội không kiếm chút gì làm thì sợ là không có cả cơm để ăn.” Ả nói câu này làm Phương Quý Bắc không nói gì được, anh cũng không hỏi thêm mà bàn chuyện tiếp với Tất Tử Hạo.

Có điều cậu nhóc kia sao thấy hơi kỳ kỳ ta, lâu lâu cứ trợn người ra đó, còn nghiêng răng ken két nữa?

Đương nhiên, anh không biết cậu đang tức giận và đang lên cơn ghen đến mức nào.

Tất Tử Hạo về phòng rồi thì nghiêng răng nghiêng lợi tới tởm quai hàm.

Con đàn bà chết dẫm kia, cái mặt và cử chỉ đó rõ ràng là có âm mưu làm loạn.

Chuyện trong cung đều do bộ phận của nghĩa quân cũ quản lý nên Lý Ca muốn vào cung là quá dễ. Thậm chí... ai cũng khoái cho màn tình tứ của ả với Phương Quý Bắc thành công nữa. Cũng có nhiều kẻ nhắc đến chuyện hậu cung nhưng Phương Quý Bắc đều ngăn hết.

... Thật chẳng nên khuyên anh ta kiếm người hầu hạ. Biết bao người con gái trong cung, ai lại không ôm mộng được hoàng đế vừa mắt để một bước lên trời chứ? Đúng là cái rừng thiêng nước độc.

Cậu thật ư hối hận, trong khi đầu óc phải ra sức cảnh giác thêm.

— Không được! Không thể để mình hấn tự dần ra đó! Biết đâu nửa đêm con ả chết tiệt kia tập kích bất ngờ thì...

Cậu hoàn toàn phớt lờ chuyện anh có võ công cao cường và vóc dáng cường tráng, cứ ngồi đó tưởng tượng anh bị con ả kia tấn công rồi hoảng hốt. Cậu còn chưa nghĩ ra cái cơ nào đã chạy vội tới cửa tấm cung, hùng hục tông cửa xông vào.

Trong tấm cung có hai người, là ả Lý Ca đang cầm chén nước gì đó đưa cho Phương Quý Bắc. Ả nghe tiếng cửa mở thì quay ngoắt người lại, vừa thấy Tất Tử Hạo ánh mắt ả đã kinh hoàng, tay cầm chén run bần bật. Anh vội đón lấy cái chén mà cười với cậu, “Tất tướng, trẻ thế này còn chưa ngủ sao, tới đây có chuyện à?”

Sắc mặt Tất Tử Hạo hết sức bình tĩnh, “Hoàng thượng, Lý cô nương, khuya thế này rồi sao hai người còn chưa ngủ? ‘Cô nam quả nữ ở cùng phòng’ thế này, có chuyện gì sao?”

Tuy câu hỏi là cho hai người nhưng thực tế cậu luôn chăm chăm nhìn Lý Ca mà nói. Ả bị cậu nhìn tới luống cuống bèn lảng mắt đi chỗ khác, “Ta... ta chỉ mang thuốc bổ đến dâng cho Hoàng thượng thôi...”

Trong lòng ả thấy kỳ lạ, dù sao ả cũng là người theo ra chiến trường nên theo lý không dễ bị dọa thế này. Nhưng ánh mắt của tên Tất tướng kia thật rất đáng sợ khiến ả không dám nhìn thẳng. Khí thế rất mạnh mẽ... Còn có... sự thù ghét rất sâu đậm...

“Nếu người dâng xong rồi sao còn không lui ra?” Cậu lạnh lùng nói trong khi tay chỉ thẳng ra cửa.

“Dạ? Cái này...” Ả không thể ra được, ra ngoài thì hỏng chuyện hết!

Tuy Lý Ca nghĩ vậy nhưng rốt cuộc cũng bị dọa đến chạy ra ngoài. Thôi, cứ đợi lát nữa tới thời cơ thì quay lại.

Tất Tử Hạo đóng cửa cái rầm rồi hầm hầm đi tới trước mặt Phương Quý Bắc, “Cũng do bệ hạ nói ả ta không có ý tốt với người, vậy bệ hạ cho ả vào đây làm gì—” Cậu đang thao thao bất tuyệt thì đột nhiên nhìn chăm chăm cái chén anh đang cầm.

Anh bị cậu rầy la cũng quen rồi nên chỉ cười trừ, “Ta đang tính xem hết mớ tấu chương này xong mới ngủ. Tiểu Ca nói chén thuốc bổ này có thể giảm mệt mỏi và bổ thân nên ta mới cho muội ấy vào.”

Anh nói xong thì gãi gãi đầu, “Ồ phải ha, thân thể của Tiểu Tất yếu đuối vậy nên tẩm bổ thêm mới đúng. Người uống cái này đi.” Anh đưa chén thuốc kề sát mặt cậu, “Người uống hết rồi ngủ một giấc cho ngon đi. Ngày mai trời sáng chậm, nên cứ ngủ thêm chút để khỏi thâm quầng nữa, chứ không nhìn cứ như bị ai đánh vậy.”

Tất Tử Hạo cúi nhìn chén thuốc trước mặt mình, tóc mai dài của cậu phủ xuống che khuất nụ cười nhếch.

Mỡ đưa đến miệng mà không ăn thì ngu quá rồi?

Đã dặn hẳn phải cẩn thận mà không nghe. Mình đã không cho con ả kia thừa cơ thì giờ có phồng tay trên cũng không có gì quá đáng.

Khát vọng cậu với anh đã lan tràn quá mức rồi.

Cậu vươn tay nhận lấy chén thuốc mà từ tốn uống, uống xong thì đặt chén lên bàn rồi cáo từ về phòng. Vừa đi tới cửa, tay mới chạm vào then cậu đã ngã quỵ.

“Tiểu Tắt?!” Anh kinh hoàng bổ nhào đến ôm lấy cậu, miệng không ngừng gọi, “Tiểu Tắt! người làm sao vậy?!” Đợi chút ta đi kêu—”

Nửa câu còn lại, anh không có cơ hội dứt lời...

...mà bị nuốt chửng mất.

~Bàn giải đáp thắc mắc vắn xoắn

~(1) Bình thư là loại kể chuyện dân gian bằng thoại.

8. Chương 7

Cảnh ô long sau tấm cung cài then

Phương Quý Bắc dần ra hồi rất lâu, hoàn toàn chẳng biết ắt giáp gì. Thậm chí khi cậu thiếu niên luôn đầu lười vào miệng anh cũng không có phản ứng. Không phải anh không biết đây là gì, mà là không hiểu tại sao mình lại bị nút môi thế này.

Anh luôn thương yêu cậu thiếu niên này như đệ đệ của mình vậy. Mà đệ đệ thì không nên làm mấy hành động này mới phải?

Nụ hôn kịch liệt như muốn nuốt chửng người vào bụng. Cậu bấu chặt anh, khát khao nhào nấn rồi xé toạc anh ra mà chui vào nhưng lại không nổi.

Cậu cuồng say cắn môi anh, hương vị bấy lâu nay mình thêm khát quả thật ngon lành đến mức đầu óc cậu hoàn toàn trống rỗng, cả người giờ chỉ hành động theo bản năng. Chót lưỡi luôn sâu vào liếm láp nước dãi anh mới ngọt lịm làm sao. Cậu cố tình dùng lưỡi kích thích để anh phải nút theo khuấy động của mình.

Mà hai tay cậu nào có chịu rảnh rang, tha hồ sờ mó bóp nắn tứ tung, cả người cọ sát vào anh. Thậm chí cậu bạo đến độ vạch áo anh ra mà luôn tay vào trong.

Bàn tay cậu lạnh ngắt mân mê chỗ ngực khiến anh rùng mình một cái, mới chạm lục phát hiện ra tình cảnh của mình. Thoảng chớp sắc mặt anh đỏ bừng, ra sức cố gỡ cái cậu nhóc trên người mình ra.

“Tắt Tử Hạo, người đang làm gì đó?” Anh trừng mắt la to cậu thiếu niên.

Cậu chậm rãi ngẩng mặt lên, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng với đôi mắt mơ hồ như không hề nghe câu anh hỏi, cứ thế đắm đuối nhìn anh. Làn môi phấn khê mở lộ ra chót lưỡi mị hoặc.

Anh không có kinh nghiệm nhưng không có nghĩa là anh không biết thưởng thức. Hơi thở Tắt Tử Hạo dồn dập cộng với cảnh đây màu ân ái này, nếu anh còn không nhận ra cậu bị hạ được thì đúng là ngu hết thuốc chữa rồi. Anh thấy vừa nóng lòng mà vừa giận thay cho cậu, “Tiểu Tắt, người thấy tức ngực không? Có khó chịu lắm không? Làm sao mới—”

Anh chậm chậm lần tới tính xem tình trạng của cậu, ngờ đâu lại bị ôm bấu lấy nữa. Cậu vừa gắng sức ma sát đeo bấu eo anh trong khi vừa lần tay sờ soạng ở dưới. Anh muốn tránh ra nhưng sức mạnh dục vọng của người bên dưới quá lớn đi, hơn nữa anh sợ làm cậu bị thương nên không dám mạnh tay. Thế mới ra cái cảnh tình nồng đã sẵn mà mặt ngoài cứ lẩn lưa.

“Người ta khó chịu lắm...” Rốt cuộc cậu cũng mở miệng, giọng nói khàn khàn nồng nặc mùi gợi tình làm anh run cả người. “Ta thấy nóng quá...”

“Người— người đợi chút, ta ra ngoài kiếm thái y ngay...” Anh lắp bắp trả lời.

Để gì cậu chịu buông tha, ngược lại tay còn vuốt ve phần dưới thân của anh. Cổ họng anh khô khốc, biết mình không thể tiếp tục liên rắng đẩy hai tay cậu ra, “Tiểu Tất, người rắng đợi chút đi, thế nào thái y cũng có thuốc giải...”

Cậu ngẩng đầu lên với vẻ mặt ảm ức và đôi mắt trong ngần mà tỉ tê, “Nếu... nếu có thuốc giải thì con ả kia đã không đưa chén thuốc này cho người...”

Đương nhiên giờ anh biết chén thuốc đó có vấn đề, cũng biết luôn loại xuân dược này không có thuốc giải, vì thật ra nó không phải thuốc độc. Nếu Lý Ca đưa cho anh uống chén thuốc đó, đoán chắc cô ả biết anh phải ăn nằm với người khác mới giải được.

Nhưng mà... biết chạy đâu tìm người ăn nằm với Tiểu Tất đây?

Trong lòng anh kỳ thị cái cách đó, cảm thấy bản thân khó chịu mà không biết giải thích ra làm sao. Anh suy ngẫm thì thấy đại khái đi kiếm nữ nhân như vậy cũng không xong — Bắt ép người ta là không tốt, nhưng nếu có ai tự nguyện thì lại khó tránh khỏi chuyện họ muốn Tiểu Tất phải chịu trách nhiệm. Mà đâu phải nữ nhân tùy tiện ở đâu ra đều có thể xứng đôi với Tất Tử Hạo vừa thông minh vừa xinh đẹp thế này. Với lại, chưa chắc anh đã bằng lòng chuyện người nữ nào tùy tiện hiến thân rồi lấy cậu luôn đâu.

Trong khi anh đang do dự thì động tác của cậu mỗi lúc mỗi táo tợn, chưa chi đã cởi phanh áo anh ra lộ hết nửa người trên. Một tay cậu đang vật lộn với đai quần anh trong khi tay kia đã luồn vào được bên trong khố, đang ra sức vuốt ve bóp nắn dục vọng anh.

Chưa có bao giờ anh trải qua cảnh này nên rắng vừa né tránh vừa suy nghĩ cách giải quyết.

Hình như khỏi cần nữ nhân cũng được mà? Không phải chỉ cần làm cậu ta phóng tiết ra là ổn sao? Dùng tay cũng được—

Mà khoan đã! Đột nhiên anh nhớ tới một chuyện giống như có ai đổ mười lu nước lạnh xuống đầu vậy.

Tiểu Tất là người trong cung nên đã bị thiếu rồi, vậy làm sao phóng tiết được? Anh nghĩ tới đó thì lòng lạnh ngắt, tư tưởng quay cuồng ngơ ngác nhìn con người làm loạn xạ trước mắt mình.

Xuân dược hay thuốc tráng dương đều hoạt động giống nhau, chỉ cần phóng tiết ra là ổn. Nhưng đối với thái giám không thể nào phóng tiết thì chẳng lẽ... bị tắc nghẽn sao? Vậy có vấn đề gì không?

Cậu nhóc trước mắt mình, cả làn da trắng đều ửng đỏ toát ra sắc đẹp mê li. Hơi thở khê khàng từ làn môi phần ư ừ ra, đôi mắt cong veo hớp hồn người hoàn toàn.

Anh không dám đẩy cậu ra, cũng không dám để cậu một mình trong phòng mà chạy tìm thái y, sợ mình vừa đi khỏi thì cậu sẽ có chuyện ngay.

“Tiểu Tất, ta ôm người đi tìm thái y nha?” Anh nhỏ nhẹ thương lượng với cái con người đang dè lên mình trong khi người kia còn tâm trí đâu nữa chứ, đôi mắt mơ màng ôm chầm lấy anh.

Anh thật sự rất lo lắng cho cậu, “Tiểu Tất, người cảm thấy sao? Muốn gì hả?” Nếu cậu nói thấy khó chịu hay người bị ép khó chịu thì anh sẽ lập tức ôm người đi ra ngoài ngay.

Cậu tách môi mình khỏi thân người anh để nhìn anh, rồi thỏ thẻ, “Ấm ta lên giường được không? Ta... muốn ôm người...”

Anh hiểu rõ, dù thoát nhìn Tất Tử Hạo ngoan hiền nhưng thực chất tâm cốt bên trong cậu rất cao ngạo. Nếu dáng dấp này bị người khác thấy thì cậu ta sẽ rất khó chịu, hơn nữa anh thật tình không muốn giao cậu cho ai chăm sóc cả.

Huống chi anh cũng không thoát khỏi cậu ta. Sức lực cậu quá ư đáng sợ đi, đôi mắt thì hằn đỏ ra không ngừng bầu vùi lấy anh. Áo quần của hai người đã cởi ra gần hết, gần như thân thể anh lỏa lồ để lộ những dấu cắn đỏ và cơn dấy tình của bản thân.

Hai người cùng nằm bên nhau, tay cậu mơn trớn người anh dần dần xuống dưới. Một tay bóp nắn dục vọng anh trong khi tay kia lần lên đầu giường, moi đầu ra một cái hộp nhỏ.

Cậu dùng một tay mở hộp ra để quẹt mỡ lên ngón tay, đoạn chậm rãi lần mò ra đằng sau anh. Còn tay phía trước thì không ngừng cử động nặng lên trong khi môi thì luôn tuần cần liếm anh, quyết không để con người trước mặt mình có cơ hội bình tĩnh.

Động tác cậu vừa thuần thục lại lợi hại, về phương diện này thì anh quả là trai tơ. Anh không thể kháng cự lại khiêu khích như thế, hơi thở đã bắt đầu dồn dập, bất giác cả người rướn đẩy vào tay cậu. Cậu nhào đầu áp môi vào cổ họng anh rồi nhảy cẫng.

Chỗ yếu đuối nhất bị bàn tay người bóp siết càng mẫn cảm hơn, cổ họng anh đã ỉ ề tiếng rên và đôi mắt đã dần mê loạn. Cậu thấy tình thế vậy thì từ tốn lần bàn tay đang hờ xuống chỗ đằng sau của anh.

Cảm giác mát lạnh đó cũng chẳng ảnh hưởng gì đến sức nóng từ thân thể hai người, thậm chí anh còn không có cảm giác gì. Cậu bèn nhẹ nhàng cử động ngón tay, chậm rãi lần mò chỗ kín ẩn đó.

Tuy anh cảm nhận chất mỡ trơn trượt bên dưới nhưng cũng không hiểu chuyện gì cả. Con người trước mắt thì hết liếm tới cần hai đầu ngực anh khiến thân thể anh run bắn từng hồi.

Tới khi cậu lần ngón tay thứ hai vào, anh mới thấy có gì đó không ổn mà hoảng hốt kêu lên, “Tiểu Tất, người làm cái—”

Anh chưa hỏi dứt câu đã đơ cả người.

Tất Tử Hạo vốn đang lần mò xuống dưới bên ngậm hết dục vọng anh vào miệng!

Tâm trí anh đã tan thành mây khói rồi thì còn đâu mà hỏi với hạc. Bất thành linh, người anh bị đè nằm xuống còn hai chân bị tách dang ra. Tất Tử Hạo thì bận bịu cả trước lẫn sau, trong tầm cung vốn đã tối mà giờ thêm tiếng thở dốc vang dội nên càng tăng tính *** tục hơn.

Anh cảm thấy dục vọng mình mỗi lúc mỗi căng cứng, những động tác miệng của người kia chỉ khiến anh muốn bắn ra. Con người đó cứ cố tình lúc anh sắp ra thì bít đầu chuông lại, trong khi đầu lưỡi liếm láp vòng quanh khiến anh thấy chết lặng bên dưới... Rồi chỗ đằng sau... hành lang chật hẹp như rần lên cảm giác tê dại, nhưng ngón tay đang co rút của cậu lại dường như chưa đủ.

Anh cũng không biết chất mỡ kia có chất gợi tình hay không mà sao anh thấy rất khó chịu, cả người cứ run bắn từng cơn mà không biết mình đang cầu xin điều gì.

Anh không biết chứ con người bên trên anh thì biết. Cậu biết đã đến lúc nên càng ra sức mút mạnh, vòm miệng nút chặt trong khi chớp lưỡi đẩy khê khiến anh không thể nén nổi mà bắn dục vọng ra.

Cả người anh rũ rượi trong khi thần trí trắng toát, khắp thân thể lan tỏa một khoái cảm rất thoải mái. Cậu nhân cơ hội này bèn lật anh nằm sấp lại, rút nhanh ngón tay ra mà kéo quần xuống, nắm thanh phân thân đã cương cứng như sắt chậm rãi đẩy vào.

Phương Quý Bắc bị dọa đến choàng tỉnh. Mặc dù anh có thói quen chịu đau và có chất mỡ trơn trượt nên cơn đau không đến nỗi nào, nhưng cái chuyện này...

Anh gắng gượng ngoáy đầu ra sau, “Tiểu Tất... Người... người không phải là thái giám...?”

Cậu cúi xuống ngấu nghiến hôn anh rồi bắt đầu rút ra. Tới khi anh được cậu nhả ra thở hổn hển thì cậu mới từ tốn nói, “Cho đến giờ, ta chưa từng nói mình là thái giám nha...”

Chẳng những Tất Tử Hạo không phải là thái giám mà tinh lực còn tràn trề sức sống nữa.

Bên ngoài tầm cung, Lý Ca mặt mày ứa mồ hôi liễu mạng đẩy cửa, nhưng cánh cửa đã bị cài then từ bên trong.

Chén Long Hồ thang kia là thuốc bí truyền của cung đình, chỉ cần uống xong thì phải ăn nằm mới được – Thậm chí một người chưa chắc là đủ, tốt nhất phải có mấy người nữ cùng nhau hầu hạ người đó thì may ra mới xong.

Ả dùng tới chén thuốc đó cũng là chiêu hiểm trong hành binh – Phải ra chiêu mình bị gây sức ép cùng cực như vậy, thì dù sau này Phương Quý Bắc có giận cũng sẽ không truy cứu trách nhiệm với ả. Còn chuyện của ca ca thì dễ như trở bàn tay. Vậy mà cái diệu kế đập nổi chìm thuyền này lại bị tên Tất Tử Hạo rút từ đầu xuống phá vỡ!

Ả nhìn chằm chằm cánh cửa mà thấy lửa đốt trong lòng.

Rốt cuộc Bắc ca có uống chén thuốc đó chưa? Tại sao còn chưa phản ứng gì? Ả đứng dí nơi đây canh, cửa không hề mở ra trong khi ả thừa biết trong tấm cung cũng không có cung nữ.

Chẳng lẽ...

Trong đầu Lý Ca chợt lóe lên một ý nghĩ khiến đầu óc ả xây xẩm. Ả vừa bụm miệng vừa tự trấn an đừng có đoán mò, nhưng trong lòng không cách nào xóa đi ý nghĩ này.

Ả nhớ đến lời đồn trước giờ rằng Bắc ca và tên họ Tất kia có mối quan hệ mờ ám. Rằng tên họ Tất kia nhờ “cái phương diện đó” mà mới lấy lòng Bắc ca để lên làm phó tướng. Nghe nói trước đây họ đều ngủ chung một giường... Ả nghĩ tới đây thì máu toàn thân đông cứng.

Không! Ả không tin! Bắc ca không thể là dạng người thế được, Bắc ca sẽ không thích nam nhân đâu!

Nhưng mà... trước đây trong binh đoàn chưa bao giờ thấy Bắc ca đi tìm nữ nhân. Chẳng lẽ...

Lý Ca cắn môi, áp sát mặt vào cửa nhưng không nghe được gì – Hiển nhiên kiến trúc của hoàng cung không có chuyện xài đồ bỏ rọc hay cắt xén, nếu ả nghe được tiếng nào mới là quái lạ. Mà giả như nghe được, chắc ả sẽ kinh hoàng cho coi.

Người bị đè xuống giường và bị xâm phạm không ngớt chẳng phải Tất Tử Hạo mà là Bắc ca của ả kìa.

Phương Quý Bắc bị giày vò đến nửa đêm thì đã không còn chút sức lực nào, anh nằm đó thở hào hển. Dấu vết thâm đỏ trên người anh dày đặc biết đâu đếm cho xuể, cả sức khép chân lại cũng không còn, chỉ đành mặc cho Tất Tử Hạo đỡ lấy. Chỗ bên dưới của anh bị đâm vào rút ra nhiều đến độ thậm chí đã với cơn đau, bên trong có khoái cảm tê dại đến kỳ lạ.

Nhưng cỡ nào thì cỡ chứ anh thật sự chịu không nổi nữa. Sau khi cậu bắn ra lần nữa thì anh nắm lấy vai cậu, “Tiểu Tất... Người... chưa thấy đủ sao...?”

Mắt của cậu đã đỏ hoét, gắng sức một hồi mới ngã sập xuống giường cạnh anh, “Ta... ta không khống chế mình được...”

Anh miễn cưỡng cười một cái, khuôn mặt cũng hực đỏ trong khi giọng nói đã khàn đục từ lâu, “Ta... cũng chịu không nổi rồi...”

Đợi hồi lâu mà không thấy người bên cạnh phản ứng gì, anh cảm thấy kỳ quái nên xoay sang nhìn cậu. Chưa chi đã thấy cậu cắn môi, ánh mắt đỏ ngầu ngấn nước.

“Tiểu Tất, ngươi làm sao vậy?” Anh thấy dáng dấp sắp méo của cậu đã quên bằng mình te tua thế nào, vội vàng hỏi han người ta.

Cậu chỉ lắc đầu, “Ta không sao... Rõ ràng là ngươi có chuyện, vậy mà... Là ta không tốt, nhưng...” Tay cậu khê khàng vượt người anh trong khi xót xa ấn nhẹ vào chỗ bị cậu hành hạ đến nửa đêm, giọng nói lạc hẳn đi, “Ta cũng không biết tại sao bản thân không khống chế được, nhưng ta rất muốn ôm lấy ngươi. Ta...”

Cậu ngả mình lên người anh với dự vọng cương cứng vẫn cọt sọt, trong khi tự cắn đôi môi thanh tú của mình đến hằn dấu. Thiếu chút nữa anh đã cho cậu sấn lại làm trận nữa, nhưng hiển nhiên cơ thể anh không cách nào chịu đựng được. Anh ngẫm nghĩ một hồi thì ngượng ngùng đỏ gấc lần tay xuống người cậu, hơi ới khờ thể là cùng, mà giải quyết cho cậu ta.

“Chuyện này không trách ngươi được, là do ta không phát hiện ra ý đồ của Tiểu Ca.” Anh khê nói như an ủi cậu. “Là do ta bảo ngươi uống nên người sai là ta. Bằng không, ngươi cũng sẽ không bằng lòng ở cùng với... với hạng người... như ta vậy...” Anh càng nói thì càng xấu hổ, tiếng nói càng lúc càng lí nhí.

Cậu nhìn bộ dáng anh như vậy thì không kiềm nén được kích động, nhưng anh vẫn ngờ nghếch bóp nắn cho đến khi cậu phóng ra. Anh ngơ ngáo nhìn dịch thể dính trên tay mình mà lúng túng không biết làm sao. Cậu kề sát mặt nhẹ nhàng hôn môi anh, sau đó nở nụ cười thật quyến rũ.

“Đương nhiên là ta bằng lòng chứ...” Chất giọng cậu khàn đục như lúc ban đầu dậy cơn dục vọng. “Hoàng thượng... Ta thích người...”

Đầu óc anh trống hoác ra đó. Qua một hồi lâu, tới độ cậu cho rằng anh đã ngủ thì anh mới lên tiếng, “Ta... ta là nam mà...”

“Đương nhiên ta biết người là nam...”

“Người thích nam nhân sao?”

“...Ta không thích nam nhân, mà cũng không thích nữ nhân.”

“Ta... ta không giống loại người đó đâu...?”

“Rất nhiều người cũng không giống.”

“Bộ dạng ta không đẹp, với lại ta không có học gì cả. Ta...”

“Ta thích người.”

“Nhưng... ta... không... không biết... đối với người...”

Anh dừng lại một chút, vốn tính nói “ta không thích người” nhưng không hiểu sao không nói ra được. Cuối cùng anh chỉ nói được câu đó.

Cậu trườn người ôm lấy anh mà hôn nhẹ một cái. “Cứ từ từ rồi người sẽ biết thôi...”

Ngày hôm sau – Thật ra lúc Phương Quý Bắc ngủ đã là rạng sáng hôm sau – vào lúc sáng, khi mặt trời đã lên cao anh mới tỉnh lại.

Thân thể anh như bị ai tháo ra từng khớp rồi ghép lại, cảm giác đau đớn đến không chịu được. Dù chỗ bị nặng nhất có được thoa thuốc rồi — ở trên đầu giường còn có cả thuốc — nhưng anh vẫn thấy đau rất hừng hực.

Anh rên rỉ mấy tiếng rồi mở mắt ra, thì thấy đối diện là đôi mắt đỏ của Tắt Tử Hạo.

Trong phút chốc anh không biết nên phản ứng ra sao. Đã hết đêm khuya, có phải... hai người họ nên làm như chưa có chuyện gì xảy ra? Xem như chuyện đêm qua là một ảo mộng, đợi khi dấu vết trên cơ thể tan hết thì không có gì tồn tại cả.

Một người mạnh mẽ như Phương Quý Bắc thế kia, trong tình huống này cũng nảy sinh ý định trốn tránh.

Nhưng Tắt Tử Hạo thì không để anh làm thế, thấy anh tỉnh dậy thì cuống cuống bỏ lại gần Quý Bắc, “Người cảm thấy thế nào? Có phải còn rất đau không? Để ta ôm người đi tắm đã... A, nhưng phải ăn điểm tâm trước!”

Cậu lóng ta lóng tóng cầm chén cháo đi lại, “Cháo này do ta nấu đó, người nếm chút thử xem?”

Chén cháo được đưa kề sát mặt Phương Quý Bắc, anh cầm lấy rồi từ tốn húp.

Cậu nhóc này... trên mặt còn dính vệt gì đen đen, chắc là dính nhọ nồi trong nhà bếp rồi. Vết nhọ đen trên làn da trắng mịn như ngọc rất chói mắt. Đôi mắt đen lóng lánh chăm chú nhìn anh, trông mắt còn lộ ra những đường tơ máu giống như cậu ta không hề ngủ chút nào...

“Chẳng lẽ tối qua người không có ngủ sao?” Anh nhận ra động tác hơi chậm của thiếu niên thì trong lòng thót đau mà hỏi.

Thân thể cậu ta yếu đuối như vậy, làm sao thức nấu ăn cả đêm nổi? Anh quên bằng đêm qua ai là cái người thân thể ‘yếu đuối’ đã dày vò anh nguyên đêm, còn thật lòng quan tâm cho hung thủ nữa.

Tất Tử Hạo nhìn anh mà mắt càng ra sắc đỏ.

“Ta... ngủ không được, mà cũng không dám ngủ...” Cậu cúi đầu, tay thì mân mê góc áo như lấy dũng khí để nói, “Ta... Tác dụng của thuốc căn bản là không có hết hẳn, ta cố gắng chịu đựng nên không ngủ được... Hơn nữa, ta sợ sẽ không gặp người nữa...”

Anh không cách nào tưởng tượng tác dụng chén thuốc kia lại quá mạnh đến vậy, thế ra sau khi anh lịm đi thì cậu nhóc không có ai chăm sóc cho. Giờ thân thể anh còn yếu ớt nên anh vội kéo cậu ta đến gần giường, “Sao lại không gặp được ta chứ? Ta là hoàng đế của hoàng cung này, chạy đâu được chứ?”

Tất Tử Hạo nằm nghiêng lên giường, tay rút rờ vạt ra chạm rai ôm lấy eo anh. Sau khi anh ngủ, cậu đã lau người cho anh sạch sẽ, còn khoác áo mới nữa.

Tuy có mấy lớp áo ngăn cách hai người nhưng vẫn cảm nhận được hơi ấm đối phương. Rốt cuộc anh vẫn xoa đầu cậu, “Tiểu Tất, ngoan đi ngủ đi. Tác dụng thuốc chắc sắp hết rồi, đến tối ta sẽ bảo ngự trù nấu món gì đó cho người ăn lót bụng.”

“...Người đừng gọi ta là ‘Tiểu Tất’ nữa có được không?” Người nằm trong lòng anh ngẩng đầu lên lộ ra sự mệt mỏi vô cùng, đôi mắt đã gần như híp lại. “Hãy gọi ta là ‘Tử Hạo’ đi. Ta... có thể gọi người là ‘Quý Bắc’ không?”

Phương Quý Bắc hơi ngần ngừ. Kỳ thật khi nghe người ta gọi mình là ‘Hoàng thượng,’ anh thà rằng họ gọi anh bằng tên. Nhưng mấy ‘người khác’ đó không có ý đặc biệt gì với anh, cũng không có nói họ thích anh.

Với người thẳng thừng nói thích mình như thế, cho gọi thẳng tên thì có vẻ thân mật quá mức rồi.

Ánh mắt người nằm trên ngực anh chớp mắt như không thấy anh. Đôi mắt đỏ hần trên khuôn mặt tái nhợt khiến anh nhớ đến một từ mà cậu ta đã dạy anh, chính là ‘mỏng manh duyên dáng.’

“...Tử Hạo, đi ngủ đi.” Cuối cùng anh không cách nào từ chối mà chỉ khẽ nói. Cậu nhoẻn cười nhẹ, ôm siết lấy anh rồi thiếp ngủ.

Anh xuống giường muốn đi xử lý công vụ, nhưng bị cậu ôm quá chặt nên không động đậy gì được. Anh ngơ ngàng một hồi lại sợ sẽ đánh thức cậu, mà cử động như thế cũng thấy ê ẩm cả người. Dù anh có ngủ nhiều hơn cậu thì cũng là do bị dày vò quá độ mà ngắt đi thôi.

Trong tấm cung một bầu không khí êm ả, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ hắt nắng lên hai người nằm trên giường.

Khi Phương Quý Bắc thức dậy thì trời đã tối, anh vừa nhúc nhích thì cái người ôm anh liền tỉnh ngay. Cậu ta chết sống gì cũng không chịu cho anh bước xuống giường, sau đó mang đồ ăn lại cùng ăn cơm với anh trên giường.

Anh quen biết cậu lâu như thế, mà đây là lần đầu tiên anh thấy bộ dáng ngờ nghệch tươi cười không ngớt thế này. Mặc dù anh không dám tin, nhưng anh bắt đầu có cảm giác thật sự — Lời nói thích mà người thiếu niên nói ra là thật lòng.

Anh ăn cơm xong thì nhớ đến cả ngày nay mình chưa làm gì, thế là bảo cậu mang tấu chương và công văn đến cho anh từ từ phê duyệt.

Phương Quý Bắc hoàn toàn trầm mình trong chuyện chính sự, quên đi thân thể còn yếu và thậm chí quên cả người ở bên mình. Thi thoảng anh chạy mày nhẩn như thấy rất khó đọc thì phải.

Dĩ nhiên Tất Tử Hạo ngồi kế bên anh cũng đang đọc tấu chương.

Trên trang giấy là một gã Ngự Sử, còn đối tượng bị cáo hạch là công báo Bán Nguyệt. Nguyên nhân chỉ là mấy dạng bịa đặt tin đồn thổi khuấy động lòng dân, chỉ trích chính sách triều đình này nọ. Kỳ thật hai bên có thể cho là cùng ngành, nhưng đại khái cùng ngành thì sẽ cùng tật. Thái độ của Ngự Sử rất xấu với công báo Bán Nguyệt, thậm chí mở miệng ra là cay nghiệt dèm pha.

Tất Tử Hạo không để anh kịp sàu nào đã lên tiếng, “Tuy Ngự Sử được xem là giám sát hết các quan lại, nhưng họ cũng có phe phái. Dù bảo quan Ngự Sử luôn có thanh danh tốt, nhưng trước sau gì cũng không kháng cự được lợi ích. Huống hồ nếu quan Ngự Sử tham nhũng thì làm sao bọn trọng thần có trách nhiệm và mẫu mực được. Bọn họ một là dâng thư xin về hưu, hai là trực tiếp bị cách chức quan. Trong tình huống này, nếu nói Ngự Sử luôn chính trực thì không hẳn vậy.”

Phương Quý Bắc cười gượng, “Nếu hẳn chỉ trích văn chương trong công báo Bán Nguyệt là không thật, mà không thật ở đâu chứ, thì không nói gì. Trong công báo loại văn chương nào cũng có, chúng ta không ai có khả năng kiểm từng bài một, lỡ có lầm cũng là khó tránh. Nhưng... không nói đến sự thật mà cứ nói kết luận đều là phỏng đoán người khác, dụng tâm như thế nào và làm sao thì...” Anh lắc đầu, “Cũng có phần phi đạo lý. Triều đình bồi dưỡng người là cho ra hạng người này sao?”

Cậu khẽ chớp mắt, “Hay chúng ta đăng bản viết này lên công báo cho văn sĩ bình luận thì sao? Cũng lâu lắm chúng ta không có vụ cãi nhau nào lớn liên quan đến quan nghề rồi?”

Phương Quý Bắc cười khanh khách, “Giờ ta mới biết, thì ra người thích náo nhiệt tới vậy.”

Cậu liếc háy một cái, “Nếu không phải vì người thì còn lâu ta mới nhìn tới mấy chuyện này.” Cậu ôm lấy anh từ đằng sau, “Người đừng rầu rĩ nữa, cũng đừng nóng lòng làm chi. Tất cả đều có cách giải quyết, có gấp cũng vô dụng... Đại Nhạc đang tốt lên từng ngày một còn chưa đủ hay sao?”

Cả người anh hơi cứng nhắc, đoạn nghe người đang ôm mình thăm thì, “Người nhú mày... làm ta đau lòng lắm...”

Nháy mắt anh đỏ bừng cả mặt, anh vốn không quen nghe mấy lời ngọt ngào này nên nổi cả da gà lên. Anh đang tính gỡ cậu nhóc này ra khỏi mình, mà tay vừa chạm lại thấy mình như ăn cháo đá bát vậy.

Một phút chần chừ của anh lại khiến kẻ đằng sau trắng trợn thêm, ngả hẳn đầu vào anh, “Quý Bắc, ta sẽ tìm cách phản bác lại tên này. Người... thưởng cho ta có được không?”

“Thưởng cho?” Thăng quan sao? Nhưng cậu nhóc đã là phó tướng rồi, còn thăng chức thế nào—

Rất nhanh con người đang ngơ ngác đã hết thắc mắc, cũng không có cơ hội nói gì. Đôi môi anh bị chặn thít đến hồi lâu sau mới được tự do, Phương Quý Bắc trùng mắt với Tất Tử Hạo, “Tiểu Tất, người—”

“Cần phải xí trước.” Tất Tử Hạo cười với anh rồi nói, “Ta mệt rồi, ngủ trước nha.”

Cậu dứt lời thì nằm xuống giường, tay hẫng còn níu người anh mà đã nhắm mắt lại. Trước khi anh kịp nói câu phản đối thì cậu đã ngủ say – Ít nhất thoát nhìn cậu như đang say ngủ vậy.

Vốn anh quyết tâm phải bắt cậu nhóc lấu cá kia về phòng riêng ngủ mới được, giờ chỉ biết bó tay nhìn cái đứa ương ngạnh đang nằm trên giường thôi. Tuy có thể cậu ta đang làm bộ, nhưng anh không thể dùng vũ lực bắt cậu dậy được. Nói gì chứ thân thể cậu ấy vẫn yếu ớt.

Đương nhiên Phương Quý Bắc cũng có thể ẵm cậu lên, nhưng với tình trạng này của anh thì... Anh chỉ biết cười khổ, cũng may thân thể anh cường tráng nên chịu đựng được. Chẳng biết xuân dược của Tiểu Ca là loại gì mà lợi hại đến như thế. May mắn người uống không phải là anh, bằng không thì cậu ta mất mạng cái chắc rồi.

Anh lại không nghĩ rằng, nếu anh là người uống thì có thể anh đã tìm nữ nhân như Lý Ca để phát tiết mới phải chứ?

Anh tiếp tục đọc công văn, không tự giác mà chau mày. Lập tức anh cảm nhận hơi ấm từ lòng bàn tay người nằm bên cạnh mình, thế nên tự giãn mày ra.

Thật tình người thiếu niên này quá thông minh, có cậu ta bên cạnh thì rất nhiều chuyện đều trở nên dễ dàng.

Nhưng cậu ta nói thích... là thật sao? Hay do trong hoàn cảnh hoàng cung này, cậu ta không có tiếp xúc với người khác nên sinh ra nhận thức sai? Thậm chí... là vì chuyện đêm qua mà thấy mình phải có trách nhiệm?

Hiển nhiên Phương Quý Bắc nghiêng về cách giải thích sau.

Cần phải trừ bỏ nhận thức sai lầm đó. Thứ nhất, phải cho cậu ta cơ hội tiếp xúc với nhiều người, đặc biệt là phái nữ. Thứ hai cần bớt thời gian tiếp xúc giữa mình và cậu – Nói tới điểm đầu tiên thì dĩ nhiên phái nữ là tốt nhất, nhưng nếu Tất Tử Hạo là dạng chỉ thích nam không thôi thì cũng bó tay. Phương Quý Bắc cầm binh mấy năm nay mà chưa từng thấy qua dạng người này.

Mà đó không phải là lần đầu tiên của cậu ta, thậm chí có thể nói là rất nhiều lần mới phải. Phương Quý Bắc cũng không rành quy luật cung đình, Tất Tử Hạo nói thường nhật xá nhân là ngoại thần nên không cần phải là thái giám. Nếu nói vậy, trước đây cậu ta có thể đã từng cùng cung nữ hoặc thái giám...

Anh nghĩ đến đó mà thấy ***g ngực bức bối, nhưng tự nén xuống.

Giờ trong cung chẳng có bao nhiêu cung nữ và thái giám, còn lão ông trông trọt và lão bà kéo sợi thì lại đầy ra đó.

Thế nên ngày hôm sau khi thức dậy, Phương Quý Bắc vịn cố là ra ngoài hoạt động tay chân bèn lôi Tất Tử Hạo ra ngoài cung.

Dù thân thể anh chưa khỏe hẳn nhưng tốt xấu gì anh cũng là dạng cường tráng, không chịu được việc nằm ứ trên giường. Tất Tử Hạo nói thế nào cũng không được nên đành tất tả bám sát anh canh chừng.

“Tại sao người muốn xuất cung chứ? Cũng đâu có chuyện gì...” Tất Tử Hạo lấy làm lạ hỏi Phương Quý Bắc thì người kia đáp, “Người quên rồi sao? Hôm nay là phiên chợ cuối năm, giờ không tranh thủ mua đồ thì năm mới tới lấy gì tặng người đây?”

...Đường đường là hoàng đế mà phải tặng quà cho người ta sao? Cho dù có tặng cũng không thể tặng mấy loại mua ngoài vỉa hè chứ?

Tuy cậu nghĩ vậy nhưng vẫn rất vui đi dạo phố mua sắm với anh, mặc dù toàn mấy thứ đồ câu đối hỉ đỏ thắm giảm giá, rồi thì nến đỏ hoa đèn tùm lum gì đó. Dựa theo ánh mắt của Tất Tử Hạo, trưng mấy thứ này trong hoàng cung thì đúng là sỉ nhục cung điện. Có điều giờ đây cậu lại cười toe toét, còn góp ý giúp anh nữa.

“Quý Bắc, đó là tiệm trang sức, người đi đến đó làm gì?” Cậu đi theo anh quẹo vào một tiệm nhỏ thì không khỏi nhăn mặt hỏi. Anh chỉ cười, “Trong cung có nhiều người như vậy, dù sao ta cũng phải tỏ chút lòng thành. Có mấy cô nương không muốn ra khỏi cung, họ không thể tự đi mua mấy thứ này được nên ta tính chọn giúp cho.”

Cậu nghe anh nhắc đến cung nữ thì mặt mày đã cau có. Tiếp sau đó, anh cứ hăm hở chăm chú lo chọn món này tới món nọ mà bỏ rơi người kế bên.

Cửa hàng dạng này thì âm khí rất nặng, mà tướng mạo Tất Tử Hạo lại hết sức phi phàm nên chưa gì đã có một đám con gái bao vây khiến cậu muốn lảng lạng ngắm anh cũng không yên.

Suy cho cùng, cậu cực kỳ thông minh nên đã hiểu ngay ý đồ của anh, liền cảm thấy giận trong lòng. Nếu có thể đơn giản thích một người như vậy thì từ mấy năm trước cậu đã có biết bao lựa chọn, đâu đợi đến bây giờ mới biết yêu? Cậu đã tiếp xúc với quá nhiều cô gái, hơn nữa đã đụng chạm da thịt với biết bao nhiêu người rồi.

Nhưng trên đời này, chỉ có một Phương Quý Bắc. Anh không phải người xinh đẹp khiến người động lòng hay là mỏng manh khiến người đau lòng xót dạ... Người như thế thì đầy dẫy ra đó. Nhưng sẽ không có người thứ hai như Phương Quý Bắc của cậu.

Cậu nhìn xuyên qua đám nữ tử phấn son tầm thường mà ngắm khuôn mặt nghiêng của anh, bèn khẽ cười.

Thôi, không sao, giờ ta chẳng cần người phải hiểu ngay, dù sao... Ta có cả đời còn lại để từ tốn bám lấy người, bám riết cho đến khi nào người hiểu mới thôi.

Trong khi Phương Quý Bắc đang mò mẫm lựa cái gì tốt, đám con gái đang ‘bu vây’ Tất Tử Hạo thấy cậu đang cầm sợi dây trang trí nón quan rất quê mùa, còn tay kia thì đang lựa nhẫn. “Quý Bắc, người đến vừa hay, xem thử coi chiếc nhẫn này có vừa hay không?” Tất Tử Hạo hớn hỏ gọi, cầm chiếc nhẫn xỏ vào ngón tay anh.

Những món đồ trong đây đều dành cho cặp đôi, cửa tiệm trang sức rất thông minh đã bày toàn trang sức cho tình nhân, thậm chí còn có khóa đồng tâm kết song tâm gì đó nữa. Lúc anh ‘được’ mang nhẫn vào thì có cái cảm giác như ‘tự làm tự chịu’ vậy.

9. Chương 8

Được một tắc thì muốn lần cả làng

Bất luận giá nào, đêm nay không thể cho Tất Tử Hạo ngủ ở tấm cung nữa.

Quan hệ của hai người đã tới mức ám muội nếu không phải nói là nhập nhằng. Thật sự nếu không sớm cách ly ra, chỉ sợ... có muốn thoát cũng không khỏi. Phương Quý Bắc không có chuẩn bị tâm lý sống nương tựa với một nam nhân cả đời, dù với anh mà nói thì Tất Tử Hạo là một ngoại lệ.

Nhưng tán thưởng và cưng chiều không giống với yêu nhau cả đời. Nếu không phải có sự xuất hiện của Tất Tử Hạo thì anh đã sớm thành đôi uyên ương với Lý Ca, bằng không cũng với một trong số hằng hà con gái trên đường khởi nghĩa.

Phương Quý Bắc rất có nguyên tắc, nên nếu đó là trách nhiệm của anh thì anh tuyệt đối không trách cứ ai bừa bãi. Vì thế, dù anh bị cậu dày vò khôn khổ mà vẫn cho rằng mình là người có lỗi chứ tuyệt nhiên không oán giận cậu. Thế nhưng, cũng vì anh rất có nguyên tắc nên nhất định sẽ không vì một chữ ‘thích’ của người ta mà đi cưới, càng không làm một tên hoàng đế có hậu cung ba ngàn người. Trong mắt của người có nguyên tắc, nếu nói người nữ chỉ có một người nam thì người nam cũng chỉ có thể có một người nữ. Đây gọi là công bằng.

Đây là nguyên do trước khi anh khẳng định được tình cảm của mình, anh tuyệt không thể ngủ chung giường chung gối với Tất Tử Hạo nữa.

Tuy anh quyết định vậy nhưng cứ đến khuya, thiếu niên cọt nhả cứ mò lên giường làm anh có phần không đành lòng cự tuyệt. Tất Tử Hạo đã quảng cái phong thái dè dặt của mình lên chín tầng mây từ lâu, thậm chí sắc thái vui buồn không hề lộ ra tu luyện được bấy lâu nay cũng biến mất. Bây giờ, cậu nghĩ gì là lộ ra mặt hết, “Quý Bắc, hôm nay ta vất vả ở quán báo dữ lắm, còn người thế nào hả?”

“Cũng được, chỉ xử lý chút chuyện thôi, không có vấn đề gì lớn.” Phương Quý Bắc trả lời xong thì nhìn cậu, “Tử Hạo, người... cũng nên về phòng đi...”

“Phải rồi! Hôm nay ta nghĩ đến một chuyện, là vấn đề chấp pháp mà người vẫn hay đau đầu ấy...” Tất Tử Hạo còn định nói tiếp thì như sực nhớ cái gì nên bỗng cao giọng. Đó là vấn đề anh rất mực quan tâm, nên nghe cậu nói thế anh không nói chuyện khác nữa mà nhướn mày nhìn cậu, “Hửm?”

“Người muốn nghe biện pháp ngắn hạn hay dài hạn đây?” Tất Tử Hạo nghiêng đầu tòm tĩm nhìn anh.

“Đương nhiên là cả hai rồi.” Phương Quý Bắc biết trí tuệ Tất Tử Hạo rất cao lại giỏi sử sách, rành rẽ mọi chuyện trong triều. Tuy cậu không thường xuyên ra chủ ý, nhưng nếu cậu đã lên tiếng thì chắc chắn không trật được.

“Vậy... lẽ nào ta lại nói suông không công chứ?” Tất Tử Hạo cười gian trá, “Ít ra phải có điều lợi gì. Quý Bắc, người nói có phải không?” Phương Quý Bắc nhìn biểu tình cậu ta thì nhớ đến chuyện “thưởng cho” hôm đó, mặt mày anh đỏ chót lên.

Cậu ta sẽ không... đòi phần thưởng là hôn môi nữa chứ? Quốc gia đại sự không phải trò đùa mà...

Có điều cái con người trước mặt này lại không nghĩ như thế. Trong lòng của thiếu niên thì quốc gia đại sự rất quan trọng, dân chúng cũng quan trọng, nhưng có thể hôn Phương Quý Bắc còn quan trọng hơn cả!

Vì thế nhân lúc Phương Quý Bắc còn đang nói gì đó, cậu đã sấn tới ngấu nghiến hôn anh. Như đã nói hôm trước thì kỹ thuật của Tất Tử Hạo rất điêu luyện, hôn Phương Quý Bắc non nớt đến choáng váng đầu óc.

Hai người hôn nhau đến mức khi dứt ra đều thở hào hển, thậm chí cậu còn áp đảo cả anh, phải gắng hồi lâu mới kiềm chế mình được – Quan hệ hiện giờ của hai người đang rất tế nhị nên cậu không muốn do mình nóng vội mà ép người kia phải dang xa.

Dục vọng tràn dâng không được thỏa mãn của cậu hẳn đỏ lên mắt, cứ thế nhìn Phương Quý Bắc khiến tim anh đập liên hồi. Anh nghiêng đầu sang bên, không muốn nhìn thẳng đôi mắt ấy của Tất Tử Hạo.

“Chúng ta cần mau chóng định ra luật pháp cho đương triều, hơn nữa không thể giống nguyên triều chỉ là luật suông. Đây là thời điểm mà mọi điều chế cần được định thật tỉ mỉ.” Cậu thấy anh như thể liền chuyển sang đề tài mà anh quan tâm, quả nhiên thu hút được sự chú ý của anh.

“Nhưng nhân tài ở phương diện này vẫn còn thiếu...” Phương Quý Bắc ngập ngừng bảo. Tuy Tất Tử Hạo rành luật pháp của triều đại trước, nhưng cậu ta không có nhiều kinh nghiệm thực tiễn. Hơn nữa, nghĩ cũng mừng tượng được sự gian khổ khi biên soạn cả một bộ luật pháp tỉ mỉ.

“Quý Bắc, ta nhớ rõ lần trước ngươi có kể về vị trạng sư đã giúp ngươi, kỳ thật không phải do hấn rành đi cãi cho thanh thiên đại lão gia mà do suốt ngày đi bói móc sơ hở của người khác.” Cậu bật cười. “Chúng ta có thể mời một số trạng sư, nhân tiện tìm thêm người cho hình Bộ rồi để ta quản lý họ. Ta tin chuyện biên soạn ra một bộ quốc pháp tốt vẫn có khả thi.”

Phương Quý Bắc gật đầu, “Hơn nữa, cuộc sát hạch cũng không hạn chế thời gian. Ngươi cứ về quán báo đăng tin rằng, chỉ cần ai rành luật pháp đều có thể đến hoàng cung thi. Ngươi cảm thấy ổn thỏa là được rồi.”

Chuyện này tự nhiên sẽ có người sắp đặt nên cậu gật đầu, “Hiện giờ công báo Bán Nguyệt đã lan ra mấy tỉnh lân cận kinh thành rồi. Tuy sức ảnh hưởng chủ yếu vẫn tập trung ở kinh thành, nhưng đã dần lan rộng ra. Có một số người đến hỏi ta có thể tự làm công báo địa phương được không? ...Có lẽ họ muốn làm ‘ngự sử dân gian’ giúp đỡ triều đình giám sát quan viên cũng nên.”

Phương Quý Bắc gật đầu, “Cái đó cũng được, nhưng chuyện này không thể gấp, phải thận trọng trong việc chọn người. Cần nhớ rằng có rất nhiều người đọc công báo. Nếu lập trường của người soạn công văn bất chính thì sẽ tạo thành hậu quả nghiêm trọng.” Tất Tử Hạo liếc mắt nhìn anh một cái. Tuy nói Phương Quý Bắc không có học thức nhiều, nhưng trực giác của anh lại bén nhạy và rất sâu sắc. Anh chỉ cần nhìn thoáng qua đã nắm được đâu là mấu chốt chính.

“Ừ, việc này cần tính toán kỹ. Cũng may đại thần đáng tin trong triều ngày càng nhiều, đời tình thế khá lên thì có thể kiểm soát chuyện thực thi công báo ở vùng ngoại ô được rồi.” Cậu càng cười láu lỉnh hơn, “Đây có tính là đề nghị mới không? Ta có được thưởng nữa không vậy?”

Hả?

Trong khi anh đang thờ người thì lại bị thiếu niên lán át nữa, anh bị hôn đến cả người gần như nhũn chảy ra. Lúc anh lấy lại hô hấp thì cậu khề khàng nói, “Về biện pháp lâu dài thì đơn giản là xây trường học và viết sách... Trường học dành cho khoảng nhân rồi sau thời vụ đã gần hoàn thành, ta tính cho thêm một khóa dạy luật nữa... Đương nhiên nói đến học đường thì rất cần nhiều thứ...”

Cậu nói xong thì gấp một cái, “Ngày mai ta sẽ viết mấy ý kiến hôm nay thành văn cho ngươi... Thiệt tình, mệt quá đi...” Than cho đã xong cậu đi ngủ, để Phương Quý Bắc ngồi một mình suy ngẫm những giải pháp cậu đưa ra. Đợi khi anh suy nghĩ gần xong thì cũng thấy quá đuối, lúc này anh mới phát hiện ——

Cái người này... lại ngủ trên giường mình nữa...

Từ dạo đó, Tất Tử Hạo luôn có cơ không cần phải xuống giường.

“Đây là bản công văn ta viết hôm nay, ngươi coi đi. Ta mệt quá muốn đi ngủ sớm...”

“Hôm nay ta phải khảo thi hơn hai mươi tên tự xưng là rành luật. Ngươi nghe đi, giọng ta khàn cả rồi... Ngươi hôn ta cho đỡ tí được không?”

“Người xem, ta phải đi tận tới chỗ đó... Hây, giờ ta không muốn làm gì cả, cho ta ôm người ngủ có được không... Ta thấy khó chịu quá...”

“Người thật sự muốn nghe sao? Vậy thưởng trước cho ta đi, bằng không ta không có động lực đâu~”

“Ta cực khổ đến vậy, chịu ta một điều nhỏ nhỏ thôi, có được không?”

Tuy Tất Tử Hạo không có làm chuyện gì quá lỗ thê, nhưng với đợ tăn công ‘bày chuyện chính sự’ và làm nũng song đôi này khiến anh không còn bài xích thói quen hôn của cậu ta nữa. Với lại, anh cũng quen chuyện ngủ chung giường với cậu nên không còn ý định đuổi cậu ta xuống giường.

Tất Tử Hạo gian trá bắt đầu lên kế hoạch gian xảo để tiến thêm bước nữa.

Dù Phương Quý Bắc hiểu rõ cái gian của cậu, nhưng mà anh không chống đờ đợ tính cách và đôi mắt của cậu ta. Dù anh thừa biết, ánh mắt đáng thương của kẻ ưa táy máy tay chân này đều là giả vờ.

Đợc một tắc thì muốn lẩn cả làng.

Dù Tất Tử Hạo đang xử lý chuyện triều chính đi nữa thì đầu óc luôn nghĩ làm cách nào mới ôn lại đợc hương vị của đêm hôm ấy. Kết quả, lúc ngẫu nhiên cần phê chỉ thị thì lại cứ viết hai chữ “Quý Bắc.”

Anh không phải mỹ nữ gì, mà cũng chẳng phải thiếu niên diễm lệ chi, thậm chí cơ thể còn cường tráng hơn cậu gấp mấy lần. Nhưng khi ôm ấp anh thì cảm giác rất thoải mái, bởi vì trong lòng mình có niềm mong mỏi.

Dục vọng chỉ đơn thuần là phát tiết, còn ôm ấp người mình mong nhớ trong lòng là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau. Chuyện phát tiết dục vọng có tẩm lời hoa mỹ thế nào thì cuối cùng chỉ là khoái lạc nhất thời. Thật sự đặt để ý trung nhân của mình trong lòng, chỉ ngắm thôi cũng khiến mình rất vui vẻ.

Đương nhiên, Tất Tử Hạo không lấy nhìn làm thỏa mãn.

Buổi tối, cậu luôn thấy người nằm cạnh mình cứ miên man suy ngẫm, trong khi ham muốn cơ thể cậu không cách nào giải tỏa đã đến cực hạn. Hậu quả là chấp chờn đến sáng cũng ngủ không đợc.

“Tử Hạo, hôm nay người không có nhiều chuyện phải xử lý thì ngủ thêm đi.” Phương Quý Bắc ân cần bảo, anh mặc áo quần chuẩn bị đi ra ngoài.

... Cái áo lam đậm đó quả là tôn dáng người rất đẹp... Thật muốn nhào tới quá.

Cậu nuốt nước miếng một cái nhìn anh đi ra cửa, thừa biết dù hôm nay không phải sớm trời nhưng anh vẫn đi thương nghị triều chính với Khổng Chi Cao. Mà quan hệ hai người tốt thật, Phương Quý Bắc tin tưởng Khổng Chi Cao vô điều kiện, còn Khổng Chi Cao thì vĩnh viễn giúp đỡ anh.

Cậu ngẫm nghĩ mà thấy ghen tị.

Tuy cả người cậu mệt mỏi nhưng không chợp mắt đợc. Nằm ườn một hồi cậu lại quyết định đứng dậy, rồi đứng trong góc tẩm cung chẳng biết bấm chốt gì mà trên tường xuất hiện một cái cửa lớn, thế là bước vào luôn.

...

“Hoàng thượng, hẳn những chuyện riêng tư không gây trở ngại gì chứ?... Mà mọi chuyện dính tới Hoàng thượng thì không thể là chuyện riêng, đặc biệt là chuyện đó.”

“Cái chuyện nào?”

“Chuyện hậu duệ của Hoàng thượng liên quan đến tương lai quốc gia, không thể khinh suất. Thế nên việc tuyển phi cho hậu cung là trọng yếu...”

“Lão Khổng, chẳng lẽ người còn chưa hiểu sao?”

“Chuyện gì ta chưa hiểu?”

“Cho đến giờ ta không muốn có con hay lập hậu lập phi gì đó, càng không muốn hại người khác.”

“Không cần có con? Hoàng thượng nói gì? Vậy sau này người trăm tuổi thì làm sao –?”

“Lão Khổng, người cũng dạy ta rồi, mấy đời vua Nghiêu vua Thuấn rồi Vũ và Thang đều là thoái vị chứ không phải truyền ngôi... Tử Hạo có kể chuyện lịch sử cho ta nghe, bảo rằng những thời đại đó chỉ có hoàng đế khai quốc anh minh thấu hiểu được cái khó khăn của người dân. Những đời sau thì chưa từng bước ra hoàng cung một bước, dù đầu óc có thông minh thì cũng vô dụng.”

“Hoàng thượng, người—”

“Ta sợ rằng, nếu ta có con sẽ muốn nó lên làm vua. Cho dù ta không muốn thì cũng có khối kẻ buộc nó lên ngôi. Thế nhưng... không không chế được hậu duệ ta thì sau này ta sẽ tự ngẩng cao đầu được.”

“Quý Bắc, hà tất gì lại làm khổ mình?” Thanh âm Khổng Chi Cao hạ thấp, dù có hơi oán giận nhưng ngữ khí hẳn vẫn được niềm tự hào, “Người đã làm rất nhiều chuyện cho quốc gia này rồi, chỉ thiếu điều chưa dùng hết cả đời người mà thôi. Người... cũng nên nghĩ tư lợi cho mình chứ.”

“Ta có tư lợi chứ, còn nhiều là đằng khác à.” Giọng anh mang theo ý cười, “Mà nếu phải kể tư lợi thì... đó là trong tương lai, nếu Đại Nhạc có mất nước cũng sẽ không bị diệt trong tay hậu nhân ta. Nếu người kế vị ta không làm tốt, thì cùng lắm là ta chọn lầm người chứ không phải do dạy sai... Có điều Tử Hạo nói trường học cậu ta quản lý có rất nhiều cô nhi. Ta đang tính tìm trong cung có chỗ nào để nhận nuôi bọn trẻ đây.”

“Có phải Tất Tử Hạo kia là tư lợi của người không?”

Ngữ khí của Khổng Chi cao có phần nghiêm túc khiến Phương Quý Bắc giật mình, hồi sau anh mới trả lời, “Ta không biết, có lẽ... là phải...”

Người đang nghe lén thấy tim mình đập loạn nhịp.

“Lúc đầu thấy hẳn, đáng lẽ nên trừ đi mới phải.” Khổng Chi Cao thở dài. “Thôi bỏ đi, cứ theo ý người cũng tốt...” Hai người tiếp tục bàn những chính sự khác, dẹp đề tài đó sang bên.

Còn cái cậu đang đứng trong mật thất kia thì thấy thân thể nóng bừng, chỉ muốn xông ra ôm chầm người nọ vào lòng nhưng không thể nào hành động.

Chỉ ít là cậu vẫn luôn gạt người ấy về sự tồn tại của mật thất này.

...Cậu thật tình không cố ý giữ bí mật với anh, chỉ là lúc muốn nói lại không thể nói ra.

Nổi xúc động đọng đầy cả ngày, cuối cùng đạt đến đỉnh khi tới cậu quay về tẩm cung.

“Ta mệt quá Quý Bắc ơi...”

Hằng ngày Phương Quý Bắc đối diện với cơn hờn nũng của Tất Tử Hạo đến độ anh đã sớm tê dại. Anh nghe cậu nũng nịu thế cũng chỉ biết cười xòa, “Vội đi ngủ sớm đi, hôm nay ta không có chuyện gì nhiều nên cũng tính tắt đèn.”

“Hôm nay ta làm mệt lắm đó, cuối cùng cũng viết xong điều lệ quản lý quán báo rồi. Viết mệt tới độ nhức cả tay.” Cậu đưa tay đến trước mặt Phương Quý Bắc cho anh thấy vết chai dày. Anh cũng thấy lòng áy náy nên xoa bóp tay cậu mấy cái, khẽ vuốt đi cái đau nhức cho cậu, “Người hãy lo cơ thể mình chút xíu, đừng có liều mạng làm việc quá...”

“Thật ra ta cũng không tính làm quá mạng vậy đâu, có điều...” Tất Tử Hạo mỉm cười, thuận tay miết lên ấn đường anh, “Nhưng nếu ta bớt làm thì người sẽ bán mạng làm còn hơn gấp đôi. Ta thật không nỡ đâu.” Anh không quen với những lời thẳng thắn này nên hơi ngượng ngùng, bèn lảng tránh ánh mắt cậu.

Đương nhiên đời nào cậu bỏ phí cơ hội, liền rướn người tới chộp lấy môi anh.

Cậu đã hôn qua biết bao đôi môi, nhưng khi chạm đến người trước mặt này thì đều quên sạch. Chỉ biết gấp gáp mút lấy trong vụng về, muốn nuốt chửng anh vào bụng nhưng rồi lại thấy luyến tiếc.

Ai cũng có tâm cơ, ai tiếp cận cậu cũng có mục đích riêng. Duy chỉ người này, dù bị hủy hết thấy nhưng vẫn tạo lại mọi thứ bằng chính hai tay anh – Mà không phải là vì cậu. Theo góc độ nào đó mà nói, chính

Phượng Quý Bắc đã cứu cậu ra khỏi bóng tối, là người dạy cho cậu biết, trên đời này ngoại trừ việc tranh quyền đoạt thế còn rất nhiều cách sống khác.

Cho nên cậu tuyệt không buông tay khỏi anh, tuyệt đối không bỏ đi cơ hội này.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, dần dần lồi hết bản năng kỹ xảo ra, dùng lưỡi thít chặt rồi tiến sâu vào miệng anh. Vốn Phượng Quý Bắc rất ư xa lạ với chuyện *** này. Trước giờ chuyện đụng chạm da thịt đều là anh hứng chịu sự quấy rối của Tất Tử Hạo, nên thân thể anh theo bản năng có phản ứng với cậu ta. Huống hồ mảnh khố của Tất Tử Hạo rất cao, chỉ vài cái trêu chọc đã khiến toàn thân anh nóng bừng khó chịu.

Dần dần chỉ hôn nơi môi không chẳng đủ thỏa mãn nên cậu lần lượt đến vành tai anh, vạch toang áo để lộ ra vùng xương cổ rồi lướt xuống hai đầu núm mà miệt mài hôn. Cậu dùng răng lưỡi biếng gặm lấy chỗ eo anh trong khi bàn tay cứ rờ rẫm loạn xạ. Mái tóc đen mềm xoa trên thân thể anh cộng với sự cọ xát bên dưới khiến anh thấy cơ thể mình ngày càng quái dị.

Nóng quá đi, giống như... người anh đang muốn một thứ gì đó. Anh không nhịn được nữa bèn luồn tay vào tóc cậu, nửa muốn đẩy ra mà nửa lại muốn kéo cậu gần hơn.

Dù sao con người cũng không kháng cự nổi dục vọng, hơn nữa Phượng Quý Bắc anh cũng chẳng phải sành sỏi gì. Một chút khiêu khích của Tất Tử Hạo đã khiến anh không kiềm được tiếng thở gấp gấp.

Thiếu niên nhìn anh mà đôi mắt ngấn sáng màu tơ máu. Khuôn mặt xinh đẹp sẵn giờ thêm sắc đỏ càng trở nên kiều mị. Tuy rằng động tác có phần không khớp với diện mạo cho lắm, nhưng dấu sao cũng rất mực quyến rũ. Đôi môi phẩn mở ra cắn từng lớp áo quần của anh, chậm rãi cởi hết xuống. Cách một lớp vải mỏng, vật thể ướt át xấp mềm cạ lên dục vọng anh. Anh hít hà một hơi mạnh, cơ thể bất giác rướn hăng theo nó.

Tất Tử Hạo có cảm giác như đã chinh phục thành công thì cười toe toét, bèn nhào phốc lên ngẫu nhiên hôn anh trong khi tay kia tiếp tục táy máy.

Gió se lạnh ngoài song cửa, cảnh xuân ân ái ngập tràn bên trong.

Đợi khi hai cơ thể lỏa lồ áp sát nhau, Phượng Quý Bắc mới sực nhận ra tình huống, ánh mắt mơ màng đã hơi trong lại. Anh chặn tay cậu, “Tất Tử Hạo, hôm nay người không có bị hạ được mà...” Giọng anh khàn như đang gắng sức đè nén khiến cậu phải nuốt ực mấy cái.

“Người phải chịu trách nhiệm đi...” Thanh âm mị hoặc của Tất Tử Hạo thì thầm bên tai anh, “Quý Bắc, hiện giờ tâm trí ta chỉ có người mà thôi... Chính người đã khiến ta không có hứng thú với nữ nhân hay bất cứ kẻ nào khác. Người phải chịu trách nhiệm...”

Loại quy luật của thứ cướp cạ này quả rất trớ trêu, nhưng với Phượng Quý Bắc đang mù mị, anh suy ngẫm một hồi lại không thấy cái lý đó có gì sai. Mà đương nhiên cậu ta không để anh có thời gian suy nghĩ, khẽ khàng xoa chỗ đẳng sau rồi chậm rãi thoa trơn – Hộp cao còn ở đầu giường, tuy nó chỉ có tấm chút thuốc thôi tình nhưng nhiều đó cũng quá hữu hiệu với Phượng Quý Bắc rồi.

Việc từ tốn khước từ đã dần dần trở thành chiêu theo ý đối phương. Trong nguyên tắc của Phượng Quý Bắc cũng không có điều khoản ăn nằm với nam nhân. Tuy nói đã quyết không chạm đến và không thương người này, nhưng cảm giác của anh với Tất Tử Hạo là gì, nói thật cả anh cũng không rõ.

Trong khi hai người quần thít lấy nhau anh cũng không có dư sức lực mà tự vấn.

Đã không có lợi thế của Long Hồ thang, Tất Tử Hạo với thể lực tương đối kém hơn không thể dẫn dắt người ta cả đêm. Sáng sớm, khi Phượng Quý Bắc thức dậy thì thấy cơ thể mình chưa đến nổi khó chịu. Công nhận cơ thể của người tập võ quá mạnh, thích ứng cũng rất mau. Trái lại, cái tên dày vò người ta lại còn ngoan ngoãn thiếp mắt ôm eo nằm trên người anh, môi noãn cười rất thỏa mãn.

Anh không kiềm được mà đưa tay vuốt tóc cậu. Mấy hôm nay bận bịu trong triều cũng làm cậu ta mệt rũ rồi.

Đã mệt như thế mà còn không chịu yên thân, thật đúng là đứa nhỏ mà.

Anh nghĩ đến đó thì ngồi dậy chuẩn bị vào triều xử lý chuyện. Thấy cuối năm đã gần kề, có nhiều việc động lại cần giải quyết cho hết nên anh vội vàng chuẩn bị. Năm sau, anh còn muốn ban hành một loạt pháp quy, hiển nhiên đó là phạm vi bận bịu của Tất Tử Hạo.

Anh rời khỏi vòng tay của cậu. Tất Tử Hạo đang ngủ thì bỗng thấy trong lòng mình trống không liên tục tỉnh, mở mắt ra đã thấy ánh mắt Quý Bắc. Cậu sưng sốt nhưng mỉm cười với anh ngay, “Quý—”

Ầm! lên một tiếng nổ lớn át cả giọng cậu. Hai người trên giường biến sắc, anh lập tức phóng xuống giường chạy ra ngoài.

Tất Tử Hạo mau mắn níu anh lại, mặc nhanh quần áo cho anh xong mới buông tay ra. Bước chân anh có hơi lạng chạng thì nhớ đến sự buông thả của đêm qua. Cậu biết không cách nào ngăn anh được nên chỉ vội mặc đồ vào rồi chạy theo anh ra khỏi tẩm cung.

Phía bên ngoài tẩm cung, hai người đảo mắt nhìn xem âm thanh phát ra từ đâu, thì nhau thở hào hển.

Sự tĩnh lặng của ban đêm trải dài che kín màn trời phía tây của hoàng cung. Dù cách rất xa cũng thấy sắc vàng son lộng lẫy của hoàng cung bị che khuất, thậm chí còn có thứ gì rơi lả tả.

Tất Tử Hạo ngây ngẩn người. Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cậu là tên thuật sĩ ở phía tây đang luyện đan bí danh gì đó.

Phần lớn đế vương luyện đan cốt chỉ muốn được trường sinh. Tất nhiên Thừa Chiêu Đế của triều đại trước không có cho luyện đan, căn bản do hắn không tin, càng không tạo thêm cơ hội cho kẻ khác hạ độc. Trong khi đương kim Tiếp Dư Đế cho gọi thuật sĩ vào cung là do đề nghị của Chủ quản Tập học kỹ, Dư Hoa Chương. Lý do là dù thuốc trường sinh nghe có hoang đường đó, nhưng một số nguyên lý và kết quả của việc luyện đan lại rất hữu dụng, chẳng hạn như một số dung dịch có thể chống lại bào mòn kim loại. Dư Hoa Chương am hiểu cơ quan thuật số lại có giao hảo với nhiều thuật sĩ bốn phương, nên hắn đã cố tình mời mấy người đó vào.

Mà vụ nổ này chính là xuất phát từ phòng luyện đan của họ.

Hiển nhiên giờ này còn đâu là kiến trúc của phòng luyện đan nữa – Chỗ của phòng luyện đan giờ chỉ là cái hố sâu cháy đen ngịt, khói lửa hăng còn nghi ngút. Kế bên cái giếng sụp lở còn thấy những mảnh tứ chi rải rác.

“Tử Hạo, dừng nhìn!” Phương Quý Bắc trầm giọng bảo, đứng trước hố lấy tay che mắt cậu lại. Cậu tính nói mình đã thấy nhiều tử thi lắm rồi, nhưng chưa kịp mở miệng đã cảm nhận bàn tay che miệng mình đang run rẩy. Tất Tử Hạo lùi xuống đứng cạnh Phương Quý Bắc mà giữ chặt, nói đúng hơn là ôm chặt lấy anh. Cánh tay anh thì dựa vào cậu.

Tiếng nói Phương Quý Bắc cất lên trầm tĩnh như thường, ngay cả Tất Tử Hạo cũng không nghe ra sự khác biệt, “Có chuyện gì vậy?”

Sau đó là tiếng nói run rẩy của Dư Hoa Chương, “Hoàng thượng, là mấy tên đạo trưởng đang nghiên cứu... Mấy ngày trước, ta nghe bọn họ bàn chuyện có thể làm hỏa dược của pháo cháy mạnh hơn. Sau đó ta đề nghị dùng nó làm mũi tên bắn lửa sẽ rất hay, kết quả...” Tất Tử Hạo cảm nhận bàn tay che mắt mình đang run bần bật, cậu bèn đặt tay mình lên tay anh.

“Ý người nói là bọn họ thành công rồi?” Phương Quý Bắc hỏi.

“Chắc là vậy, nhưng mà...” Dư Hoa Chương dừng lại rồi đột nhiên kêu lớn, “Minh Cát, người còn sống sao?”

Tất Tử Hạo nghe được tiếng nói mềm mại vang lên, chắc là tên ‘Minh Cát’ kia, “Dư đại nhân, ta mới đi mua lưu hoàng về, sư phụ và sư thúc ta đâu? Chỗ này bị làm sao vậy?” Thanh âm đó vừa run rẩy mà vừa sợ hãi. Tử Hạo cầm tay Quý Bắc đưa lên môi mình hôn nhẹ.

“Bọn họ... bị nổ chết rồi...” Tiếng Dư Hoa Chương rất nhỏ, “Chắc họ không phòng bị tốt nên hậu quả nổ mạnh quá...”

“Không thể nào!” Minh Cát quát lên, “Sư phụ và sư thúc ta luyện đan lâu năm như thế sao lại không biết phòng ngừa nổ chứ? Hơn nữa chất lưu hoàng còn lại không có nhiều, có trộn với hỏa dược cũng không thể

nào đủ—”

“Số còn lại không có nhiều? Là còn bao nhiêu?” Giọng anh vang lên có phần sắc lẹm, “Minh Cát, người có thể suy đoán sự phụ và sự thúc người trộn thứ gì với hỏa được được không?”

Anh không hiểu biết việc luyện đan cho lắm, chẳng qua theo trực giác hỏi câu đó thôi. Dư Hoa Chương rành hơn anh nên hiểu ngay, “Phải rồi, chủ yếu là phần lượng... Minh Cát, người nhớ lại đi, trước khi người đi họ đã phối hỏa được ra sao hả?”

“Là... là năm phần đá tiêu và một phần bột than củi, nhưng không có đủ lưu hoàng... Cho nên ta mới ra ngoài mua.” Minh Cát trả lời mà giọng nghẹn ngào, “Sự phụ...”

“Dư quán trưởng, kiếm một chỗ tĩnh lặng an toàn để bảo vệ mọi thứ, rồi tìm vài vị thuật sĩ am hiểu để sau này tiếp tục pha hỏa được với vị đạo đồng này.” Phương Quý Bắc trầm giọng phân phó, Dư Hoa Chương thấp giọng lĩnh mệnh, “Lúc này phải chú trọng nhiều đến an toàn, không thể để chuyện này phát sinh nữa. Còn về phần người chết... Ta sẽ thương lượng với Khổng thừa tướng để hậu táng cho họ.”

“Hu hu hu... Ta không cần sự phụ hậu táng, ta muốn sự phụ thôi...” Tiểu đạo đồng khóc lóc.

Tất Tử Hạo gỡ tay Phương Quý Bắc ra, đoạn quay sang nói với Dư Hoa Chương, “Dư quán trưởng, người hãy quản những kẻ ở tây viện cho tốt, đừng cho họ ra ngoài nói lung tung. Căn phòng này đã bị hủy, còn mấy phòng khác chắc cũng có người bị thương. Người cứ xử lý chuyện người này trước đi, để ta xử lý phía bên kia.”

“... A... Vì không có ai quan tâm đến thuật sĩ luyện đan nên phòng bên cạnh không có ai cả.” Dư Hoa Chương trả lời. Tất Tử Hạo cảm nhận rõ Phương Quý Bắc thở phào nhẹ nhõm.

Lòng anh hơi nhói đau, đoạn anh quay sang Dư Hoa Chương, “Người còn không mau an bài cho tiểu đạo đồng này? Người thân là quán trưởng lại không biết hỏa được có uy lực lớn thế nào, nếu để lạc cách điều chế ra ngoài thì...” Giọng anh lạnh tanh bỏ lửng câu nói đó. Dư Hoa Chương tự hiểu nên mau mắn nhận lệnh.

10. Chương 9

Bí mật của ‘Tất Tử Hạo’

Tất Tử Hạo kéo Phương Quý Bắc đến thư phòng. Sau khi ấn anh ngồi trên ghế, cậu quỳ xuống mà tựa đầu lên gối anh.

“Quý Bắc, đừng buồn quá, đây là chuyện không tránh được...”

“Muốn làm đại sự không thể sợ chết, bất kể người chết có là bên mình hay bên địch.” Phương Quý Bắc nhìn thẳng phía trước, nhẹ nhàng nói, “Ta biết, ta thừa biết chứ. Tử Hạo, người không cần lo cho ta.”

Sao cậu có thể không lo cho được?

Tất Tử Hạo còn muốn nói gì nữa, nhưng có tiếng bước chân vọng từ ngoài thư phòng vào cắt ngang hai người.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng? Người không sao chứ?!” Chưa thấy người đâu mà tiếng đã vọng đến trước. Tiếng gọi của Khổng Chi Cao biểu lộ sự lo lắng cực độ, tiếng bước chân bấn loạn thoáng chốc đã xông vào phòng.

Tất Tử Hạo đã đứng lên, quay lại nhìn hẩn, “Khổng tướng, Hoàng thượng không sao cả.”

Khổng Chi Cao thấy hai người họ bình yên ngồi trong thư phòng thì thở phào nhẹ nhõm, “Cũng may... Ta nghe tiếng nổ lớn bên kia nên mới chạy tới, dọc đường cứ lo. May mà người không sao...”

Hắn cẩn trọng nhìn Phương Quý Bắc, thấy anh không có thương tích gì mới nói, “Hoàng thượng, sau này hãy đưa mấy chuyện nguy hiểm đó ra ngoài cung làm đi. Cho nhiều người vào cung như vậy thì chính mình cũng dễ gặp chuyện rủi. Nổ chết người ngoài thì đã đành, nếu Hoàng thượng mà xảy ra chuyện gì...”

“Cái gì là ‘người ngoài thì đã đành’ chứ?” Bỗng sắc mặt Phương Quý Bắc sầm xuống mà gần lớn, anh trừng mắt nhìn Khổng Chi Cao. “Những người trồng trọt và chế tạo hỏa dược... họ còn quan trọng hơn ta gấp mấy lần. Lão Khổng, người—”

“Có lẽ trong ngành nghề thì họ quan trọng hơn người khác. Nhưng trong Đại Nhạc này không ai quan trọng hơn người cả!” Khổng Chi Cao nhìn thẳng anh. “Hoàng thượng, thân thể người dính dáng đến cả quốc gia, an toàn của người quan trọng hơn hẳn kẻ khác. Bởi vậy... hoàng cung có thể thu nhỏ lại, có thể đập tường thành làm đường đi rộng hơn. Nhưng nhất định phải đổi cái Tập Học Viện đó đi chỗ khác!”

Phương Quý Bắc nghiêng đầu nhắm mắt lại. “Ta biết rồi...” Cuối cùng anh lên tiếng, quay sang nhìn về Tất Tử Hạo. “Tử Hạo, hãy nghĩ ra cái tên nào hay, ta sẽ trích bạc từ quốc khố ra xây một Tập Học Viện ở ngoại ô kinh thành.”

“Hoàng thượng, sợ là bạc của nội vụ không còn lại nhiều lắm.” Tuy Khổng Chi Cao không trực tiếp quản lý chuyện trong cung, nhưng việc lớn nhỏ gì của triều đình cần phải thông qua tay hắn nên hắn biết rõ điểm này.

“Bạc là dùng để xài, dù sao ta cũng không làm gì. Quốc khố có vừa đủ là được rồi.” Phương Quý Bắc nói, “Kỳ thật phần lớn bạc trong quốc khố và những phủ địa phương đều là khi khởi nghĩa tịch thu tài sản mà có được. Những năm cuối của triều cũ, tham quan ô lại hoành hành dử dộ nên kẻ có tiền đa phần cũng không phải là người tốt, chúng ta làm vậy cũng không sai. Nhưng về sau không thể dựa vào cách đó, vẫn phải cố gắng hơn thôi.”

Tuy anh thường nói tiết kiệm, nhưng số dè dặt trong hoàng cung chỉ là món tiền mọn. Phương Quý Bắc cũng biết đạo lý ‘tiềm tàng ở trong dân.’ Có điều những năm cuối triều cũ dân chúng đã gánh quá nặng nề, gần như kiệt sức sắp chết. Tuy trong thời loạn thế thì đi phân phát tiền tài bất nghĩa, nhưng ít có sĩ tử nào biết cách làm giàu chân chính cho đất nước.

Quân tử khinh bỉ câu lợi lộc. Theo quan điểm đó mà bàn thì Phương Quý Bắc và Khổng Chi Cao không phải là quân tử, họ hiểu rõ tầm quan trọng của cái lợi lộc đó, nhưng không có giải pháp nào tốt hơn.

Tất Tử Hạo cũng không phải quân tử. Ánh mắt cậu lấp lóe ra tính toán nhưng sắc diện lại hơi khó xử.

Khổng Chi Cao lại nói tiếp, “Hoàng thượng nói ta mới sức nhớ có chuyện nhỏ này tính bầm. Ở Giang Nam có một thương gia làm ăn rất lớn đến hơn nửa tỉnh. Đợi năm mới xong nếu có thời gian, ta rất muốn đi gặp chủ quán ở đó.”

Hắn nói thế cũng là vì Phương Quý Bắc. Cần nên nhớ thân phận của hắn là tể tướng một quốc gia, có thương nhân nào lại giàu có hơn quốc gia chứ, căn bản không có khả năng làm phiền đích thân tể tướng đến nơi. Nhưng Khổng Chi Cao rất muốn tận lực ra sức giúp đỡ anh trị quốc, thế nên nhất định cần chiêu hiền đãi sĩ. Ai bảo bọn họ và phần lớn đại thần trong bộ Hộ không có mấy ai am hiểu chuyện tiền tài chứ.

Tất Tử Hạo thầm thở phào, nhưng trong lòng lại thấy hơi có lỗi.

Dĩ nhiên cậu biết thương gia kia là ai. Vũ Mộ công chúa của triều trước rất giỏi quản lý tài vụ. Thời xưa cô ta thường kiếm cổ du ngoạn mà xuất cung, nhưng thực chất là đi ra kinh doanh, gây dựng được một số chỗ làm ăn, còn kiếm được rất nhiều tiền. Nhưng cậu không dám nói ra vì sợ anh sẽ nghi ngờ, kể nữa cũng sợ công chúa sẽ mượn cơ hội mà mưu đồ bất chính.

Kết quả lại bị Khổng Chi Cao giành trước. Biểu tình của Phương Quý Bắc khá hơn rất nhiều cũng là vì hắn.

Tất Tử Hạo sống gần hai mươi năm, lần đầu tiên mới biết thế nào là ghen.

Thật muốn độc chiếm tất cả cảm xúc của người này, muốn mọi hỉ nộ ái ố của anh đều là vì mình mà ra. Tuy rằng khẳng định là làm không được.

Cậu chỉ có thể cố gắng hết sức làm nhiều chuyện cho con người ấy, ít ra cũng chiếm hơn phân nửa cảm xúc của anh rồi.

Vì thế lại một ngày vất vả trôi qua. Mấy hôm rồi, bên công báo Bán Nguyệt không cần Tất Tử Hạo xử lý. Thế là cậu ta hí hửng đi theo Phương Quý Bắc, hai người đều làm việc nên thỉnh thoảng bàn chuyện với nhau.

Một ngày mau qua và đêm nhanh chóng buông. Tất đèn nằm lên giường rồi, Tất Tử Hạo nghiêng người nhìn sang Phương Quý Bắc. Phía bên kia giường, hơi thở người ấy còn rất rõ nên cậu biết anh chưa ngủ. Đợi một lâu sau anh lên tiếng trước, “Tử Hạo, cả ngày người mệt nhọc vậy sao còn chưa ngủ hả?”

Tất Tử Hạo nhích người gần sát Phương Quý Bắc, đặt tay mình lên anh, “Ta đang đau lòng giùm cho người.”

Phương Quý Bắc thấy kinh ngạc, thân thể anh cứng ngắc.

“Người nhìn bằng hữu người thì chết đi, kẻ lại phản bội, còn một số người bên cạnh thì từ bỏ lý tưởng ban đầu. Trong khởi nghĩa có vô vàn người chết, tân quốc gia là dùng máu tích lũy mà xây lên... Dù muốn sống yên ổn nhưng vẫn không tránh khỏi chết chóc. Để cho nhiều người sống tốt hơn, để cảnh cáo những kẻ đã thay đổi hay muốn gây đổ máu...” Tất Tử Hạo ôm lấy anh. “Ta biết người không thể đau lòng. Nếu ở đâu người cũng băn khoăn luyến tiếc một mạng sống, đau lòng vì từng chút chuyện nhỏ thì người đã không diệt được Đại Vi, cũng chẳng cách nào lập ra một Đại Nhạc mới. Không chừng, số người chết e càng nhiều hơn.” Cậu vùi đầu vào ***g ngực anh.

Thanh âm cậu nhỏ như khê thoảng, “Nhưng ta biết người rất quý trọng mạng sống... Người hy vọng người người đều sống tốt, mỗi một mạng sống mất đi là sự đả kích lớn với người. Nhưng người không thể để mình đau lòng được. Trên chiến trường, luyến tiếc đồng nghĩa với tử vong, thế thì không giành thắng lợi được.”

Mà thống trị một quốc gia càng là cuộc chiến gian khổ hơn lật đổ một triều đại.

Giờ xuất hiện loại hỏa dược với sức mạnh cực độ này, nếu có thể khai thác với số lượng lớn sẽ tiết kiệm được rất nhiều nhân lực và giảm nguy hiểm. Hai bờ biên giới nam bắc của Đại Nhạc đều có nguy hiểm rình rập, chẳng qua lúc này bên bờ bắc đang có nội loạn nên chúng không rảnh tay nhìn sang đây – Nếu dùng nó cho chiến tranh thì có thể tránh được vô số cái chết. Thế nên, dù quá trình nghiên cứu chế tạo hỏa dược này có thể còn có người chết thì họ cũng không thể từ bỏ.

Vậy nên Phương Quý Bắc không thể đau lòng.

Trong màn đêm, cậu nhìn đôi mắt nhắm lại của anh như ánh lên màu nước. Cậu trườn người hôn lên môi, lại hôn lên mắt rồi hôn cả lên mi anh.

Không có nữ nhân nào có thể chiếm lấy người này của cậu. Vì họ sẽ không muốn được, thân là hoàng đế rồi cuộc là có ý nghĩa gì. Nhất là một vị hoàng đế ‘không giống bình thường’ như Phương Quý Bắc.

Ta đến để giúp người. Ta đến là bảo vệ người đây.

Người và ta sẽ cùng nhau thống trị tốt quốc gia này, ta sẽ gắng sức bảo vệ tốt những thứ người muốn bảo vệ.

Tất Tử Hạo chỉ thầm nghĩ chứ không nói ra miệng. Cậu cảm nhận dù người trước mặt vốn không đủ tinh tế, nhưng giờ đây cậu không nói thành lời thì anh cũng hiểu thấu.

Cả người cậu được ôm chặt lấy, nhiệt độ lòng bàn tay của Phương Quý Bắc nói cho Tất Tử Hạo hay là anh cần cậu.

Ánh đèn tắt lụi và hương cũng tàn phai, nhưng yên ương giao hòa đầy sắc mộng ảo.

Có những câu sau khi nói ra rồi sẽ thay đổi tất cả.

Theo lời đêm đó của Tất Tử Hạo thì quan hệ giữa cậu và anh trong lúc đó đã thay đổi.

Vốn bản tính Phương Quý Bắc ngược ngùng và có phần hơi lảng tránh – Một người mạnh mẽ như anh khi bị người khác nhìn thấu sự mềm yếu và dịu dàng trong lòng là một chuyện đáng xấu hổ.

Đó cũng là điểm cả Khổng Chi Cao cũng không nhìn ra, chỉ ít hần chưa nói ra.

Trong bầu không khí mập mờ này, khi Phương Quý Bắc đối diện với Tất Tử Hạo đều thấy không tự nhiên. Thế là kết quả cũng rất kỳ quái – vì anh không thấy tự nhiên nên khó cự tuyệt chuyện cầu hoan của đối phương, dạng như anh không biết làm sao mới phải.

Kỳ thật Tất Tử Hạo không trông mong như thế này đâu. Cái cậu muốn là một Phương Quý Bắc đáp lại tình cảm của cậu nên không hề cự tuyệt, chứ không phải tình cảnh lúc này.

Rồi thì thời điểm cuối năm đã gần kề khiến ai cũng tất bật. Trong hoàng cung, việc cải thiện thợ lành nghề là một vấn đề lớn, cũng chọn được một tòa nhà yên tĩnh ở ngoại ô kinh thành làm chỗ học tập cho họ. Sang năm trước khi xuân đến, họ cần mau chóng khởi công xây dựng để khởi bỏ lỡ mùa vụ. Còn ngoài thành hoàng cung thì sửa lại xây thành thư viện. Tất Tử Hạo chiêu mộ rất nhiều cô nhi nên khi lễ mừng năm mới đến, cậu còn phải lo an bài cho lũ nhỏ, cũng không có nhiều thời gian trao đổi ý nghĩ của mình.

Mà thật ra cũng không có cách nào trao đổi. Hiện giờ từ thân thế, ý tưởng cho đến hành vi của Phương Quý Bắc, cậu đều rành rẽ mồn một. Thậm chí anh vừa cau mày cậu đã biết anh đang nghĩ gì rồi.

Nhưng Phương Quý Bắc lại không biết gì về cậu. Đôi khi anh cũng muốn hỏi cậu về một số vấn đề, nhưng cậu luôn lấp liếm cho qua. Từ trước đến nay anh rất tôn trọng người khác nên cũng không hỏi thêm.

Khi ấy, hai người vẫn còn nhiều ngăn cách. Chưa bàn đến chuyện anh còn chưa tin cậu đi, về phương diện tình cảm thì dùng dằng lại không thể tiến thêm bước nữa.

Phía bên kia Giang Nam, Khổng Chi Cao đã liên lạc được với thương gia nọ. Nghe nói người chủ sự rất vui mừng cống hiến sức lực cho quốc gia, đã đồng ý làm quan chế định điều lệ, đứng đằng sau góp ý cách vận hành kinh tế. Những mặt kinh doanh của đất nước như muối, sắt, rượu, đường hàng thủy và thậm chí cả trạm dịch đều rối loạn. Có vô số kẻ làm cò mối đã hốt bạc cho túi riêng, người dân và quốc gia đều không hưởng được lợi gì.

Chỉ có một con đường hàng thủy. Nếu loại giống mới của Mục lão trượng gieo thành công ở miền bắc thì họ mới tự cấp tự túc được, thế sẽ có hy vọng giải quyết được vấn đề — Đến chừng đó miền bắc sẽ không cần dựa vào nguồn lương thực của miền nam, việc vận chuyển chỉ là những món hàng nhỏ, khi đó có thể bỏ hoàn toàn đường hàng thủy.

Nhưng những tệ nạn khác thì cần người am hiểu mới xử lý được. Thế nên Phương Quý Bắc rất ư để ý đến vị phú thương ở Giang Nam kia, ngồi nghiên cứu rất nhiều lời đồn đãi về đối phương, rồi phân tích xem người kia có đủ trí tuệ và thực lực để cân đáng những nan đề này hay không.

Mấy lần Tất Tử Hạo muốn thành khẩn nói hết với anh, nhưng đều nuốt trở xuống. Cậu sợ rằng anh là người rất coi trọng khuôn phép, một khi biết cậu đã lừa anh thì anh sẽ không tin tưởng cậu nữa.

Sau biết bao cực khổ, cậu mới mở lòng anh ra được một chút nên cậu không dám vọng động gì.

Mà nói không thể bốc đồng làm gì nhưng cũng khó tiến thêm bước nữa.

Đều là tiến thoái lưỡng nan.

Cậu đang vướng giữa hai cái khó này thì năm mới đã đến.

Lúc Phương Quý Bắc đăng cơ đều không dám đi tế thiên, mà giờ lại càng không đi. Đêm đón giao thừa, anh mời những người bạn cũ trong quân ngũ khi xưa mà giờ là thần tử tốt trong triều và một số quan nghề đến cùng nhau uống rượu. Xem như là chuyện phô trương lãng phí nhất mà anh xài từ khi lên ngôi đến giờ.

Trong nhóm quan nghề thì có thợ nghề giỏi làm pháo hoa. Năm sau, anh sẽ cho tiểu đạo đồng Minh Cát kia cùng đi học làm hỏa dược. Phương Quý Bắc rút phần tiền của anh trong quốc khố ra, cho làm rất nhiều pháo hoa để bắn cho người dân trong kinh xem. Phía bên ngoài thành cũng rất náo nhiệt.

Giữa men rượu, ai cũng ngồi ôn lại thu hoạch của một năm. Mùa thu vừa rồi triều đình không có thu thuế nên người dân chắc hẳn đỡ hơn năm trước rất nhiều. Chỗ nghiên cứu lại chế ra được một bộ phận rèn sắt,

kết hợp tạo ra một loại xe ngựa mới được sử dụng rất rộng rãi. Còn về chuyện sưởi ấm mùa đông thì cũng hai người đó sáng chế ra loại bếp lò mới, chẳng những hiệu quả cao mà còn giảm được than gỗ.

“Mong là sang năm sẽ tốt hơn!” Tất cả đều nâng chén, vừa uống vừa nói cười. Uống xong thì tự ai về nhà hay phủ này, chỉ còn vài người ngồi đón giao thừa tiếp.

Cuối cùng chỉ còn lại hai người Phương Quý Bắc và Tất Tử Hạo.

“Hiện giờ chỉ mới là bắt đầu. Quý Bắc à, ta rất tự hào về ngươi.” Tất Tử Hạo nâng chén lên hớp một ngụm, sau đó kẻ sát người đang ngược nhìn trăng mà dâng rượu... bằng miệng.

Sắc mặt anh ửng hồng lên, không biết do men say, do nụ hôn hay là do lời khen đó nữa.

Đêm khuya đã đến, tiếng pháo giòn tan nổ tung trời. Trong tiếng rộn ràng đó, Tất Tử Hạo ôm lấy Phương Quý Bắc khẽ thăm thì, “Quốc gia của chúng ta sẽ rất tốt, Quý Bắc à, là do có ngươi đó.”

Có thể thấy được những bước cải thiện vững vàng từ trong kinh thành ra đến xung quanh, chỗ nào cũng từng bước thay đổi tốt hơn. Trong dân gian đã có nhiều trí sĩ bắt đầu hiểu được dụng tâm của triều đình, có người thì phối hợp một tay ở bên ngoài, người thì trực tiếp vào triều hỗ trợ. Thật sự là dư dả người mới.

Qua năm mới và xuân cũng sắp đến. Vị Mục lão trượng kia không có đi theo những quan nghề khác đến học viện mới mà ở lại trong cung. Về phương diện ngành mà nói thì sẽ không sợ kỹ thuật bị truyền ra ngoài, hơn nữa trong cung cũng còn những mẫu ruộng ông tốn công gieo trồng.

Phương Quý Bắc rất nhàn rỗi trong công sự nên chạy đến giúp chuyện cày cuốc. Còn Khổng Chi Cao nhân lúc rảnh rỗi thì chạy đến Giang Nam, thuận tiện cũng đi tuần tra tình huống các nơi – Rất nhiều vấn đề cần giải quyết ngay trong vụ cày xuân này, chứ nếu để tới mùa thu thì đã quá trễ.

Mà những người bận bịu nhất là Tất Tử Hạo và Ngô Tam Tỉnh. Sang năm mới, bộ luật pháp mới được ban hành, công báo Bán Nguyệt thì liên tục được lan truyền, chuyện của thư viện cũng không có nửa khắc ngơi tay.

Quốc gia không có luật pháp là không được, có luật pháp rồi mà không giảng giải ra thì cũng như không.

Thậm chí Tất Tử Hạo còn lập một ‘Tập Pháp Ban’ trong thư viện. Trước khi nhậm chức, những quan viên địa phương được bộ Lại tuyển chọn phải đến thư viện học một tháng xong mới được nhận chức. Còn phần quan viên trong Đô Sát viện thì phải đến đây nghe giảng.

Cậu bạn đến nỗi tới khuya mới trở lại tẩm cung, nhiều khi còn ngủ lại ở thư viện luôn. Vì thân thể cậu yếu ớt nên Phương Quý Bắc cho cung nữ theo hầu hạ, còn thêm mấy vị quan biên soạn sử đi theo cậu nghe sai khiến. Chung quy là không để cậu gục xiu xuống bàn thôi.

Song Tất Tử Hạo rất bất mãn chuyện chiếu cố này, thực ra chẳng phải cái gì khác mà là sau khi cậu hồi cung thì Quý Bắc đã ngủ rồi – Cho dù không ngủ thì cậu cũng không có thể lực để làm gì.

“Chức vị của ta chính là thường nhật xá nhân mà, tại sao giờ không có cơ hội ghi chú sinh hoạt gì vậy?” Một đêm nọ, Phương Quý Bắc ngồi trên giường đang xem tấu chương, Tất Tử Hạo mò lên giường ôm anh mà nũng nịu.

Phương Quý Bắc dỗ dành cậu, “Không phải vị trí hiện giờ của ngươi còn có ích hơn là ghi chép mấy cái sinh hoạt đó hay sao? Với bản lãnh của ngươi, nếu cả ngày theo ta ghi chép từng lời nói cử chỉ thì mới là lãng phí.”

“Ta rất muốn ở bên cạnh ngươi.” Dứt lời cậu cọ vào người anh, “Mỗi ngày nhìn ngươi làm việc, ghi chép từng lời từng chữ của ngươi xuống giấy, mắt không giây phút nào dứt khỏi ngươi... Như vậy mới là tốt nhất...”

Nói vậy chứ cậu sợ là không có cơ hội ôm anh. Cậu chỉ còn cách gắng bám anh thì may ra hai người mới ở chung một chỗ được.

Phương Quý Bắc bật cười, anh đang tính nói gì đó thì bỗng ánh mắt sa sầm. Nhưng Tất Tử Hạo lại không chú ý, “Quý Bắc, hôm nay ta mệt quá đi...”

Câu đó là phần dạo đầu của màn cầu hoan. Tuy thể lực giờ của cậu không đủ sức tấn công, nhưng đòi mấy cái hôn thì không thành vấn đề.

“Nếu mệt thì nghỉ sớm, ngủ đi.” Phương Quý Bắc trả lời, quăng tấu chương sang bên rồi tắt đèn.

Cậu ngó người, “Quý Bắc...”

Anh nằm xuống không đếm xỉa gì tới cậu.

“Quý Bắc, người... giận sao?” Biểu hiện này của anh là tỏ ra khó chịu, nhưng vì cái gì chứ? Cậu đâu có nói gì quá lỗ đâu?

Tất Tử Hạo trườn đến gần Phương Quý Bắc, “Ta không phải than phiền gì đâu, nhưng chẳng qua do dễ gọi thôi. Quý Bắc người có biết là ta...”

Cậu gần như chồm hẳn lên người Phương Quý Bắc, theo thường lệ thì anh đã lấn sát người cậu. Nhưng bây giờ anh lại co rút người né sang bên.

Thế là càng khiến cậu hốt hoảng, trí tưởng tượng phong phú khiến cậu tự hỏi có phải ‘chuyện kia’ đã bị bại lộ rồi không. Đang khi cuống cuống thế thì cậu nghe anh nói, “Đừng có lại đây. Cả người người nồng nặc mùi quá.”

Mùi?

“Ta mới tắm hôm qua mà. Trời lạnh thế này, không đến đổi bắt ta mỗi ngày mỗi tắm chứ?” Tất Tử Hạo oan ức giãy, “Làm sao có mùi gì—?”

Ế khoan? Cậu nâng tay áo lên ngửi, quả nhiên có mùi nha, mà là mùi thơm nữa.

Cậu thất kinh choàng dậy chầm đèn lên, thấy cái áo xám tro của mình có lấm tẩm vết hồng hồng trên vai. Núi áo lên ngửi thì thoảng có mùi son phấn.

“Chẳng lẽ...” Cậu choáng váng đầu óc, ngồi suy ngẫm chuyện cả ngày xong mới sực nghĩ ra, “Chẳng lẽ lúc chiều, khi ta ngủ gật trên bàn có ai giở trò gì sao?”

Cậu vừa nói ra đã nhớ tới lời ‘bóng gió’ lảng lơ của ả cung nữ kia – Từ sau khi cậu làm phó tướng thì có rất nhiều người cả nam lẫn nữ đều tới nói ‘bóng gió’ với cậu. Nhưng trong lòng cậu chỉ có một người, nên cái bóng gió lập lờ của kẻ khác cậu làm như không hiểu để đỡ phiền toái.

Cậu nhăn nhó mặt mày, “Quý Bắc, đều do người không tốt cả.”

Phương Quý Bắc nhìn cậu lạ lùng thì cậu nói tiếp, “Nếu là trước đây, khi ta ngủ mà có người đến gần ta sẽ thức dậy ngay... Nhưng từ khi ở chung với người thì ta không còn sợ bị... bị đánh lén nữa, kết quả ta mất đi tính cảnh giác, để cho kẻ khác lợi dụng mình cũng không hay biết!”

Ngữ khí hết sức hờn giận này khiến anh trợn mắt há hốc mồm – Vậy cũng nên được cái lý do oán trách kiểu này sao?

Nhưng anh lại thấy đau lòng. Anh nhớ lúc đầu khi anh và Tất Tử Hạo cùng ở chung, quả là cậu ta ngủ không yên giấc và rất dễ thức dậy. Còn Phương Quý Bắc, may mắn do cuộc sống trước đây khổ cực nên ngủ rất ngon – Khi đi sung quân, nhiều khi anh còn không có chỗ mà ngủ, đi trên đường cũng ngủ được thì tự nhiên anh sẽ không thấp thỏm – cũng không đến độ hoang mang mất ngủ.

Thế nên anh tin lời cậu. Anh tính mở miệng thì bỗng cậu nhoẻn cười gian, “Quý Bắc, không lẽ... người đang ghen sao?” Lập tức mặt anh đỏ ửng.

Tất Tử Hạo mau mắn cởi phăng áo ra rồi ngửi thân mình, “Giờ ta không còn mùi nữa, người cho ta hôn một cái đi?”

...Cái kiểu nói thế thiệt y như mấy tên dê xồm trên đường, rất ư là cợt nhả.

Nhưng vậy... quả giống như anh đang ghen. Phương Quý Bắc thật thà thẳng thắn thừa nhận.

Còn tên Tất Tử Hạo gian trá kia thì cực kỳ phấn khởi ôm anh hôn. Do cậu quá phấn khởi nên không kiềm nén được tiếng lòng đang kêu gào, sẵn tiện ăn sạch người ta luôn. Dẫn đến kết quả là sáng sớm hôm sau, cái

người bị ăn do cơ thể cường tráng và cũng quen rồi nên vẫn có sức xuống giường đi xử lý chính sự. Trong khi cái tên ăn người ta thì thân thể quá tệ nên sau giờ Ngọ mới bò xuống giường. Mà chỉ có một đồng chuyện vật chờ cậu.

... Phải nhanh tay đào tạo ra một đám trợ lý để gánh bớt mấy chuyện vật vãnh, không thể để mấy thứ vật làm chậm trễ “chính sự” được.

Da mặt Phương Quý Bắc không có dày cui như Tất Tử Hạo, nhưng cái ưu điểm hay khuyết điểm của anh cũng được chính là anh quá thành thật. Thế nên, hễ khi anh động lòng thì sẽ không vì chuyện da mặt mỏng mà phủ nhận.

Vì thế, dù anh không biết mình đã động lòng đến mức nào nhưng phải thừa nhận chuyện đó là thật. Người yêu da mặt dày của anh thì rất rành chuyện lật mềm buộc chặt, được một tác thì muốn lần mấy thước mà tuyên bố quyền sở hữu.

Dù sao cũng không có kẻ khác xen ngang nên tình cảm hai người phát triển rất vững chắc, đại cuộc coi như đã định.

Miền là không có chuyện bất ngờ gì. Tất Tử Hạo cũng không có phép có bất ngờ gì xảy ra.

Trong quán báo, Tất Tử Hạo sắc mặt khó coi đang cầm một phong thư. Thư là do Đàm Nhan Hằng gửi tới, nội dung viết cũng mập mờ. Đại khái hấn bảo cậu đăng một bài văn lên công báo Bán Nguyệt, rồi cũng nhờ cậu cho hấn dự làm công báo. Tất Tử Hạo cung cấp ‘mặt báo’ cho Đàm Nhan Hằng nên còn giữ được tín nhiệm của hấn, bằng không chỉ riêng lá thư này cũng đủ trị tội hấn rồi – Nếu như Phương Quý Bắc không phản đối.

Bài văn kia khéo léo giấu những lời sắc lẹm. Bề nổi thì đọc thấy là tán tụng triều chính của Tiếp Dư, nhưng thực tế bề chìm thì mắng nhiếc đủ điều. Còn chưa nhắc đến cái màn ‘là con cháu thánh nhân, chúng ta hãy đứng lên lật đổ Đại Nhạc’ đi nữa!

Tất Tử Hạo lạnh lùng cười.

Tú tài tạo phản ba năm cũng không thành, huống chi nhóm tú tài này thật sự chịu theo Đàm Nhan Hằng tạo phản à?

Về phía quán báo thì... Cậu đưa mắt nhìn sang bản điều lệ mới cho công báo mà thầm nghĩ, xem ra còn phải đợi bên kia làm xong, chừng đến tối mới đăng lên công báo. Chỉ ít cũng phải chờ cậu huấn luyện ra vài người trợ lý trung thành và có năng lực mới được. Cậu tính thăm mọi chuyện trong đầu xong thì hồi cung. Bước xuống xe ngựa, cậu vừa đi về tấm cung vừa nghĩ xem cần xử lý mọi chuyện ra sao.

Đường trong cung cậu đã thuộc lòng, dù không chú ý thì cũng không đi nhầm được. Cậu đi ngang qua một nơi yên tĩnh nọ thì cảm giác đối diện có người đi tới, khóe mắt chỉ nhìn một chút rồi lại trầm ngâm đi tiếp.

“Đợi chút, người đứng lại— ” Một giọng nữ nghe rất quen vang lên. Tất Tử Hạo phục hồi tinh thần ngẩng đầu lên—

Hai người đều sững sờ.

Một hồi lâu sau, người con gái đó mới ngập ngừng gọi hai tiếng.

“Bính Vưu...?”

Tất Tử Hạo thấy cô ta thì môi khẽ cười nhạt mà gọi, “Tam tỷ.”

Hai người đứng trân ra không lâu thì chưa gì cô kia đã chạy đến ôm Tất Tử Hạo. Giọng nói trong trẻo nức nở còn khuôn mặt xinh đẹp thì rơm rớm nước mắt: “Bính Vưu, tỷ tưởng người đã chết rồi...”

Tất Tử Hạo đưa tay ôm lấy người con gái, còn vỗ đầu an ủi nữa, “Đệ không sao cả. Chẳng phải đệ vẫn khỏe mạnh đứng trước mặt tỷ hay sao?”

Người con gái được cậu an ủi thế thì tỏ ra ngạc nhiên. Người em trai luôn quen tính mưu lập kế của cô tuyệt nhiên không thể dửng dăng thế này, càng không tin cậu lại nói năng và hành xử như vậy. Hồi lâu sau, cô mới nói, “Bính Vưu, hình như người đã... thay đổi...”

Tất Tử Hạo phớt cười, “Tam tỷ, chị cũng thay đổi nhiều vậy. Chắc cuộc sống ở Giang Nam không tệ lắm đâu ha?”

“Sao người biết tỷ ở Giang Nam... A! Hoàng cung nguy hiểm lắm, người vào bằng cách nào? Lỡ như bị phát hiện...” Cô dứt lời thì bỗng phát giác ra tình huống trước mặt thì tái mét, “Bính Vưu, chúng ta mau rời cung đi. Nếu để hoàng đế hiện tại phát hiện thì hẳn sẽ giết người ngay—” Cô kéo mạnh tay cậu làm hằn lại dấu bầm xanh.

Tất Tử Hạo không nhúc nhích mà chỉ lắc đầu, “Tam tỷ, chị lầm rồi. Ta vẫn luôn ở trong cung mà.” Người con gái kinh ngạc nhìn cậu. “Tỷ phụ vào cung có đi tìm ta.” Cậu nhìn thẳng cô, “Nhưng hẳn chưa từng thấy khuôn mặt không hóa trang của ta nên đã nhận lầm người.”

Cô trợn tròn mắt, “Tỷ nghe lúc hoàng cung bị công phá đệ đã tự sát, chẳng lẽ người chết... là Tất Tử Hạo?”

Cậu gạt đầu nhìn cô.

“Vậy Tất Tử Hạo mà Nhan Hằng gặp là đệ sao? Tất phó tướng đương triều lại vốn là Thừa Chiêu Đế của triều đại trước.”

Tất Tử Hạo đang tính mở miệng thì đằng sau có một tiếng Phịch! như có vật gì rơi xuống. Hai người đều kinh hoàng. Tất Tử Hạo quay đầu lại trong khi người con gái nọ bước sang bên cùng nhìn về phía tiếng động.

Chỉ thấy đương kim thiên tử Đại Nhạc ngự ngác đứng đó, trên mặt đất là một chồng giấy do anh làm rớt. Anh nhìn hai người nọ mà sắc mặt không lộ ra biểu cảm gì.

11. Chương 10

Nam sinh ngoại tộc

“Quý Bắc...”

Tất Tử Hạo bỏ nhào tới phủ phục trước Phương Quý Bắc, đang vươn tay ôm lấy anh thì bị anh đẩy ra.

“Quý Bắc, người đừng giận! Ta... ta... ban đầu ta đúng là mưu toan làm loạn, nhưng dần về sau ta không còn nuôi ý định bất lợi với người nữa... Quý Bắc...”

Phương Quý Bắc liếc cậu một cái thật lâu, rồi lặng thinh quay ngoắt đi.

Nguy rồi, Quý Bắc giận lắm rồi!

Cậu quàng quàng đuổi theo anh, nhưng tốc độ chạy của cậu còn không so bì được với tốc độ đi của anh nên thoáng cái đã bị bỏ xa. Chạy đến cửa tấm cung, cậu đập cửa rầm rập mà người phía trong không hề phản ứng. Cảm giác như đất trời sụp đổ khiến cậu quy xuống đất, sắc mặt ửng đỏ hết sức thắm.

“Bính Vưu, đệ... đệ và người đó...” Người con gái — công chúa Vũ Mộ cũng chạy theo tới, thấy bộ dáng suy sụp của cậu thì cô cẩn trọng hỏi.

Tất Tử Hạo ngồi dựa vào cửa lớn tấm cung mà cười khổ, “Tam tỷ, ta thích hẳn... Hẳn... cũng đồng ý ở bên cạnh ta.”

Công chúa Vũ Mộ sững sờ nhìn cậu. “Trước kia đệ... đệ... đâu có thích nam giới...”

“Ta cũng không có thích nữ giới.” Cậu nghiêng đầu, mắt dán chặt vào cửa mà trả lời.

“Nhưng... Tất xá nhân đã làm rất nhiều chuyện cho đệ, lại theo sát đệ bao nhiêu năm nay... Đệ gần như là cùng lớn lên với y. Y yêu đệ đến mức sẵn sàng chết thay cho đệ... nhưng đệ lại không thích y?”

“Trước khi gặp được Quý Bắc, đối với ta mà nói, sống còn là chuyện quan trọng nhất. Vì sống sót, kẻ nào hay chuyện gì cũng không quan trọng.”

Tất Tử Hạo trầm mặc hồi lâu rồi nói tiếp. “Tam tỷ, mẫu hậu... chẳng những mẫu hậu không được sủng ái mà địa vị lại thấp. Tỷ thân là con gái nên không sao, nhưng tỷ cũng biết từ nhỏ ta đã bị đặt để trong biết bao mưu mô tính toán.”

“Có điều nhất định tỷ không biết ta đã bị đại ca và thái tử tính kế hãm hại rất nhiều lần. Ta sống mà không biết khi nào họ sẽ nghĩ ra cách mới để loại trừ ta. Khi sinh ra, ta là nam nhưng lại có diện mạo của nữ, họ nói với phụ hoàng rằng tướng mạo ta sẽ làm loạn đất nước...”

“Tỷ biết chứ. Thế nên mẫu hậu đã mời một cung nữ giỏi trang điểm vào để biến đệ thành vô cùng tầm thường. Sau đó bà ta lại huấn luyện cho Tất Tử Hạo cách trang điểm đệ ra bình thường, trong khi y lại trang điểm ra rất xinh đẹp. Dù sao y xinh đẹp cách mấy cũng sẽ không ai chú ý, như vậy dù đôi khi không kịp hóa trang kẻ khác nhìn vào cũng sẽ không bại lộ.”

Tất Tử Hạo giấu cười đến cong môi, “Nghe ba chữ ‘Tất Tử Hạo’ thật không được tự nhiên cho lắm. Hôm nào ta phải đi tới hoàng lăng bái tế y, đòi y cái tên này mới được.”

“Bính Vưu, chẳng lẽ đệ... sẽ dùng cái tên này, không còn...”

“Tam tỷ, tỷ ở Giang Nam tên là Mộc Vũ phải không?” Tất Tử Hạo ngắt lời cô, “Vậy tỷ chính là Mộc Vũ, còn ta là Tất Tử Hạo. Công chúa Vũ Mộ và vua Thừa Chiêu đều đã chết rồi, không phải sao?”

“Đệ không cần ngôi vị hoàng đế?” Công chúa Vũ Mộ, hay Mộc Vũ trừng mắt nhìn Tất Tử Hạo, nhưng trong mắt lại tỏ sự vui mừng.

“Ta không cần nó.” Tất Tử Hạo nhìn cửa tấm cung mà ánh mắt chứa chan biết bao triu mến, “Người thích hợp ngồi trên ngai nhất đã ở trước mắt, tại sao ta còn phải ngồi lên? Giả như hắn bỏ đi thì long y kia còn húng thú gì?”

Mộc Vũ thở phào nhẹ nhõm mà cười, “Vậy tỷ lập tức báo tin cho Nhan Hằng, còn có Thái thống lĩnh nữa...”

“Lão cũng chưa chết sao?” Tất Tử Hạo hỏi, “Ta nhớ rõ Thái thống lĩnh rất tận trung với Đại Vi.”

“Phải, đệ không biết hắn đã cực nhọc bao nhiêu, sau khi cứu ta rồi cứ luôn miệng nói phải phục quốc. Dù hoàng tộc không có nam nhi thì cũng có thể đưa con trai ta lên ngôi.” Mộc Vũ nén cơn giận, “Do hắn không ngừng nói thể làm hại Nhan Hằng cũng cho rằng ta muốn phục quốc báo thù. Bính Vưu, à không, Tử Hạo, đệ đừng trách tỷ. Tỷ thật sự không có ý định báo thù cho đệ...”

“Báo thù cái gì chứ, chẳng phải đệ vẫn sống phây phây sao?” Cậu trả lời, “Mà dù ta có chết cũng là đáng. Ta không phải là hoàng đế tốt, cho đến giờ cũng không phải...”

“Đệ lớn lên trong cung, hễ đi trật một bước sẽ chết thì sao hiểu được sự khó nhọc của dân gian?” Mộc Vũ ngồi xổm xuống mà vỗ đầu em mình, “Phụ hoàng thật ngu ngốc, đã làm đất nước cùng cực đến hết cách cứu vãn. Còn đệ lên ngôi được là vì bọn thái tử đều chết cả rồi. Lúc đệ lên ngôi chẳng qua chỉ là con rối, có năng lực làm gì chứ? Ngay cả tỷ, sau khi mất đi thân phận công chúa mới lĩnh hội được cuộc sống trong dân gian.”

“Như vậy tam tỷ, về sau chúng ta sẽ là Mộc Vũ và Tử Hạo có được không?”

“Nhưng mà...” Mộc Vũ nhìn cửa tấm cung thì đôi mi thanh tú khẽ chau, “Dù chúng ta muốn từ bỏ thân phận trước đây thì liệu người kia có tin không? Tử Hạo, chúng ta hãy chạy trốn đi. Không có hoàng đế nào lại dung tha cho ‘tiên đế’ cả—”

“Hắn sẽ tha.” Tất Tử Hạo ngắt lời cô, “Tam tỷ, hắn không phải là ta hay tỷ, không phải là người hoàng tộc mà chúng ta tưởng tượng. Thậm chí hắn không phải như quan viên thái giám tranh quyền đoạt lợi của triều trước. Đối với hắn mà nói, quyền thế hay ngôi vị gì đó không hề quan trọng. Nếu hắn cho rằng ta có thể đảm đương chức hoàng đế thì thậm chí sẽ tặng ngôi vị đó cho ta.”

Mộc Vũ trở mắt nhìn trân trân, “Trên đời sao có loại người này chứ?”

“Tam tỷ, ban đầu ta cũng không có tin. Thời gian đầu khi ở cạnh hắn, ta luôn cho hắn đang làm ra vẻ.” Tất Tử Hạo nói mà khẽ cười, “Sao lại có kẻ đến đến vậy chứ? Nhưng kỳ quái là... một người đàn như vậy lại có thể đánh chiếm hoàng cung, còn làm hoàng đế rất tốt nữa. Tam tỷ, ta đã xem sổ sách của Giang Nam, có phải mức thuế nửa năm nay đã thấp hơn nguyên năm trước không?”

“Đúng vậy. Bọn họ nói vận khí của ta rất tốt, chuyện buôn bán bây giờ còn khá hơn trước rất nhiều.” Mộc Vũ trả lời, “Tuy tình huống kinh thành sẽ tốt hơn nhưng mà ở Giang Nam yên tĩnh hơn nhiều. Họ nói những thành phần của nghĩa quân không dễ bị tham ô và lộng bại, cả quan địa phương cũng vậy.”

Tất Tử Hạo nghe cô khen ngợi Phương Quý Bắc như thế mà không kèm được nụ cười tươi tắn.

Nhưng Mộc Vũ không thể không đả kích cậu, “Đệ đừng mừng sớm như vậy. Dù hai người có ở bên nhau thì trước sau hắn cũng phải nạp phi rồi sinh con chứ? Huống chi hiện giờ hắn như rất giận dữ với đệ đó.”

Cậu ừ dột lại ngay, đưa tay vỗ cửa mấy cái mà vẫn không có phản ứng gì bên trong, đành ảm đạm nói, “Tam tỷ, chị từ xa đến đây vậy chị em mình hãy đi tản bộ tán chuyện chút đi. Tối trở về... ta sẽ giải thích sau.”

Mộc Vũ thấy buồn cười dữ lắm, chẳng ngờ em mình lại thay đổi đến dường này. Trước giờ có ai thấy được bộ dáng hiền lành này của nó chứ? Trước kia nó luôn hơi hợm lạnh đạm, dù Tất Tử Hạo kia có nịnh nọt áo gào thét bảo yêu nó cũng không thấy nó phản ứng gì.

Dù không đảm đương chức hoàng đế cũng không sao, làm hoàng hậu cũng tốt mà. Nghe người ta đồn Tất tướng Tất Tử Hạo rất có tài năng cũng khiến cô giật mình. Cái đứa leo đèo theo em trai mình vốn không có điểm thu hút nào mà giờ học đâu ra lắm tài vậy.

Cô thăm cười, rồi đứng lên vỗ đầu Tất Tử Hạo, “Được rồi, để tam tỷ của thủ phủ Giang Nam này mời đệ ăn cơm. Đệ muốn gì cứ nói đi, tam tỷ mua cho.”

Cô vừa dứt lời đã thấy em trai đang suy sụp của mình sáng rõ mắt lên, biểu cảm của nó... hơi tà thì phải?

Mộc Vũ rùng cả mình, đoạn đi theo Tất Tử Hạo ra ngoài.

Sau khi họ đi khỏi, Phương Quý Bắc đang đứng sau cửa tấm cung khép kín cửa lại rồi cài then. Anh ngồi vào bàn mà thờ ra đó.

Hóa ra không chỉ có nữ sinh ngoại tộc mà nam cũng có thể nha.

Mộc Vũ dở khóc dở cười ngồi nhìn đứa em trai đang tay cầm tay nắm đủ thứ, thậm chí còn soi xét mấy tờ khế đất rất kỹ nữa. Cô ngẫm nghĩ lại, chút tài sản của mình đã bị nó vét sạch rồi. Nói đùa xuyên tạc là muốn dùng chúng để lấy lòng vị hoàng đế kia. Chữ nói trắng ra thì khế đất gì đó cũng là bỏ vào ngân khố giúp cho vị hoàng đế đang sầu khổ kia thôi.

Mộc Vũ thật tình chịu hết nỗi nên vội cáo từ mà trở về khách *** cô đang ở — Nói giỡn chơi sao, cô kiểm đồng bạc đó đâu có dễ dàng, chưa hề nghĩ lại muốn lấy toàn bộ gia sản mà đi hiếu thuận- đệ... đệ phu?

Mà con mắt em trai cô cũng rất sắc. Ở Giang Nam, cô cũng nghe nhiều tin tức về vị đương kim hoàng thượng này. Nam nhân kia tuyệt đối xứng đôi với em trai cô. Là nam nhân thì đã sao nào? Từ lâu, cô đã không hề trông mong người em trai khuyển quốc khuyển thành của mình lại ở bên cạnh nữ nhân.

Chuyện qua cứ cho qua hết. Ngồi vị hoàng đế là thứ gì, còn thiên hạ thì sao chứ, thật ra không quan trọng gì cả. Em trai cô ở hoàng cung trở thành một kẻ âm thầm hiểm độc cũng chỉ vì bảo vệ lấy thân. Nếu quan hệ của bọn họ không dính đến sống chết thì cô thà rằng nó giống bây giờ, vui vẻ hơn rất nhiều.

Mà cô cũng tiện đối mặt với những tử sĩ trung thành với triều cũ nữa. Tránh được chuyện họ bức ép cô phải tạo phản, còn bắt phu quân cô phải làm thủ lãnh khiến vợ chồng chia cắt.

Thật tốt quá đi.

...

Trong lúc Mộc Vũ đang vui sướng thì người em trai cưng của cô đang đứng canh ngoài tấm cung, không vào trong được.

... Mình nói nhiều vậy mà hấn vẫn không chịu mở cửa!

Tất Tử Hạo buồn bực ngồi xổm xuống, nhìn lên qua khe hở điều khắc chạm trở bảo thạch. Đối với cậu mà nói, trong hoàng cung không có gì là bí mật. Cậu khẳng định Phương Quý Bắc đã nghe những lời lúc ban chiều, nhưng... hình như hấn vẫn còn giận.

Cậu gõ thêm mấy cái mà không có động tĩnh gì nên rầu rĩ ngồi xuống luôn. Bên trong lờ mờ có bóng người, chắc chắn hấn có trong tấm cung, chẳng qua không chịu mở cửa thôi.

Tất Tử Hạo ráng kê mắt nhìn vào nhưng không thấy rõ người, vừa nén giận lâu bầu rầu rằng sao lúc xây không làm khe hở rộng tí vừa kiếm một chỗ ngồi cho thoải mái.

Cũng may mình ăn cơm chiều rồi, giờ trời cũng không tới nỗi lạnh nên chắc còn chịu được. Người kia rất ư ghét chuyện bị lừa gạt, cho nên không giữ chút thủ đoạn là không được.

Khổ nhục kế là đơn giản nhất mà cũng hữu hiệu nhất trong ba mươi sáu kế.

Thân thể mềm yếu của cậu ngồi ngoài có một đêm mà sáng hôm sau đã không thể cử động. Phương Quý Bắc vừa mở cửa ra cậu đã ngã phịch vào trong.

“Quý Bắc, Quý Bắc...” Cậu rên hai tiếng mà anh chẳng thèm nhìn đến, cứ thế đi một mạch. Cậu muốn ngồi dậy đuổi theo anh, nhưng vừa cử động thì toàn thân đau nhức vô cùng. Tất Tử Hạo chỉ còn cách nhìn dõi theo anh mà mặt đầy ai oán.

Còn chưa kịp ai oán cho đã, đang lúc cậu ngồi đấm bóp cho chân bớt tê thì ở đâu lòi ra hai tên thị vệ. Mỗi người một bên xốc Tất Tử Hạo tới một căn phòng cạnh tấm cung rồi bỏ cậu ở đó.

Không ngờ vị hoàng đế của cậu lại nghĩ ra cách thứ phẩm thế này – Anh không muốn gặp nhưng lại để mắt xem chừng. Cậu được tự do đi lại nhưng không đến chỗ của anh được.

Tất Tử Hạo thấy lòng đau khổ — Xem ra, hiện giờ cơn giận của Phương Quý Bắc thực sự không đơn giản. Nếu cứ dựa vào cách bình thường mà giải quyết là không được.

Mấy ngày kể, những cách có thể nghĩ ra đều đã xài thử. Thậm chí đặt một đồng công sự công văn trên bàn, nói là nếu hoàng thượng không phê thì sẽ không xử lý được.

Nhưng hoàng đế của cậu vẫn không ra gặp mặt.

Một ngày chẳng gặp như xa cách ba thu, thật sự cũng không phải khoa trương. Ít nhất Tử Hạo cảm nhận sống một ngày bằng cả một năm, nhớ nhung Phương Quý Bắc đến cực độ. Bởi vì cậu không thể lên theo rình nên cậu dùng chiêu cuối cùng —

Cậu mở đường hầm rồi lén đến tấm cung, cứ thế lén ngắm người đang nằm trên giường.

Người nọ đang ngủ, trong ánh đèn lập lờ có thể thấy anh đang chau mày.

Tất Tử Hạo thấy lòng quặn đau, Quý Bắc của cậu khi ngủ luôn rất sâu và thả lỏng. Tình trạng hiện giờ là bởi vì cậu hay sao? Cả khi ngủ, anh cũng có thần thái như thế?

“Quý Bắc, đừng giận ta nữa có được không? Ban đầu ta lừa gạt người, cũng không hề yêu người, thậm chí còn không biết người là người ra sao...”

Thầm thì ôn lại chuyện xưa trong khi mắt dán chặt vào người trên giường, cậu chỉ muốn lao ra ôm anh rồi nũng nịu cho đến khi anh hết giận mới thôi.

Đang thần thờ thế thì bỗng Tất Tử Hạo nghe thấy tiếng gì đó, ngó người ra xong, cậu vội tiến đến cạnh cửa mật thất nhìn đề phòng. Tiếng động truyền từ cửa lớn tấm cung, ban đầu là tiếng mở cửa rất nhẹ, sau đó hình như mở không được nữa sao mà bên kia vội vàng thúc mạnh nên tiếng động càng lớn dần.

Dù Phương Quý Bắc đã quen ngủ nhưng tính cảnh giác không hề giảm. Tiếng động lớn thế thì sao không đánh thức anh được. Anh bật dậy, “Kẻ nào?”

Trả lời anh lại là một tiếng nổ Òng! vang, cửa tấm cung nứt ra làm hai rồi đổ vào trong. Mảnh vỡ tung tóe làm tấm cung khói bụi mù mịt. Tất Tử Hạo kinh hoàng, không hề đắn đo vọt ra khỏi mật đạo chạy đến chỗ giường.

Từ cửa, một kẻ nam tử khôi ngô xông vào. Hắn cầm thanh đao lớn chói lọi chém thẳng xuống long sàng.

“Quý Bắc cẩn thận!” Tất Tử Hạo la lớn, không nghĩ ngợi mà bổ nhào vào người Phương Quý Bắc. Vốn anh đã chụp cái ghế nhỏ cạnh giường tính đưa lên đỡ nhưng Tất Tử Hạo nhào vào khiến động tác anh bị gián đoạn. Kết quả thanh đao kia giáng lên người cậu.

Tích tắc trông mắt anh hằn đỏ, anh phóng người lên nện cái ghế thật mạnh xuống kẻ kia. Tên nam tử thu đao lại đứng giữ thế với anh.

Tuy đối phương có lợi thế cầm đao trong tay nhưng không so được với Phương Quý Bắc vũ dũng, lăn lộn chiến trường giết đã quen tay cùng với đôi mắt đỏ hằn sát khí. Tên kia đang gỡ mấy mảnh vụn chân ghế khỏi mình, thân trúng mấy vết thương nên động tác chậm chạp hẳn.

“Thái thống lĩnh...?” Người đang nằm úp trên giường lí nhí kêu lên, “Thái thống lĩnh, tam tỷ ta chưa nói với ông sao? Ta còn sống mà...” Kẻ kia vừa nghe tiếng cậu đã như sét đánh ngang tai, thân hình sượng cứng lại. Mảnh vỡ ghế còn khắp mình mà hắn vẫn đứng trơ.

“Hoàng thượng?” Tên Thái thống lĩnh kia thều thào hỏi, “Hoàng thượng... người... còn sống? Hoàng thượng...”

Bỗng nhiên hắn ngã quỵ xuống, “Hoàng thượng, thần nhớ đến cái chết của người nên thừa dịp công chúa Vũ Mộ không có ở Giang Nam, bèn lên chạy tới đây ám sát tên tặc tử này báo thù cho Hoàng thượng ——”

Vị cựu hoàng để nằm trên giường kia cắn răng nói kèn kẹt, “Các người thật muốn ta chết hả? Nếu không bằng bỏ cho ta thì cái giường này sẽ bị ta nhuộm đỏ...” Thái thống lĩnh kia sức tỉnh liền vội tiến lên, nhưng có người còn nhanh hơn hắn đã phóng lên long sàng.

Máu nhiều quá, người nhỏ nhắn vậy sao lại chảy nhiều máu thế này? Sắc mặt cậu ta trắng bệch trong khi biểu tình đã thay đổi. Phương Quý Bắc thấy quận đau, vội xé áo cậu ra rồi loay quanh tìm thuốc trị thương. Tất Tử Hạo với tay lên góc giường khuất lấy một hộp thuốc ra, anh vội cầm lấy bôi thuốc cho cậu.

Thuốc kia quả không hổ là thuốc ‘trị chỗ kín’ của đại nội, thoát cái đã cầm được máu. Phương Quý Bắc đang muốn đi gọi thái y thì Tất Tử Hạo đã bấu chặt gấu áo anh, đoạn quay sang nói với Thái thống lĩnh kia, “Thái thống lĩnh, người còn nhớ Thái Y viện nằm ở đâu mà? Tới đó nói là phí khám bệnh tận nơi sẽ do tam tỷ nhà ta trả, xong rồi gọi thái y tới đây.” Thái thống lĩnh lấy làm lạ, cái gì mà thu phí khám bệnh tận nơi, nhưng không dám chậm trễ mà vội chạy ra ngoài.

“Người đau lắm không? Còn chỗ nào đau nữa? Sao người ngốc vậy? Dù ta có bị chém một đao cũng sẽ không sao mà, da thịt ta dày như vậy-” Phương Quý Bắc thấy vết thương xẻ từ vai chạy ra sau lưng thì cứ không ngừng nói.

“Tốt quá...” Tất Tử Hạo nói.

“Hả?”

“Tốt quá đi... cuối cùng người cũng chịu nói chuyện với ta.” Khuôn mặt trắng bệch của Tất Tử Hạo giờ lại tươi cười rất chân thành, “Quý Bắc, người không còn giận ta nữa có phải không?” Dưới tình huống này mà cậu ta còn nhớ cái chuyện đó khiến Phương Quý Bắc cau có mặt, đang tính mở miệng thì thấy cậu ta sụp mí ngắt đi.

Anh làm sao còn giận được, chỉ có thể rửa sạch miệng vết thương và thoa thêm thuốc cho cậu. Khi tiếng thái y đến gần cửa – do không còn cửa nên tiếng động rất rõ ràng – bỗng Tất Tử Hạo mở mắt ra mà cười hì hì.

“Quý Bắc, ta đã thâm thê với lòng, tuyệt không cho người bị thêm một vết thương nào nữa... Thế nên, ta thấy vui vì vết thương này lắm.”

“Tử Hạo, tới đây ăn móng heo đi, bổ máu với lại lành vết thương mau lắm.”

“Đừng có cử động tùm lum, ngươi muốn làm gì hả? Để ta giúp ngươi...”

Dưới sự săn sóc gà mái chăm con vỗ vập của Phương Quý Bắc, vết thương của Tất Tử Hạo lành rất mau – Đương nhiên đây là do cậu nói, chứ cứ nghe Mộc Vũ thì thuốc men tốt nhất đều cho cậu uống hết, lành thương chậm mới là kỳ cục.

Phương Quý Bắc không phải dạng người bốc đồng, càng không có làm ra dáng yêu người mà khó xử đau đớn chẳng thôi. Anh đã quên bằng chuyện bị lừa kia. Mấy hôm nay anh lại nghe Tất Tử Hạo khóc lóc kể lể những bất hạnh trước đây – Xuất thân cậu thấp hèn trong khi tướng mạo lại quá xinh đẹp, thế là bị thái tử và những hoàng tử trước đây ăn hiếp. Lúc họ tranh đoạt ngôi vua đã suýt giết được cậu. Cuối cùng họ tàn sát lẫn nhau chết hết, chỉ còn mỗi mình cậu nên vua cha không thể không đưa cậu lên ngôi. Nhưng quyền thần trong triều nắm hết quyền lực, thực tế không đến phiên cậu. Thế nên cậu chỉ có cách đi từng bước một giành quyền lại, thật sự vất vả lắm.

“Ta sống trong hoàng cung bao nhiêu năm mà mục tiêu duy nhất chỉ là sống sót, dùng tất cả mọi cách để sống còn. Cho đến khi gặp ngươi, ta mới hiểu làm hoàng đế là phải như thế nào.”

Lúc Phương Quý Bắc đề nghị anh thoái vị nhường ngôi cho cậu thì Tất Tử Hạo lắc đầu trả lời. “Không có ai thích hợp với vị trí này hơn ngươi, bao gồm cả ta. Ta mong muốn có thể ở bên cạnh nhìn ngươi từng ngày thay đổi đất nước này, giúp sức ngươi hết lòng. Ta thật sự không cần cái ngôi đó.” Tất Tử Hạo cười với anh, thừa dịp anh bị nụ cười mê hoặc thì hôn một cái lên khóe môi anh, “Thật ra ta muốn làm hoàng hậu hơn cơ, nhưng ngươi tuyệt đối không thể nạp phi.”

Phương Quý Bắc bật cười, “Dĩ nhiên ta sẽ không nạp phi, trái lại ngươi... cũng đừng để người khác có cơ hội.”

Tất Tử Hạo nghe thế thì mừng rỡ trong lòng, biết rõ về chuyện này anh rất ngượng ngùng, không có nói mấy lời ‘ghen tuông’ gì đó đâu. Cậu cười giòn tan mà kéo người ta lại hôn, đến khi hai người đều thấy say đắm thì anh đẩy cậu ra.

“Vết thương ngươi còn chưa lành, hãy nghiêm chỉnh chút đi!”

Tất Tử Hạo buồn bực mà phụng phịu, “Cái tên Thái thống lĩnh kia làm gì mà xuống tay nặng vậy chứ... Đáng lẽ phải lưu đầy hắn thì hơn...”

Trong lòng vị Thái thống lĩnh hết lòng trung thành với hoàng thất Đại Vi kia mà nói, ai làm hoàng đế không quan trọng, chỉ cần vua Thừa Chiêu của hắn còn sống là tốt rồi. Thế nên Phương Quý Bắc cũng không truy cứu tội ám sát của hắn làm gì, còn cho hắn làm thị vệ trong cung để dốc lòng bảo vệ an toàn cho Tất Tử Hạo.

Tạm thời, Mộc Vũ không trở về Giang Nam mà cô ở lại kinh thành để giúp quốc gia chỉnh đốn cách hoạt động giao thương. Sau khi Đàm Nhan Hằng nghe được tin thì cũng muốn tới kinh thành ngay, nhưng đã bị Tất Tử Hạo cự tuyệt – Tất Tử Hạo nói, nếu Đàm Nhan Hằng sốt sắng muốn làm công báo giúp dân nêu lên vấn đề thì cứ ở lại đó làm quan, không cần gấp gáp đi đâu hết.

Hờ, cho hắn tới để mưu tính gây rối à?

Có lẽ quốc gia này còn có nhiều vấn đề và hoạn nạn ẩn chứa khắp nơi. Nhưng hiện tại đất nước đang tiến bước rất vững chắc về phía trước.

Cuối cùng, thân phận của Tất Tử Hạo cũng chỉ có Khổng Chi Cao và Ngô Tam Tỉnh biết mà thôi. Từ lâu Khổng Chi Cao đã thấy cậu không hề đơn giản, tuy hắn cũng bị hoảng hồn nhưng hồi phục cũng rất nhanh. Nhưng Ngô Tam Tỉnh thì không cách nào tưởng tượng được vị thiếu niên lạnh lợi này lại từng là hoàng đế cao cao tại thượng ngồi trên ngai vàng. Lão còn sợ là mắt mình già mờ rồi nữa.

Nhưng Khổng Chi Cao chỉ nói, “Hoàng thượng, ngươi thích là được rồi. Hai người ở bên nhau cũng không sao.”

Chỉ cần thích thì thế nào cũng đều tốt.

“Quý Bắc, ta nghĩ ra rồi! Nếu lo lắng quan lại bao che cho nhau dẫn đến chuyện cáo quan bất thành, chi bằng chúng ta cứ tách bên xử án và quan phủ ra đi. Nói cách khác là không cho địa phương cùng lúc quản lý trạng sư và quan viên xử án, mà là trực tiếp... để ta quản lý chẳng hạn. Người thấy sao?”

Phương Quý Bắc nghe cậu nói mà ánh mắt ngời sáng, “Có lý lắm. Nếu quan viên làm chuyện trái phép thì họ sẽ khó bao che cho nhau. Họ xử án dựa vào luật Đại Nhạc là chính, cứ ba năm đổi người một lần thì sẽ không có rắc rối gì lớn. Nếu đặt ra quy chế thưởng phạt cho tốt thì có thể áp dụng được đó!”

Anh lại trầm ngâm lo lắng cho việc tiến hành từng bước. Đợi anh hoàn hồn thì thấy Tất Tử Hạo đã kề sát mặt mình. “Tử Hạo, người làm gì vậy, làm ta giật mình!” Phương Quý Bắc phàn nàn đẩy cậu ra.

Tất Tử Hạo ngẩng đầu, vẻ mặt phụng phịu nhìn anh, “Ta muốn thưởng.”

“...”

“...Đêm qua vừa mới- người còn muốn gì nữa? Người đủ sức sao hả?” Anh giận đến thở phì phò.

“Ờ ờ, thái y cũng nói gần đây ta tích cực rèn luyện nên sức lực ngày càng mạnh đó.” Tất Tử Hạo cười hề hề, hất mặt gian tà nhìn sang anh.

“Cũng không thể phóng túng như thế, không được!”

“Quý Bắc, người nên biết người trong Tập Pháp viện này đều là đệ tử của ta. Nếu không có ta lên tiếng thì chủ ý gì cũng là vô dụng thôi...”

Phương Quý Bắc ở người ngó cái tên hiện ngang dùng đại sự quốc gia mà uy hiếp người khác. Dù biết chỉ cần anh kiên trì phản đối thì cậu cũng không dám làm bậy...

Nhưng mà...

Anh cúi xuống hôn cái tên ranh con này trong khi mặc kệ cái tay tấy máu kia của cậu. Thậm chí anh sợ cậu dùng sức quá mức nên còn chủ động nương người theo. Cứ thưởng cho từng chút thế này, có ngon ngọt vậy mới khiến cậu không còn ý chí chiến đấu.

“Quý Bắc, người nói coi mấy trạm dịch bình thường chỉ tổ lãng phí. Vậy thà để cho dân chúng dùng nó truyền thư tín, còn giúp chúng ta kiếm thêm chút tiền nữa có được không?”

Phương Quý Bắc ngả người vào cậu, “Lại là chủ ý của Mộc cô nương à?”

“Hi hi, tam tỷ nói chỉ có một đệ đệ bảo bối nên không nỡ nhìn ta mày chau mặt ủ đó.” Tất Tử Hạo cười sằng sặc, “Quý Bắc, người đừng có giận. Nếu tam tỷ dồn mọi sự chú ý vào ta thì có lẽ tỷ ấy đã nghĩ không ra chủ ý gì cho đường hàng thủy rồi...”

Người ta thường nói á, là vợ chồng đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa. Tuy cách làm hòa của phu phụ bọn họ có kỳ quái một chút, nhưng mà vẫn có hiệu quả đấy thôi~.

“Đừng có lo lắng thế, cứ chau mày riết sẽ mau già lắm.” Tất Tử Hạo thấy xót xa, vịn vai anh mà nhón lên miết ấn đường. “Chuyện chọn quan viên đi đến đó không phải vấn đề gì, nếu không xong thì cứ để dân chúng tự chọn là được.”

Anh nghiêng đầu nhìn cậu, “Tự chọn?”

“Đúng vậy. Chẳng phải người đã học theo cách của tam tỷ trong thương hội, để cho dân địa phương góp phần trong hệ thống đó sao? Bọn họ còn ngồi chia cái gì mà người dân thường chiếm bao nhiêu, rồi dòng thể phiệt chiếm bao nhiêu này nọ... Vậy người để họ tự tuyển chọn đi. Dù sao hiện nay, chuyện cúng bái hành lễ mọi nơi đang rất có ảnh hưởng nên tóm lại là công bằng rồi. Để cho bọn họ thấy là dân chúng lựa người thích hợp rất tốt.” Tất Tử Hạo vừa nói vừa ra sức miết trán anh, thật căng cứng quá đi.

Anh ngẫm nghĩ thì thấy ý kiến này cũng hay, đang cầm bút lên tính ngồi phân tích ra đã bị cậu giật phăng lấy. “Dù sao giờ người không cần nghĩ đến chuyện này. Chúng ta có mấy ngày rảnh rỗi, ta muốn thưởng cơ.”

...Thừa biết tài trí thông minh của con người này cũng chỉ dùng vào cái này thôi.

...

Khi cơn xúc cảm mãnh liệt đã qua đi, anh thần thờ ngược nhìn vòm lồng tơ treo trên tấm cung. Nhưng Tất Tử Hạo hăng còn xao động, muốn nói mấy lời ân ái nỉ non để tranh thủ lấy lại sức làm lần nữa, “Quý Bắc, người đang suy nghĩ gì vậy?”

“Ta đang nghĩ làm sao bảo đảm chọn người có hiệu quả, rồi làm sao tránh chuyện thể lực địa phương quá lớn, họ tự mình làm quan sẽ càng khổ dân khác hơn. Với lại...”

Môi đã bị chặn ngang.

“Người— Tốt xấu gì chúng ta cũng mới vừa làm xong, người không nghĩ nói cái gì khác sao?”

“Cái gì khác?” Phương Quý Bắc nhìn cậu khó hiểu.

“Phải, cái khác á. Chẳng hạn như... ta yêu người, người cũng yêu ta, mấy ‘cái khác’ á...”

Buổi sáng hôm sau, Nhậm Thiên đứng ngoài cửa tấm cung chờ. Hắn thấy bên trong không có động tĩnh gì thì nhú mặt cái rồi ra khỏi cung. Dù sao vị thường nhật xá nhân kiêm phó tướng đại nhân đang ở cạnh hoàng đế nên bệ hạ sẽ không có chuyện gì đâu.

Đến mức cái con người kia suy nghĩ rằng sao thường nhật xá nhân sổ sàng như thế lại ghi chép được nhiều chuyện vậy, tới độ không cần hắn thay phiên luôn.

Suy nghĩ duy nhất của hắn giờ là khi nào thì xin về hưu được. Để tránh cho cái vị ‘thường nhật xá nhân’ kia cứ phập phồng lo hắn sẽ lâu ngày sinh tình với Hoàng thượng – Nhậm Thiên hắn không phải là mới quen biết Hoàng thượng, cũng không phải ai cũng như Tất Tử Hạo có loại ham thích ‘như thế.’

Thôi, đi ra cung tìm cô nương vậy!

Ngày mười sáu tháng ba, đời triều Tiếp Dư năm thứ sáu, khắp chốn trời trong mây nhàn, nơi nơi bình an.

[Hết]

12. Chương 11: Phiên Ngoại 1

Anh hùng buổi đầu hạnh ngộ

Cảnh báo: có một chi tiết cannibalism trong này

Thiệt ra mình thích coi phim thám tử, điều tra vụ án lắm, từ “Hồ sơ trinh sát” rồi “Bằng chứng thép” cho đến “Criminal Minds” các loại đều theo hết, nên tính ra chi tiết này không đáng kể gì. Có điều lúc đọc lần đầu mình bị bất ngờ lắm. Chắc tại mình không nghĩ với bầu không khí truyện nhẹ nhàng hài hài này lại chen vào nhiều cái bất chợt quá. Thế nên mình để cảnh báo cho các bạn biết trước thôi~.

Khổng Chi Cao chú ý tên lưu phạm Phương Quý Bắc đã rất lâu.

Thật ra cũng không phải chuyện đặc biệt gì. Hình như hắn mới tới đây, còn bình thường vốn ở trại khác. Có điều hiện giờ đi Nam Cương thì hắn được phân đến đội của Khổng Chi Cao, thế nên hai người mới chạm mặt.

Thật ra phạm nhân lưu đầy như họ không được phép rời khỏi Đại Vi, nhưng thành thủ Dĩnh Châu đã nêu yêu cầu. Với lại Nam Cương tuyệt không dung chứa người Đại Vi sống lẫn giữa họ nên vị Phạm thành thủ kia mới yên tâm cử họ đi.

Tính luôn chuyến này thì Khổng Chi Cao đã đi Nam Cương bốn lần. Còn tên Phương Quý Bắc kia là lần đầu tiên.

Có điều...

“Tiểu Kiệt, đừng đi chỗ này.” Phương Quý Bắc nắm lấy thằng bé mới mười lăm tuổi, là người nhỏ tuổi nhất trong số hai mươi người lần này. Cũng phải nói, trông Phương Quý Bắc cũng hơn đứa bé kia chừng ba bốn tuổi là cùng, hẳn là kẻ nhỏ tuổi thứ nhì trong đoàn lính. Nhưng vóc dáng Phương Quý Bắc cường tráng, nghe nói có học võ nữa nên dọc đường thành ra hẳn trông nom cho người khác.

Khổng Chi Cao thì không cần hẳn lo cho. Lúc này đây, Khổng Chi Cao đang nhieu mắt suy ngẫm mà yên lặng quan sát hẳn.

— Theo lý mà nói, đây là lần đầu tiên hẳn đến nơi này thì không nên rành địa hình vùng này mới phải. Có lý nào nào hẳn đi tránh được những chỗ hiểm chứ? Có người mách bảo cho hẳn hay còn nguyên nhân nào khác?

Khổng Chi Cao thấy cánh rừng trước mắt thì biết lộ trình kế tiếp sẽ cực nhọc đến đâu. Trong lòng hẳn đang tính toán, trong số những người này sẽ có bao nhiêu kẻ chết, liệu có bao nhiêu kẻ có thể ra khỏi cánh rừng này tới Nam Cương và còn bao nhiêu sẽ trở về an toàn.

Theo cách nhìn của hẳn, một nửa những người này xem như là chết rồi.

Giữa Nam Cương và Đại Vi có một cánh rừng bao la ngăn cách ở giữa, khí độc lẫn quần suốt năm này tháng nọ khiến việc đi xuyên qua rất khó khăn. Hơn nữa, thường không có mấy ai nghĩ đến chuyện đi qua cánh rừng này. Dân Nam Cương rất căm thù người Đại Vi, còn nhân sĩ Đại Vi cũng không muốn đến Nam Cương. Ngặt nổi lá trà và đồ sứ từ Đại Vi lại rất có giá ở Nam Cương, trong khi ngọc báu và dược thảo của Nam Cương thì rất cần thiết cho Đại Vi.

Thế nên mới có cái chuyện buôn lậu.

Dù sao Đinh Châu cũng hiếm có phạm nhân lưu đầy nên có chết mấy mạng cũng không can hệ gì.

Khí độc, độc trùng và mãnh thú chẳng qua là chuyện nhỏ, đợi đến nơi không có mãnh thú nào thì mới là vùng nguy hiểm thật sự. Đoàn người mang thảo dược chống độc và phòng chướng khí rất tốt. Thế nhưng năng lực của động vật sinh sống giữa cây cối có hạn, sâu tận trong khu rừng thì hoàn toàn không có con thú nào, cả cây cối cũng không có lá khô.

Do bọn họ tải rất nhiều đồ buôn lậu nên không mang được bao nhiêu lương khô theo người, miễn cưỡng đủ ăn là cùng — Mà bảo miễn cưỡng đủ ăn là nếu thuận lợi ra khỏi khu rừng như kế hoạch kia.

Việc này đương nhiên không có khả năng.

Phương Quý Bắc nhìn Tiểu Kiệt gần như đuối sức thì đưa tay dìu thằng bé, “Ráng chút đi, đợi tới thể nào ta cũng tìm được chút lá cây gì đó để ăn.” Ở nơi này chỉ có sinh vật có năng lực siêu mạnh mới sống sót như chuột, rắn rên hay gián này nọ. Tuy rằng ăn vào buồn nôn thật, nhưng đôi khi vì sinh tồn, cái gì cũng có thể chịu được.

Ngay cả thế, những người thể chất kém cũng bắt đầu đi không nổi. Có vài người đã tụt lại đằng sau, thậm chí còn có triệu chứng mê man nữa.

Khổng Chi Cao lạnh lùng nhìn, tổng biết họ không đuổi kịp.

Hẳn đã nhắc qua, bọn họ cần mang thức ăn nhiều theo nhưng cũng phải ăn bớt lại, vậy mà chúng cố tình không nghe. Giờ ra nông nổi này thì còn trông cậy vào ai được? Dù hẳn có mang dư lương thực nhưng sẽ không cho chúng làm gì.

Đương nhiên mạng của mình là quan trọng nhất.

Cứ tình trạng như thế diễn ra, vài ngày sau, ngay cả người khỏe mạnh hơn cũng chịu không được, bọn họ cứ thế lê lét mà đi. Theo Khổng Chi Cao định liệu thì phải mất ba ngày nữa họ mới ra khỏi cánh rừng này, nhưng thể lực đã đến cực hạn rồi. Đồ ăn toàn bộ sạch trơn, làm thế nào sống sót qua ba ngày này là một nan đề lớn.

Phương Quý Bắc cảm thấy ánh mắt những người kia càng ngày càng quái dị nên đi sát Tiểu Kiệt để giúp đỡ thằng nhỏ. Nhưng những tên kia cứ nhìn Tiểu Kiệt rất kỳ dị. Đó là ánh mắt của dục vọng...

...Muốn ăn.

Đến khi trời tối, Phương Quý Bắc tìm một thân cây cho Tiểu Kiệt ngồi xuống, dặn nó đừng đi lung tung rồi bỏ đi tìm thức ăn.

Phải gấp rút tìm thứ gì cho mấy người này ăn. Tiểu Kiệt đã gần như chịu không nổi, đứa nhỏ yếu ớt thế thì sao có thể giương mắt nhìn nó chết được?

Khổng Chi Cao nhìn bóng dáng hần thì nhú mào.

Cho dù có võ thì ra sao, cứ nhu nhược yếu đuối thế không phải người làm nên việc.

Trong khi hần đang đăm chiêu thì có mấy tên đứng lên đi tới chỗ Tiểu Kiệt. Khổng Chi Cao liếc mắt nhìn bọn chúng mà cười khẩy. Chúng tính thừa dịp không có Phương Quý Bắc thì tranh thủ ra tay à? Cứ khởi đầu trước thì phần còn lại sẽ dễ dàng hơn chứ gì?

Đúng là một lũ không tiền đồ.

Đạo gươm cao tay kéo theo màu máu bắn, ánh lửa pháp phùng dậy mùi hương lan tỏa.

Lúc Phương Quý Bắc trở về là nhìn thấy cảnh tượng như thế. Cả đám ngồi vây thành vòng tròn, thịt chưa nướng chín đã ngấu nghiến cắn xé tới văng tung tóe.

Chỉ có mỗi Khổng Chi Cao ngồi một bên lạnh lùng nhìn mọi chuyện, đồng thời cẩn trọng quan sát Phương Quý Bắc.

Sắc mặt Phương Quý Bắc sừng sờ rất kỳ quái, đến nỗi cả Khổng Chi Cao cũng không hiểu được. Hần cứ tưởng Phương Quý Bắc tử phụ lỗ mông sẽ tức giận, sẽ xông tới chém giết người, sẽ...

Có điều hần không làm gì cả.

Thậm chí hần còn mỉm cười, vừa ném con vật gì đang cầm trong tay xuống đất thì lập tức gập người sang bên nôn mửa. Nhưng hần cũng không nôn được gì, do mấy ngày nay hần tìm được đồ ăn đều phân phát cho người khác, thế nên chỉ có nôn ra nước chua. Một hồi lâu sau Phương Quý Bắc mới đứng dậy, sắc mặt cũng thay đổi. Hần bước về chỗ hồi nãy, cầm con mồi dưới đất lên mà đi đến chỗ bọn người kia.

Bọn kia thấy hần bước tới thì hơi hoang mang, có kẻ còn cầm binh khí lên.

Phương Quý Bắc cũng không nhìn lấy bọn chúng, ném con mồi xuống mà bảo, “Các người ăn uống xong rồi thì nhường đồng lửa một chút, ta đói bụng rồi.”

Cả bọn thở phào nhẹ nhõm.

Khổng Chi Cao nhìn Phương Quý Bắc thì đôi mắt lộ ra ý cười.

Hần từ tốn tiến lên, đoạn ngồi cạnh Phương Quý Bắc, “Ta còn chưa ăn gì, thấy đói bụng quá. Người chia ta một phần nhỏ con mồi của người được không?”

Mấy ngày tiếp theo, Phương Quý Bắc đi tìm đồ ăn tiếp, những tên khác cũng tìm được một ít. Sau đó có thêm hai người chết rớt lại sau, tất nhiên thì thể cũng bị câu xé. Phương Quý Bắc không hề ăn một miếng nhưng cũng không ngăn cản chúng.

Cuối cùng khi ra khỏi cánh rừng thì chỉ có Khổng Chi Cao nhìn ra nét mệt mỏi của Phương Quý Bắc.

Nhiệm vụ buôn lậu đã hoàn thành, dùng tiền mua được đặc sản Nam Cương xong thì đoàn người lại đi xuyên trở lại cánh rừng kia. Tất nhiên cũng có số ít người muốn lén ở lại, nhưng khi thấy thái độ của dân Nam Cương đối với “bọn người Trung Nguyên” họ thì lập tức bỏ ý định đó ngay. Nếu không có thương nhân Nam Cương hỗ trợ thì e rằng họ không ở lại được mấy ngày ngắn ngủi này. Lúc họ trở về thì có chuẩn bị khá hơn, dấu vấy trên đường cũng chết mất một người. Khi về lại Dĩnh Châu thì chỉ còn mười sáu người.

Phạm thành thủ gặp bọn họ thì lấy vật phẩm xong, rồi cao hứng bàn chuyện lời lãi của chuyến đi này.

“Thành thủ, có bốn người trong chúng ta đã chết. Tiểu Kiệt là bị đi đầy cùng với mẹ nó, mong thành thủ có thể bồi thường chút đỉnh cho mẹ của Tiểu Kiệt...” Bổng Phương Quý Bắc mở lời.

Phạm thành thủ không ngờ chỉ là một tên phạm nhân lại dám lên tiếng nên sưng người, sau quay sau bảo với sư gia bên cạnh, “Người có nghe không hả? Tên tiểu tử này dám kêu ta bồi thường cho tù đầy kia...”

Tên gia sư kia cười gian ác, “Thành thủ quên rồi sao? Mẹ chẳng nhóc kia nhìn cũng được lắm. Vừa vặn cứ đem ả vào phòng đại nhân chơi vài ngày, vậy cũng coi là bồi thường rồi còn gì!”

Phạm thành thủ suy nghĩ một lát, “Có phải con đàn bà có chân dài không? Coi cũng được nha. Bồi thường chứ gì? Ta thưởng ả cho đám lính cho ả sướng rơn thì cũng là bồi thường rồi.”

Hắn cầm viên ngọc Nam Cương ngắm rồi phá lên cười, “Sư gia coi đi, đúng là hàng thượng phẩm nha. Để ta dâng cho Tri phủ một ít, lần sau thăng chức thế nào ta cũng có phần.” Hắn quay lại nói với đám người bên dưới, “Các người làm được lắm, cứ nghỉ ngơi hai tháng rồi lại đi Nam C—”

Miệng hắn còn đang móm mép thì đầu đã rơi cái bịch xuống đất.

Phương Quý Bắc đang cầm một thanh đao trong tay, máu đỏ tươi nhỏ giọt từ lưỡi đao xuống. Khổng Chi Cao ngẩng đầu nhìn hắn thì khóe môi mỉm cười. Bỗng hắn phát vật áo rồi quỳ xuống.

“Khổng Chi Cao nguyện cống hiến thân khuyển mã này cho Vua thượng.”

Phương Quý Bắc nghe không hiểu câu nói đó nên ngẩn người ra, đoạn phang đao chặt luôn đầu tên gia sư. Thân mình hắn đầm máu nói với Khổng Chi Cao, “Ta không đáng làm vua, cho ta làm tướng là được rồi.”

Năm Khánh Lập thứ mười, Đinh Châu có nổi loạn. Người cầm đầu là phạm nhân lưu đầy tên Phương Quý Bắc. Khổng Chi Cao đứng ngoài cách xa hắn ba thước, trong lòng mơ hồ biết về sau đây sẽ là khoảng cách giữa người đó và hắn. Có lẽ, rốt cuộc hắn không còn xem thiếu niên kia là bạc nhược nữa, cho nên đổi lại hắn có một tướng quân tiếng tăm.

Từ đó về sau, trong những cuộc chiến lừa hướng nam lại đánh sang bắc, họ dần dần mở rộng thế lực. Đại Vi đã bị biết bao người cầm hận oán trách nên nghĩa quân không tốn bao nhiêu sức lực, chỉ trong vòng tầm năm năm đã đánh bại được giang sơn.

Vị tướng quân này của hắn là kỳ tài trời sinh ra. Dù Phương Quý Bắc không viết lách được cũng chẳng thông thạo binh pháp, nhưng trực giác hắn cực kỳ chuẩn xác. Chỉ cần Phương Quý Bắc cho rằng chiến lược có khả thi thì tuyệt không sai. Chỉ cần hắn cho rằng chỗ đó không ổn thì nhất định sẽ xảy ra chuyện ngay.

Trời cao bảo hộ cho dân chúng. Cuối cùng hắn đã sát nhập kinh thành và đánh hạ hoàng cung. Đợi đến khi Khổng Chi Cao đuổi đến cung điện thì đại cục đã định. Hắn nghe được tiên đế đã tự sát. Vậy cũng tốt, bớt một cái phiền hà.

Thế nhưng, hắn thấy một tên thiếu niên đứng bên cạnh Phương Quý Bắc. Người thiếu niên rất xinh đẹp với đôi mắt sắc sảo, cả hắn cũng không nhìn ra tâm tư bên trong.

Hắn cảm thấy có điều bất an, muốn tức khắc trừ khử tên thiếu niên đó ngay. Lúc hai người nhìn nhau thì dường như thiếu niên nhận ra sát khí từ hắn nên ánh mắt thoáng biến đổi, có điều gì đó lóe lên.

Khổng Chi Cao thấy kinh hoàng trong lòng.

Dù chỉ một cái chớp mắt nhưng hắn cũng nhìn ra được. Ánh mắt này hắn đã thấy ở Phương Quý Bắc lúc trước. Trong đáy mắt không chứa gì ngoại trừ dục vọng khát khao sống còn.

... Bằng mọi giá chỉ cần sống sót là được.

Bỗng Khổng Chi Cao thâm cười. Thiếu niên này không phải như Phương Quý Bắc, bản tính hắn là không thể độc đoán với người yếu hơn. Thế nhưng thiếu niên kia thì khác, khí thế của hắn không thua kém gì Phương Quý Bắc. Dù đứng cạnh Phương Quý Bắc cũng không bị hắn cướp đi ánh hào quang.

Khổng Chi Cao cảm thấy thiếu niên này là người của phe hắn, dần dần rồi sẽ bị Phương Quý Bắc ảnh hưởng lây. Có điều hiện giờ tên thiếu niên đó chưa phải phe họ mà đã mạnh mẽ hơn bản thân hắn, còn dám tiếp cận cả hoàng đế của hắn nữa.

Khổng Chi Cao không có được trực giác hoang dã như Phương Quý Bắc. Nhưng hiện giờ hắn rất tin tưởng cảm giác của mình sẽ không sai.

“Người tên là gì? Chúc quan ra sao?” Hắn mở miệng hỏi.

“Ta tên Tất Tử Hạo, là thường nhật xá nhân.” Người thiếu niên trả lời.

Vào ngày Đinh Dậu tháng bảy, năm thứ ba Thừa Chiêu, loạn quân ập vào hoàng cung. Hoàng đế tự vận trước đám tặc tử.

Còn Phương Quý Bắc và Tất Tử Hạo thì gặp nhau lần đầu tiên

13. Chương 12: Phiên Ngoại 2

Chuyến cải trang đi tuần nông mùa ghen tuông!

Phương Quý Bắc là vị hoàng đế rất thích cải trang đi tuần.

Nhưng không giống với kịch bản của mấy hoàng đế kia là đi ‘tìm hiểu dân tình,’ anh thật sự hiểu người dân sống ra sao. Bởi vậy cách đi đứng của anh rất tự nhiên thuần thực đến độ không người nào coi anh là đại gia, chỉ cho là kẻ dưới quê mới lên. Người nhiệt tình giúp đỡ cho anh cũng có, mà kẻ khinh bỉ anh nghèo rớt mồng tơi cũng không thiếu chi.

Thời niên thiếu, Phương Quý Bắc đều trải qua hết tình người ấm lạnh nên không thấy có gì to tát. Nhưng cái người đi theo anh thì không nghĩ như vậy.

Đối với Tất Tử Hạo mà nói thì chuyện dân gian thoát nhìn gì cũng mới mẻ, lòng sốt sáng của dân chúng làm cậu hơi không quen. Nhưng cái nhìn khinh miệt đổ chĩa vào Phương Quý Bắc lại khiến cậu phần nộ vô cùng mà cũng quên, lúc anh mới vào cung, bản thân cũng đánh giá anh y như vậy.

Mỗi lần đi vi hành, Tất Tử Hạo đều liệu mạng che chở cho Phương Quý Bắc. Hễ có ai bất kính với Phương Quý Bắc thì cậu sẽ phùng mang trợn răn hơn cả mình bị khi dễ nữa.

Cũng tại trời sinh cậu ra đã có dáng công tử cao quý, người thường nhìn vào đều cho rằng cậu là thiếu gia nhà ai lên chạy ra ngoài chơi. Ai cũng hết mực tôn kính lễ nghĩa với cậu, không dám khinh Phương Quý Bắc trước mặt cậu.

Rõ ràng Phương Quý Bắc là hoàng đế, anh mới là bề trên giữa hai người, thế nhưng bất cứ ai nhìn vào cũng cho Tất Tử Hạo là người trọng đại. Do cậu thân người quý phái, cho nên ra ngoài gặp phải cơn đồ lưu manh hay đám cợt nhả thì cái diện mạo đó luôn chuốc phiền phức cho hai người. Có điều cậu có tiếng ở rất nhiều nơi, hưởng chi kinh thành có nhiều gia đình quyền quý như thế, bình thường cả cái bang cũng kiêng kỵ mấy phần. Hưởng chi là Phương Quý Bắc với dáng dấp bảo tiêu một thân võ công cường tráng, thiết tình không ai ngu mà động tay động chân.

Bất quá cũng phải công nhận, Tất Tử Hạo có số đào hoa rất nhiều.

Nhìn thoáng cậu ta thì thấy dáng rất có quyền thế, nhìn thấu vào thì mẩm chắc cũng có tài, còn tướng mạo hả? Nếu bảo anh tuần thiết tình có phần trái lương tâm lắm mà phải nói là xinh đẹp mỹ miều mười phần vẹn cả mười mới đúng. Mấy chị em gái yêu trai đẹp nhìn vào dĩ nhiên rất hoan nghênh chàng trai trẻ nghiêng thành nghiêng nước này, hưởng chi người ta có vẻ xuất thân phi phàm nữa.

Thế nên mới ra cái hiện tượng quái gở là người đứng ra đánh bại du côn này, rồi đi tìm thầy thuốc này, rồi bỏ bạc ra chuộc thân này, rồi thay mặt người ta an táng thân nhân đều là Phương Quý Bắc, vậy mà ‘bị’ mỹ nhân quỳ lạy bỏ lại van xin hiến thân đều là Tất Tử Hạo!

Tất Tử Hạo vừa thở phào nhẹ nhõm vừa cười nhạo Phương Quý Bắc, “Người cứu chi cái thứ nữ nhân như vậy? Rõ ràng trong kinh thành có rất nhiều mục đầu với biết bao chỗ cứu tế. Ắ còn cố tình không kêu la cứu mạng, cũng không đi kiếm nha môn trợ giúp, chỉ biết lựa mấy kẻ có tiền thôi. Người ta là muốn lang quân như ý, không nhất định cần người tới cứu đâu.”

Phương Quý Bắc thì luôn lắc đầu cười nhẹ, “Tử Hạo, người không hiểu đâu.”

Cuộc sống dưới đáy xã hội đen ngịt có bao nhiêu gian khổ đắng cay, những người yếu lòng chỉ biết cam chịu số phận bi ai, còn những kẻ khéo che giấu nỗi lòng thì lại có biết bao nhiêu đáng thương... Những điều này Phương Quý Bắc đã nói với Tất Tử Hạo, nhưng xem ra đối phương hằng còn chưa thấu hiểu gì.

Dù sao cũng là đứa trẻ lớn lên trong hoàn cảnh đó, không hiểu cũng không lạ gì. Cậu ta muốn tiếp xúc để thấu hiểu đã là điều rất hiếm rồi.

Vì thế Phương Quý Bắc tiếp tục vì hành ra tay cứu giúp người khác, bất kể kẻ được cứu là ai đi nữa.

Ngay từ đầu Tất Tử Hạo rất ghét mấy chuyện dằng dụa này, nhưng không biết từ hôm nào đó thái độ thẳng nhóc đột nhiên thay đổi, không còn cự tuyệt xua con gái người ta ra tí xa nữa. Trái lại còn giả nai dùng dằng này nọ rất nhiệt tình, tuy không có phát triển ra chuyện gì nhưng cũng mờ ám với người ta lắm.

Phương Quý Bắc thấy hết mọi chuyện, nhưng hoàn toàn không nói câu nào như không hề để ý. Mà anh không thêm để ý thì cậu ta càng không kiêng nể gì. Đương nhiên bất quá là thái độ có mờ ám chút thôi, cuối cùng cậu vẫn an bài mấy cô nương đó ở chỗ khác. Còn chuyện đã làm vỡ tan biết bao trái tim thiếu nữ thì không phải chuyện cậu cần lo.

oo

Lúc bên đường ra tay cứu giúp Tôn Tổ Quyên cơ nhờ, Tất Tử Hạo cũng nghĩ rằng cô giống mấy cô nàng trước đây nên cậu lại trưng cái mặt dịu dàng ra. Thật không ngờ, ánh mắt thanh tú của Tôn Tổ Quyên vừa nhìn đã chuyển sang vái chào Phương Quý Bắc, “Đa tạ công tử ra tay tương trợ, tiểu nữ không biết lấy chi đền đáp ơn này...”

Tất Tử Hạo đã quá quen cái bài ca này. Tuy lần này hiếm hoi đối tượng không phải là mình nhưng cậu cũng biết câu tiếp theo là gì nên vội ngắt lời cô, “Cô nương không cần bận tâm, ra tay tương trợ là việc nghĩa phải làm. Cô nương mới gặp cảnh cha mất, thân bơ vơ không nơi nương tựa, nên mau đi trình báo với nha môn xin giúp đỡ để sau này tìm đường tốt mà sống đi.”

Tôn Tổ Quyên cũng không màng đến cậu mà nhìn Phương Quý Bắc, “Tiểu nữ vẫn còn người thân ở ngoại ô kinh thành... nhưng thân một mình đi không tiện. Nếu công tử không vội, chẳng hay có thể tiễn tiểu nữ đến chỗ bà con đó hay không?”

Đây cũng không phải chuyện lần đầu mới gặp, tiễn phạt tiễn tới tây phương nên dĩ nhiên anh đồng ý. Tất Tử Hạo muốn phản đối, nhưng mấy lần trước không hề từ chối mà giờ mở miệng thì thấy thiếu lý do. Anh nói dù sao cũng không có chuyện gì, có thể tiễn người ta đi. Vốn dĩ họ đi tuần trong kinh cũng đã hai ngày nay nên đang tính ra ngoài ngoài ô xem coi sao.

Tất Tử Hạo nhú mày, “Cô nương thân là con gái, đi với bọn ta hình như không hay cho lắm...”

Phương Quý Bắc gãi gãi đầu, thấy hơi kỳ, “Mấy cô nương trước đây không phải đều vậy sao? Vị Tiểu Liên cô nương kia còn thiếu điều muốn theo người vào cung luôn mà người cũng đâu nói gì đâu?” Tất Tử Hạo chán nản. Đó vì là người mấy cô đó đeo bám là ta, với người thì khác chứ!

Mặc kệ có phản đối hay không, họ vẫn chuẩn bị xe ngựa tiễn Tôn Tổ Quyên cô nương đi tìm người thân nương tựa.

Phương Quý Bắc đã quen chính tay đánh xe ngựa, Tất Tử Hạo rất muốn ngồi bên ngoài với anh nhưng mà giờ trời đã trở lạnh nên tất nhiên anh không đồng ý. Thế là cậu đành ngồi trong xe ngựa chờ người đối diện với Tôn Tổ Quyên.

Cậu cảm thấy không được tự nhiên, cô nương người ta thực sự rất nhiệt tình, cứ luôn miệng hỏi cậu rằng Phương Quý Bắc làm nghề gì, có thành gia lập thất hay chưa, trong nhà còn ai không.

Đi làm phụ chuyện lật vật, đã thành thân rồi, trong nhà còn có mẹ già. Tất Tử Hạo trả lời như vậy. Còn đậm thêm là mỗi ngày anh đều dậy sớm về trễ do phải đi làm công cho rất nhiều người. Ở nhà anh có vợ là sư tử Hà Đông nên cái chuyện lấy thêm thiếp lẽ cần bản là mơ tưởng viễn vông.

Tóm lại anh là người của cậu, đừng hòng cậu cho kẻ khác ngấp nghé!!

Đôi mắt lấp lánh của Tôn Tổ Quyên dần dần ảm đạm, mặt cúi gằm mà vân vê tay áo.

Ánh mắt thật sự không tệ, nhưng ai biểu cô nhìn trúng người của cậu chứ? Phương Quý Bắc tốt vận toàn là người của mình cậu thôi, không thể chia sẻ với ai khác.

Nói gì chứ ngoại ô kinh thành vẫn hơi xa. Ba người khởi hành lúc giữa trưa mà đến tận tối mới tới được thôn trang bá phụ của Tôn Tổ Quyên. Cô đưa ra lá thư ủy thác của cha mình ra, Tôn trang chủ đọc mà khóc ròng. Dù sao Phương Quý Bắc và Tất Tử Hạo cũng là người lạ nên thấy cảnh này thì hơi ngượng nên đi ra ngoài.

Qua một lúc sau, Tôn trang chủ và Tôn Tổ Quyên mới đi ra, khéo mắt hai người vẫn còn đỏ hoe. Tôn trang chủ liền nói lời cảm tạ hai người, bảo rằng sắc trời đã tối, chỉ bằng hai vị hãy nán lại tệ trang dùng qua bữa cơm, ngủ lại một đêm đi.

Tất Tử Hạo đang muốn lác đầu cự tuyệt thì Phương Quý Bắc đã gật đầu đồng ý. Sắc mặt cậu tức thì sa sầm tính lời người đi, nhưng khi nhìn thấy thần sắc của anh thì không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Phương Quý Bắc rất có hứng thú với chuyện trong trang nên ngồi nói chuyện với Tôn trang chủ cho đến bữa tối. Còn Tôn trang chủ thì nói hoài không hết chuyện, trong lời nói biểu lộ sự giàu có của điền trang ra sao, còn rất mực yêu quý con gái duy nhất của em trai quá cố mình, rồi đang nghĩ muốn tìm cho cháu nó một người tốt để gả nữa.

Tất Tử Hạo ngồi bên tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, còn Phương Quý Bắc thì khờ khạo cứ tươi cười, hoàn toàn không lĩnh ngộ được chủ ý của Tôn trang chủ.

— Người tinh mắt thỉnh thoảng cũng còn tồn tại. Về sau tuyệt không bao giờ tùy tiện đi vi hành nữa, đáng ghét quá đi.

Đến bữa tối thì Tôn Tổ Quyên cũng lên ngồi ăn chung. Cô đã thay trang phục khác màu hồng nhạt rất đổi thướt tha yêu kiều, khuôn mặt cũng điểm trang rất khéo. Cô hoàn toàn không giống với vẻ cố gắng kiên cường lúc gặp nạn bên đường mà có vẻ thủy mị yếu đuối hơn.

Tôn trang chủ luôn miệng khen cháu gái nhà mình rồi làm như tiện miệng hỏi luôn, “Tuổi của Phương công tử chắc cũng không còn nhỏ, chẳng hay đã có thê tử chưa?”

Mặt Phương Quý Bắc ửng hồng, bất giác liếc Tất Tử Hạo một cái, “...Tại hạ đã thành thân rồi.”

Sắc mặt Tôn trang chủ trở nên khó coi mà quay sang nhìn Tôn Tổ Quyên. Về mặt đối phương trắng bệch nhưng vẫn khẽ gật đầu với ông. Tôn trang chủ quay đầu lại hỏi tiếp, “Vậy công tử có con nối dõi tông đường hay chưa?”

Phương Quý Bắc thấy khó xử, không muốn nói dối, “Không có.”

Tất Tử Hạo thầm mắng đúng là đồ ngốc mà, rồi giẫm chân Quý Bắc cái thịnh. Phương Quý Bắc đau đến run người tới nhăn mặt. Nhưng Tôn trang chủ tưởng rằng lời này chạm đến nỗi thương tâm của anh nên tạm dừng, không nói thêm câu nào nữa.

Họ dùng cơm xong thì chuẩn bị đi ngủ. Tôn trang chủ an bài hai gian phòng cho họ, mặc cho Tất Tử Hạo bảo họ ở chung là được rồi.

Bình thường khi hai người ra ngoài, người khác đều cho Phương Quý Bắc là tùy tùng của Tất Tử Hạo nên vẫn để họ ở chung phòng. Đây là lần đầu tiên họ ở riêng. Hơn nữa không biết Tôn trang chủ nghĩ thế nào mà an bài hai phòng họ cách xa nhau tới một cái sân rộng ở giữa.

Khách theo ý chủ, Phương Quý Bắc ngượng ngừng từ chối xong thì cứ thế mà đi ngủ. Tất Tử Hạo hờn dỗi trong bụng, đợi cho người đi hết rồi, cậu lén lút ra khỏi phòng mà mò qua phòng anh. Mấy năm đi theo Phương Quý Bắc nên cậu cũng có rèn luyện, thân thủ đã nhanh nhẹn hơn xưa nhiều lắm, lén vào phòng anh trót lọt.

Phương Quý Bắc đã nằm xuống giường, nghe tiếng bước chân thì biết chỉ có cậu nên vén màn ra, “Tử Hạo?”

Tất Tử Hạo nhào thẳng đến ôm anh, miệng ngầu nghiêng hôn cắn trong khi tay thì xộc vào cổ áo anh mà rờ rẫm. Phương Quý Bắc hoảng hồn đề tay cậu lại, “Tử Hạo, đây là phòng khách người ta...!”

“Phòng khách thì sao hả? Người sợ Tôn cô nương kia phát hiện à?” Tất Tử Hạo ghen tuông mở miệng gần rồi cắn mạnh vào cổ anh, “Người ta là tiểu thư nhà giàu có thể sinh con, lại không ngại người đã có phu nhân mà tình nguyện làm thiếp nữa. Người động lòng sao?”

Phương Quý Bắc không biết nên khóc hay cười đây, tính dẩy cái cậu trai nồng mùi dấm ghen này ra nhưng lại sợ cậu giận thêm, “Tử Hạo, ta nghĩ cần nói là tam cung lục viện rất dễ lấp-”

Tất Tử Hạo dưng mi sừng sộ, “Thế nào, người còn muốn hậu cung ba ngàn người nữa sao?” Người ghen tuông thật không nói lý được mà. Phương Quý Bắc đang tính nói gì thì bỗng sắc mặt anh thay đổi, “Ai đó?”

Anh mau mắn tốc chân quần Tất Tử Hạo kín mít. Khuôn mặt cậu trắng mét, cũng nghe có tiếng bước chân nhẹ ngoài cửa, là tiếng chân của nữ. Phương Quý Bắc bước xuống giường đi ra mở cửa, không biết đứng đó nói gì với người ta.

Tất Tử Hạo gặm một bụng ghen hừng hực, chỉ muốn nhảy dựng lên mà lao ra cửa nhưng lại sợ anh nổi giận. Dù sao cậu lén lút đến phòng anh cũng khó mà giải thích. Nhưng cảm giác giường mất nhìn người yêu mình và nữ nhân người ta đang đêm khuya khoắt cấu kết làm bậy thật tình rất khó nuốt xuống.

Tất Tử Hạo nghĩ đến đó thì thấy lòng chấn động. Trước đây lúc mình dùng dăng với mấy nữ tử kia, có phải Phương Quý Bắc cũng thấy khó chịu thế này không?

— Có anh ta mới là không có cảm giác, chứ nếu không mình cũng không dùng tới chiêu đó.

Ghen là phương thức kiểm tra xem đối phương có coi trọng mình hay không. Đôi khi Tất Tử Hạo thấy không tin vào suy nghĩ của Phương Quý Bắc nên bắt giác muốn làm cho anh ghen lên. Đáng tiếc vẫn không thành công. Cho đến giờ, sắc mặt anh không hề thay đổi, càng không mở miệng ngăn cấm gì.

Anh... có thật sự để ý tới cậu sao? Tất Tử Hạo rất muốn biết nhưng lại không dám hỏi.

Một mớ bông bong trong lòng như thế, thoát cái Phương Quý Bắc đã nói chuyện xong. Anh quay về giường nằm cạnh Tất Tử Hạo mà xoa đầu cậu, “Tử Hạo, không còn sớm nữa, đi ngủ đi.”

Bỗng nhiên cậu thấy ảm ức đến tức tưởi nên nín thình cuộn mình trong chăn.

Phương Quý Bắc không biết phải làm sao, suy nghĩ một hồi thì nhắc chân lên rồi lặng thình chui vào. Anh không nói, nhưng mà cậu không nhịn được, “Tán gẫu với người ta vui vẻ quá hả? Có muốn hôm khác tới cầu thân luôn để người ta sinh thái tử cho người không?”

Phương Quý Bắc trừng mắt, “Tử Hạo, người đang nói gì vậy?”

Cậu quay mặt sang chỗ khác, “Chẳng phải người đồng ý trú lại là vì coi trọng cô ta sao? Anh hùng cứu mỹ nhân, ai không biết câu kế tiếp là hiến thân đền đáp chứ...”

“Người cũng biết sao?” Phương Quý Bắc ngắt lời cậu, miệng nhếch cười khổ, “Tử Hạo, mấy hôm rày người cứu nhiều cô gái như vậy là vì muốn người ta hiến thân báo đáp sao?”

Tất Tử Hạo ngây người ra. Anh nghiêng mặt sang bên, ánh trắng len vào song cửa dạ ra bóng dáng cô đơn của anh. Cậu tuyệt không nghĩ biểu cảm này sẽ hiện lên trên mặt của anh. Cậu ngơ ngáo buột miệng hỏi, “Quý Bắc, người... ghen sao?”

Anh quay mặt đi, hồi lâu sau mới trả lời, “Thực buồn cười mà, ta từng tuổi này, hình hài vậy... mà còn là nam nhân nữa...” Tuy có xét thân phận của anh hiện giờ là vua một nước đi nữa, nhưng trong mắt anh, mình vẫn không xứng với Tất Tử Hạo.

Nếu đã không xứng... thì làm sao có tư cách mà ghen?

Tất Tử Hạo là kẻ thông minh hơn người, mắt đảo mấy vòng đã hiểu tâm tư anh đang nghĩ gì. Bỗng nhiên cậu cực kỳ hối hận chuyện cố ý làm anh hùng cứu mỹ nhân, sự thử lòng của cậu lại khiến tình lang mình âm thầm thương đau mà nén không biểu hiện ra ngoài.

Cậu xót xa ôm anh vào lòng, môi hôn dịu dàng lên hai má anh, “Thực xin lỗi, Quý Bắc. Thật ra ta muốn nhìn bộ dáng ghen của người thôi, bởi vì ta không tự tin...” Hai người nói hết nỗi lòng ra thì đột nhiên giật mình, đoạn nhìn nhau mà cười.

Cười một hồi, Tất Tử Hạo vùi đầu vào lòng anh mà thở thở, “Là ta sai, về sau ta sẽ không tái phạm vậy đâu... Đêm nay chúng ta ghen đủ rồi, mà ta không nghĩ người cũng khổ sở như thế.”

Anh nhìn cậu mà thì thầm, “Mới nãy Tôn cô nương đến tìm ta. Ta nói với cô ấy ta chỉ yêu có người đó. Bất kể tình cảnh ra sao, có con nổi dòng hay không cũng mặc, ta chỉ yêu mỗi người ấy, trong lòng tuyệt không có ai khác.”

Đây cứ xem là lời ngon tiếng ngọt của anh đi, Tất Tử Hạo thấy đầu mụ mị hẳn, rồi mơ màng hôn anh, sau đó là gỡ trò tiếp. Phương Quý Bắc muốn ngăn cậu lại, nhưng suy nghĩ một hồi thì cứ mặc cho cậu làm cần.

Bọn họ là tình lang của nhau nhưng rất khác nhau. Nếu có vướng mắc gì cứ nói thẳng, có bất mãn hay ghen tuông đều cần thể hiện ra, muốn làm gì cũng không cần ngăn cản. Cứ lấp liếm che giấu, ngược lại sẽ tạo thành hiểu lầm.

Thế nên anh mới để mặc cho người tình thỏa mãn làm, cho đến khi tay đối phương làm cần quá mức. “Này, đây là nhà của người ta, người nên biết chừng mực chút chứ?”

“Ừm, vậy cho ta hôn thêm cái nữa rồi ta sẽ đi ngủ.”

Một cái hôn lại tiếp một cái hôn, mãi một lúc lâu sau...

“Tất Tử Hạo! Không phải người nói hôn một cái sẽ ngủ sao?!”

“Thì đang ngủ đây này.” Tất Tử Hạo đã cởi sạch sẽ áo quần hai người ra, rồi làm mặt vô tội cường chế con người ta, “Ngoan ngoãn nhắm mắt, chúng ta ‘đi ngủ’ thôi.”

— Cái thứ đều đốn này, căn bản không nên dung túng cho mà!

Giờ có vướng mắc trong lòng thật, nhưng mà không nên nói ra thì tốt hơn~.

[Hết toàn truyện]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-ghi-chu-hang-ngay-khoi-cu-chu>